

[Sri K. R. Viswanathan] [6th March 1954]

be pleased to state whether there is any proposal with the Government to construct a bridge over the Vallar river near Vriddhachalam and if so, when?

THE HON. RAJA SRI SHANMUGA RAJESWARA SETHUPATHI :—“ A proposal for constructing a causeway across the Vallar river near Vriddhachalam is being examined in connexion with a list of new works proposed to be taken up under Central Road Fund allocations. The work can be taken up for execution only after it is approved by the Central Government under this scheme.”

MR. SPEAKER :—“ Questions over. The Hon. the Chief Minister wants to make a personal explanation.”

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—PERSONAL EXPLANATION OF THE HON. THE CHIEF MINISTER RE THE REMARKS OF THE LEADER OF THE OPPOSITION.

* **THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—**“ Sir, on reading the reports this morning of last night's proceedings of the House, I was sorry to observe that what I said about hon. Member Sri Kalyanasundaram was misunderstood by the hon. the Leader of the Opposition last night and he made a comment on it. What I said was that I gave Mr. Kalyanasundaram the passport to go to Moscow for treatment although I did not believe that Moscow was the only place where he could be treated. Mr. Ramamurthi seems to have understood that I did not believe the Doctor's certificate that Mr. Kalyanasundaram was really ill. That is not correct. What I did not believe and what I still do not believe is this, viz., that Moscow is the only place where proper treatment could be given to Mr. Kalyanasundaram. Although I did not believe this, I gave Mr. Kalyanasundaram the necessary passport. Mr. Ramamurthi seems to have thought that I questioned the genuineness of Mr. Kalyanasundaram's illness. Mr. Ramamurthi is not correct in thinking like that. I do not wish to be misunderstood about that, Sir.”

III.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1954-55—cont.

10-57
a.m.

* **SRI V. BALAKRISHNAN :—**“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டம் முன்பு நமக்கு சமர்ப்பித்த அறிக்கையை காட்டிலும் முறையானதும், திறமையானதும், முற்போக்கானதும் ஆக இருக்கிறது என்று நான் சொல்லவில்லை என்றால் இது உண்மைக்கும், நீதிக்கும் நான் விரோதியாக இருப்பேன். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் முற்போக்கான அம்சங்கள் இருக்கின்றன. இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில், ‘முற்போக்கான அம்சங்கள் இல்லை. பிற்போக்கான அம்சங்கள் இருக்கின்றன’, என்று சொல்லுகிறவர்கள் இதற்கு முன்பு படித்த அறிக்கைகளோடு இதையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்படியாக நான் அவர்களை வேண்டுகிறேன். இந்த வகையில் எடுத்துக் கொண்டால் முதன் முதலாக ஏழைகள் தலையில் சமத்தப்பட்டிருந்த வரிகள் பணக்காரர்கள் பக்கம் திருப்பி அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் மக்கள் தொல்லைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் விஷயங்களில் சில மாறுதல்கள் இருக்கின்றன. மற்றும்

6th March 1954]

[Sri V. Balakrishnan]

அவர்களை தீண்டிக் கொண்டிருக்கும் பிரச்னைகளெல்லாம் இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் சொல்லப்படுகிறது. இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் கைத்தறி நெசவாளர்களை மறக்கவில்லை. மலபாரிலுள்ள கயிறு தொழிலாளர்களையும் மறக்கவில்லை.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Sir, there is too much noise in the House. I am not able to follow the speech of the hon. Member.”

MR. SPEAKER :—“ Order, order. There is too much of noise. Those who want to leave the House may do so without making noise. Let the hon. Member continue his speech.”

* SRI V. BALAKRISHNAN :—“ மக்களை வாட்டும் பிரச்னைகள் என்ன இருக்கிறதோ அந்தப் பிரச்னைகளை யெல்லாம் இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் சர்க்கார் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு ஓரளவு பரிகாரமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் நாம் நினைத்தபடி சர்க்கார் பரிகாரம் கொடுக்கவில்லை என்று குறை சொல்லலாம். ‘தவிர இதைச் செய்ய வில்லை ; அதைச் செய்யவில்லை’ என்று சொல்லலாம். ஆனால் சர்க்கார் ஒன்றும் செய்யவில்லை என்று சொல்லமுடியாது. அப்படிச் சொல்கிறவர்களை ஒத்துப்பாட நாம் தயாராகவும் இல்லை. எவ்வளவு தூரம் செய்ய முடியுமோ அவ்வளவு தூரம் செய்திருக்கிறார்கள். நான் வேண்டிக் கொள்வது என்னவென்றால் சர்க்கார் எந்த விதமாகச் சட்டங்கள் கொண்டு வந்தாலும் அவைகளில் ஒட்டை இருக்கின்றன. இப்பொழுது வெள்ளைக் காரன் ஆட்சியை விட்டுப்போய்விட்டான். அவன் போய்கூட அவன் வைத்துவிட்டுப் போன தருப்பிடித்த அடிப்படையை நமது சர்க்கார் இன்னும் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மக்களுடையவும், தொழிலாளர்களையுடைய, விவசாயிகளுடையவும் பிரச்னைகளைக் கவனிப்பதற்கு சட்டதிட்டங்கள் இருந்தும் கூட அந்தச் சட்ட திட்டங்களை அமுல் நடத்தும் அதிகாரிகளுடைய மனப்பான்மை இன்னும் மாறவில்லை. முந்திய வெள்ளைக்காரனால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட அதே மனப்பான்மை தான் இன்றும் இருந்து கொண்டே வருகின்றன. பழைய கருப்பனே கருப்பனாக இருந்து கொண்டு வருகிறது. அதுவும் வளர்ந்து கொண்டு வருகிறது. இன்னும் அதிகமாக கருப்பை பூசிக்கொண்டு அதிகரித்துக் கொண்டு வருவதாக இருக்கிறது என்பதை நான் வருத்தத்துடன் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன்.

“ குறிப்பாக விவசாய மக்களுக்கு இந்த ஆட்சியில் சர்வ சாதாரணமான சிறிதில் காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்று பல தடவைகளில் வேண்டிக் கொண்டிருக்கிறேன். அந்தச் சிறிய விஷயங்களையாவது செய்திருக்கிறார்களா என்றால் அதுவும் இல்லை. Charter of rights அவைகளைச் செய்வதற்கு பெரிய சட்டங்கள் தேவை இல்லை. தீவிர ஆலோசனை செய்ய வேண்டியது இல்லை. மந்திரி சபை கூடி ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டியது இல்லை. அங்குள்ள நிர்வாகத்தைத் திருத்தி அமைப்பதற்கு கனம் ரிவினியு மந்திரி அவர்கள் மனது வைத்தால் அவைகளைச் செய்ய முடியும். அதைச் செய்தால் போதும். முதன் முதலாக அவர்கள் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் பத்து இருக்கின்றன.

“ அவைகளில் முதலாவது கடமை விவசாயிகளுக்கு அந்தந்த வருஷத்திற்கு அவர்கள் கிஸ்தி செலுத்துகிற காலம் வந்தவுடன், ‘விவசாயிகள் எவ்வளவு கிஸ்தி செலுத்த வேண்டும், எந்த நிலங்களுக்கு கிஸ்தி செலுத்த வேண்டும், நிலத்தின் நம்பர் என்ன, அதன் பட்டா நம்பர் என்ன’, ஆகிய இந்த சகல விவரங்களையும் அவர்கள் கையில் எழுதிக் கொடுக்கவேண்டும். டவுன்களில் வீடுகளுக்குச் சொந்தக்காரர்களாக இருக்கக் கூடியவர்களுக்கு கார்போரேஷனிலும், முனிசிபாலிட்டியிலும், பஞ்சாயத்திலும் அவரவர்கள் கட்டவேண்டிய வீட்டு வரி விவரங்களைக் குறித்து அவர்கள் எந்தந்த வரிகளை செலுத்த வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டுக் கொடுப்பது போல் விவசாயிகளுக்கும் கிஸ்தி கட்டு காலம் பிறந்தவுடன் அவர்களுக்கு அந்த மாதிரியான ஒரு அறிக்கையைக் கொடுக்க வேண்டும்.

[Sri V. Balakrishnan]

[6th March 1954]

“அடுத்தபடியாக அவர்கள் செலுத்துகிற பணத்திற்கு அச்ச ரசீது கொடுக்கவேண்டும். இவ்விதம் இப்பொழுது அச்ச ரசீதுகள் கொடுக்காமல் இருப்பதால் அவர்கள் தொல்லியிலும் திண்டாட்டத்திலும் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள். புதுக்கோட்டையில் ஐந்து லட்சம் மக்கள் இருக்கிறார்கள். இந்த நிர்வாகத்திற்கு முன், இருந்த நிர்வாகம் அச்ச ரசீது கொடுத்து பல ஆண்டுகளாக திறமையாக நடந்து வந்த பழக்கத்தை இந்த சென்னை ராஜ்யம் ஏன் பின்பற்றக் கூடாது? புதுக்கோட்டை மக்களுக்கு சௌகரியமாய் இருந்த முறை ஏன் சென்னை மக்களுக்கும், சர்க்காருக்கும் சௌகரியமாக இருக்காது. அங்கு நடைபெற்று வந்த முறையை இங்கு ஏன் கையாளக்கூடாது. இப்பொழுது நடைபெற்றுவரும் முறையில் விவசாயிகள் ஒரு முறை பணம் செலுத்தினாலும் செலுத்தாவிட்டாலும் அவர்களிடத்தில் பல தடவைகள் உபரியாக பணம் வாங்க நேரிடுகிறது. இப்பொழுது சர்க்கார் அச்ச ரசீது கொடுக்காத காரணத்தால் அவர்கள் பல வருஷங்கள் கழித்து, மறுபடியும் எல்லாவற்றையும் சேர்த்துப் பணம் கட்டுவதாக ஏற்படுகிறது. இதனால் கணக்குப்பிள்ளைகள் கையாடல் செய்கிறார்கள். இப்பொழுது கணக்குப்பிள்ளை விவசாயிகளுக்கு துண்டுக் காசுத்தத்தில் ரசீது எழுதிக் கொடுக்கிறார்கள். அந்தத் துண்டு பேப்பரை வைத்து இருந்து பின்பு சமர்ப்பித்தால் தான் அவர்கள் பணம் கட்டி இருக்கிறார்கள் என்று சர்க்காரால் ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது. அப்படி அவர்கள் அந்த ரசீதை வைத்துக் கொள்ளாமல் அதை எங்கேயாவது தவறி விட்டால் பிறகு அந்தப் பணம் குறிப்புக்கு வராத காரணத்தால் சர்க்கார் அந்தப் பணத்தைக் கட்டியதாக ஏற்றுக் கொள்வது இல்லை. இதனால் புதுக்கோட்டையில் பல கணக்குப்பிள்ளைகளும் மணியகாரர்களும் கையாடல் செய்கிறார்கள். இந்த மாதிரியாக விவசாயிகளுக்கு அச்ச ரசீது கொடுக்காத காரணத்தால், ஏதோ கையில் பேப்பரை எழுதிக்கொடுத்த காரணத்தால், இந்தப் பேப்பரை விவசாயிகள் காலாகாலத்தில் தாக்கல் செய்ய முடியாத காரணத்தால் சென்ற வருஷம் கிலித் கட்டி இருந்தும் இந்த வருஷம் போன வருஷத்தின் கிலிதியையும் சேர்த்துக் கட்டவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அவ்விதம் அவர்கள் அந்தப் பெயர் ரசீதைக் காண்பிக்காத காரணத்தால் அவர்கள்மேல் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன. பிறகு அவர்கள் தங்கள் லீட்டு வாசலில் உள்ள சட்டி முட்டிகளை எல்லாம் தேடி கடைசியில் அந்த ரசீதைக் கொண்டு வந்து காண்பித்தும் கூட அந்த அதிகாரிகள் ‘நீங்கள் மறுபடியும் பணம் கட்ட வேண்டும்’ என்று பயமுறுத்தி அவர்கள் என்னிடம் வர அவர்களுக்காக நான் போய் அதிகாரிகளுக்குத் தெரிவித்து அவர்களோடு வாதாபு அதற்குப் பின்பு அந்த விவசாயிகள் பணம் கட்ட வேண்டியதில்லை என்று சொன்னார்கள். அதன் பிறகு அந்த விவசாயிகள் இந்த அனுபவத்திலிருந்தும், உபத்திரவத்திலிருந்தும் தொல்லியிலிருந்தும் நீக்கப்பட்டார்கள். இவ்வளவிற்கும் அந்தக் கணக்குப்பிள்ளைகளும், மணியகாரர்களும் கணக்குகளைக் காட்டாமல் கையாடல் செய்தது தான் காரணம். இவ்வளவு அவர்களுக்கு எவ்வளவோ தொல்லைகளுக்கும் மன வேதனைகளும் ஏற்பட்டன. அதனால் விவசாயிகள் எவ்வளவு மனவேதனைக்கு ஆளாகி இருப்பார்கள் என்பதை நாம் இங்கு எடுத்துச் சொல்லாமலே எல்லோருக்கும் தெரியும். இதற்கு ஒரு ஏற்பாட்டைச் செய்யலாம். அவ்வாறு அச்ச ரசீது கொடுப்பதற்கு உபரிச் செலவு ஏற்படும் என்று சொல்லலாம். அந்தச் செலவை ஜனங்கள் கட்டத் தயாராக இருக்கிறார்கள். அப்படிச் செய்தால் விவசாயிகளுக்கு பெரிய சுதந்தரம் கிடைத்ததாக இருக்கும். உங்களை பாரம்பரமாக வாழ்த்துவார்கள்; உங்களுக்கு நன்றி செலுத்துவார்கள்.

“அடுத்தபடியாக பட்டா மாறுதல் ஏற்படாததும், அங்கே பெரிய தொல்லியாக இருக்கிறது. பல ஆண்டுகளாக தகப்பன், பாட்டன், முப்பாட்டன் காலத்திலிருந்து அவர்கள் பேரால் பட்டா இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட பட்டாக்களை மாற்ற வேண்டும் என்றால் மாற்று முடியவில்லை. காரணம் விவசாயிகளிடமிருந்து அதிகமாகப் பணம் கேட்கிறார்கள். அதிகப் பணம் கேட்பதால் பட்டா மாறுதல்கள் நடக்கவில்லை. அதனால் விவசாயிகளால் கடன் வாங்க முடியவில்லை. நிலங்களை விற்கவும் வாங்கவும் முடியவில்லை. ஈடு வைக்கவும் முடியவில்லை. இப்பொழுது விவசாயிகளுக்காக

6th March 1954]

[Sri V. Balakrishnan]

பல முற்போக்கான திட்டங்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். இந்தப் பட்டா மாறுதல் ஏற்படாத காரணத்தால் அவர்கள் இந்த விவசாயச் சலுகைகளை அடைய முடியாமல் போய் விடுகிறது. அதற்குச் சர்க்கார் ஒரு உத்தரவு போட வேண்டும். கணக்குப்பிள்ளைகளுக்கு ஒவ்வொருவரும் பட்டா மாற்ற வேண்டும் என்று மனுப்போட்டால், தகரறு இல்லாத பட்டாக்கள், அந்தத் தேதியிலிருந்து மூன்று அல்லது நான்கு மாதத்திற்கும் அந்தப் பட்டாவை மாற்றி விடவேண்டும் என்று ஒரு நிபந்தனையை அந்த உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு சர்க்கார் அனுப்பவேண்டும். அதைப்போலவே விவசாயிகள் ஜனவரி மாதத்தில் உழவு மாடுகளுக்குப் பணம் கடனாக வேண்டும் என்று சர்க்காருக்கு மனுப் போட்டால் மறு ஜனவரி மாதத்தில் தான் அது கிடைக்கிறது. மற்றும் அதிகமான பேர்களுக்குக் கிடைப்பதே இல்லை. மனு வாங்கிய தேதியிலிருந்து மூன்று அல்லது நான்கு மாதங்களுக்குள் விவசாயிகளுடைய அந்த மனுக்களை பைசல் செய்ய வேண்டும் என்று ஒரு உத்தரவு போடவேண்டும். அந்த உத்தரவு போடப்படுவதோடு மட்டுமல்லாமல் எத்தனை மனுக்கள் பைசல் செய்யப்பட்டன, எவ்வளவு மனுக்கள் வந்தன, எவ்வளவு மனுக்களுக்கு பணம் கொடுக்கப்பட்டது, எவ்வளவு மனுக்களுக்கு பணம் கொடுக்கப்படவில்லை என்ற ரிப்போர்ட்டையும் மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு தடவை சர்க்காருக்கும் ஒரு விசியு டிபார்ட்மென்டிற்கும் அனுப்பும்படியாக ஒரு நிபந்தனை போடவேண்டும்.

“ அடுத்தபடியாக விவசாயிகள் நிலம் வாங்குவதற்கோ அல்லது பத்திரங்கள் எழுதுவதற்கோ கணக்குப்பிள்ளைகளை நெருங்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. கணக்குப்பிள்ளைகளை எழுதச் சொல்லுவதால் அவர்கள் அநியாயமாகப் பணம் வாங்குகிறார்கள். நூறு ரூபாய்க்கு பத்திரம் எழுத வேண்டும் என்றாலும் கணக்குப்பிள்ளைக்கு நூறு ரூபாய் எழுத்துக் கூலியாகக் கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆனால் பட்டணங்களில் எழுதுவதற்கு வசதி இல்லை. என்னென்றால் பட்டா நம்பர், சர்வே நம்பர், நான் கெஸ்ஸை முதலியவைகள் எழுத வேண்டியதாக இருப்பதால் அந்த விவரங்கள் பட்டணங்களில் கிடைப்பது இல்லை. அதனால் கணக்குப்பிள்ளைகளைத்தான் கேட்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. நூறு ரூபாய் கிரயம் உள்ள பேருக்கு எழுத்துக் கூலி நூறு ரூபாய் கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஈடு வைக்க வேண்டும் என்றாலும் இன்னும் சிறிது கிஸ்தியை செலுத்தச் சொல்ல வேண்டும். என்றாலும் கூட கணக்குப்பிள்ளைகள் அனுமதி இல்லாமலும் அவர்களுடைய உதவி இல்லாமலும் ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை. (At this stage the Deputy Speaker occupied the chair.) இந்த நிலைமையில் தான் விவசாயிகளுக்கு குடியாட்சி கொடுத்து விட்டோம் என்று தம்பட்டம் அடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அதிகப்படியான சலுகைகளை உங்களிடத்தில் கேட்கவில்லை. விவசாயிகள் மனிதனாக வாழவும், அமைதியாக வாழவும், பழங்காலத்திலுள்ள சட்ட முறையைத் திருத்தி அமைக்க வேண்டும். அதைத்தான் அவர்கள் கேட்கிறார்கள். நீங்கள் மறுத்துக் கொண்டு வருகிறீர்கள். இந்தக் குடியரசு ஆட்சியில் அவர்கள் மன்னனாக வாழ்நீடுங்கள் என்று சொல்வதற்கு இல்லை. வெள்ளைக்கார ஆட்சியில் இருந்த அடிமைத்தனத்திற்கும் கீழ் இன்னும் மோசமான நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்பதை சொல்லிக் கொள்ள வருந்துகிறேன். ‘ ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் சர்க்கார் அடமானம் செய்யக் கூடிய நிலம் எவ்வளவு இருக்கிறது; எந்தந்த இடத்தில் இருக்கிறது, அதன் சர்வே நம்பர் என்ன, அதன் நான்கெல்லை என்ன, அது எந்த கிராமத்தைச் சேர்ந்தது ’, என்ற விஷயங்களை அந்தந்த கிராம சாவடிகளிலும், மற்ற ஆபீஸ் முதலிய இடங்களிலும் எழுதி மக்களுக்குத் தெரியும்படி சுவற்றில் தொங்க விடவேண்டும். இப்பொழுது கிராமத்தில் என்ன நடைபெறுகிறது என்றால் அடமானத்துக்கு மனுப்போட்டால் அதை நிராகரித்து விடுகிறார்கள். பட்டா நம்பர் வேண்டும் என்றும் சர்வே நம்பர் வேண்டும் என்றும் அவைகளைக் குறித்துக் கொடுக்கவேண்டும் என்றும் மனுக்களை திருப்பி அனுப்பிவிடுகிறார்கள். அவைகளெல்லாம் எழுதிக்கொடுத்தால் தான் மனுக்கள் வாங்கிக் கொள்ளப்படும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். அதற்குக் கணக்குப்பிள்ளைகளை அணுக வேண்டியதாக இருக்கிறது. அப்போது அவர்களுக்குக் கொடுப்பது என்ன என்பது உங்களுக்குத்

[Sri V. Balakrishnan]

[6th March 1954]

தெரியும். அந்த நிலங்கள் சர்க்காருடைய சொத்து, ஜனங்களுடைய சொத்து. சட்டம் மூலமாக அவர்கள் அவைகளைப் பெறவேண்டியதாக இருக்க அவர்களுக்குத் தருவதற்கு இடம் இல்லாமல் செய்வதால் அவர்களால் சொத்துக்களைப் பெற முடியவில்லை. பெறுவதற்கு ஆசைப்பட்டாலும் வசதி இல்லை. கிராமச் சாவடிகளில் சர்வே நம்பர், அவைகள் இருக்கும் இடம், அதன் நான் கெல்லைகள் முதலியவைகளை எழுதி அந்த விதமான நிலங்கள் அடமானம் செய்வதற்கு இருக்கின்றன என்று ஜனங்களுக்குத் தெரிந்து இருக்கும் பட்சத்தில் அதை அவர்கள் உடனே கண்டு மனுப்போட்டு இடம் பெறுவதற்கு வசதியாக இருக்கும்.

“அடுத்தபடியாக சர்க்கார் உத்தரவுப்படி, நாலாறுவிற்கு வீளைந்த நிலங்களை எட்டாறுவிற்கு வீளைந்தது என்று அவர்கள் எழுதிவிடுகிறார்கள். இது தலைமுறை தத்துவமாக இருந்து வருகிறது. இந்த மாதிரி கணக்குப் பிள்ளையின் ஆதிக்கத்தில் மனிதன் இருந்து வாழ முடியாது. அந்த முறையை திருத்தி அமைக்கவேண்டும். அதற்கு வேண்டிய வசதி செய்ய வேண்டும். அந்தந்த கிராமங்களில் இரண்டு மூன்று பேர்கள் அடங்கிய ஒரு கமிட்டியை அமைத்து அதன் மூலம் யார் யாருக்கு வஜா செய்ய வேண்டும், யார் யாருக்கு வஜா செய்ய வேண்டியது அவசியம் இல்லை என்று தெரிந்து கொள்வதற்கு ஒரு கமிட்டியை அமைக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அப்படி ஏற்படுத்தினால் தான் ஜனங்கள் சலுகை பெறுவதற்கு வசதியாக இருக்கும். கணக்குப்பிள்ளைகளுக்கும், மனியக்காரர்களுக்கும் லஞ்சம் கொடுத்து அதன் மூலம் உதவி பெற்று வஜா பெற வேண்டும் என்ற நிலைமை ஏற்படாது.

“ஆகவே நான் கிட்டத்தட்ட எட்டு நிபந்தனைகளை சொல்லி இருக்கிறேன். இதைக் கொண்டு charter of rights என்பதைக்கொடுக்க முன் வா வேண்டும் என்று சொல்லுகிறேன். நமது முதல் மந்திரி நிறைய சிந்தனை சக்தி உள்ளவர்; பெரிய காரியங்களைச் செய்யக் கூடியவர்; பெரிய திட்டங்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார். ஆனால் கேவலம் சிறிய சர்வ சாதாரண விஷயங்களைச் செய்யாமல் இதைப்போன்ற விவசாயிகளுக்கு ஒரு சாசனம் இல்லாததினால், அங்கத்தினர்கள் மக்களின் பிரதிநிதியாகப் பிரகாசிக்க முடியவில்லை, மந்திரிகள் இருந்தும் அப்படி மந்திரிகள் இல்லை என்பதை சொல்லிக் கொள்ள வருவதுகிறேன். பழைய வேஷ்டிகளைக் கட்டிக்கொண்டும், கதர் சட்டைகளைப் போட்டுக்கொண்டும் இருந்தால் மந்திரிகள் மாறி விட்டார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. நீங்கள் விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய சிறிய காரியங்களைச் செய்ய முன் வா வேண்டும் என்பதை தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

11-10
p.m.

“மந்திரிகள் சுற்றுப்பிரயாணம் செல்லும்போது அவர்கள் பட்டணங்களில் தான் தங்குகிறார்கள். பட்டணங்களில்தான் டீ பார்ட்டிகளுக்குப் போகிறார்கள். அங்கங்கே வரும் உத்தியோகஸ்தர்களைக் கண்டு விஷயங்களை தெரிந்துகொண்டு திரும்பிப் போய்விடுகிறார்கள். அவ்விதம் இல்லாமல் மந்திரிகள் கிராமங்களுக்குச் சென்று கிராம மக்களின் வீட்டுத் திண்ணையில் போய் உட்காரவேண்டும். அப்படி உட்கார்ந்துகொண்டு அவர்களுடைய குறைகள் என்ன என்று கேட்கவேண்டும். புதுக்கோட்டைக்கு வந்த ஒரு மந்திரி சமீபத்தில் இவ்விதம் ஒரு கிராமத்திற்குச் சென்று குடிமக்களை நேரில் கண்டு பேசியது அங்குள்ள மக்களுக்கு எவ்வளவு குதூகலத்தையும், எவ்வளவு சந்தோஷத்தையும் எவ்வளவு மனப் பூரிப்பையும் ஏற்படுத்தியது என்பதை நான் வர்ணிக்கத் தயாராக இல்லை. மந்திரிகள் சுற்றுப் பிரயாணம் போகும்போது பட்டணங்களுக்குப் போகக்கூடாது. தனிப்பட்ட வர்களுடைய வீட்டில் தங்கக்கூடாது. அங்குள்ள சாவடியில் தங்க வேண்டும். இல்லையென்றால் மரத்தின் கீழ் தங்கவேண்டும். அவ்விதம் தங்கி விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அப்படி வந்தால் தான் குடியரசு ஆட்சி வந்து விட்டது என்று ஜனங்களுக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்படும், பெருமை ஏற்படும். அப்படி இல்லாமல் டவுனுக்குப் போகிறார்கள். அங்கு கலெக்டர், சப்-கலெக்டர், பெரிய உத்தியோகஸ்தர்கள், காங்கிரஸ் கமிட்டி தலைவர்கள், அதிகாரிகள், இவர்கள் வந்து சூழ்ந்துகொள்ளுகிறார்கள். மந்திரிகள் அவர்களுக்குத்தான் சொந்தமாகி விடுகிறார்கள்.

6th March 1954]

[Sri V. Balakrishnan]

அவர்களுக்குத் தனிப்பட்ட பொக்கிஷமாகி விடுகிறார்கள். அதனால் பிறர் அவர்களை அனுக் முடியவில்லை. குறைகளைச் சொல்லுவதற்கும் முடியவில்லை. அந்த நிலைமை ஏற்படுகிறது. மந்திரிகள் திறமைசாலிகளாகவும், தேச பக்தர்களாகவும் இருந்தாலும் அவர்களிடத்திலிருக்கும் இந்தப் பழைய முறை, உடைந்த முறை, மாறுவிட்டால் நீங்கள் (மந்திரிகள்) செய்யும் நன்மைகளை ஜனங்கள் அனுபவிக்க முடியாமல் போய்விடும். இந்த முறையை மாற்றியமைக்கச் சர்க்கார் மந்திரிகள் முன்வரவேண்டும். இது அவர்களுடைய கடமை. இந்த மந்திரி சபை ஏற்பட்டவுடன் லஞ்சம் ஒழியும் என்று எல்லோரும் சந்தோஷமாக மூச்சு விட்டார்கள். ஆனால் அப்படி இல்லை. கை லஞ்சம் பரவிக்கொண்டே போகிறது. பெருகிக்கொண்டே போகிறது. இதற்குக் காரணம் என்ன? கூடுமான வரையில் மந்திரிகள் இவை ஏற்படாமல் நல்ல முறையில் வழி காட்டியாக இருக்கிறார்களா? அவ்விதம் நீங்கள் வழி காட்டியாக இருப்பதற்கு உங்களுக்கு இடம் உண்டு. நான் முன்பு சொன்னது போல் நீங்கள் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்யும் போது நீங்கள் உணவோ, வண்டி வசதியோ தனிப்பட்டவர்களிடமிருந்து பெறக்கூடாது. இப்படி நீங்கள் செய்யாததால் மக்களுக்கு உங்கள் பேரில் அவநம்பிக்கை ஏற்படுகிறது. நீங்கள் செய்வதைப் பார்த்து உங்களுக்குக் கீழ் இருக்கும் அதிகாரிகளும் அந்த விதமாகவே செய்கிறார்கள். நீங்கள் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்யும்போது நீங்கள் தனிப்பட்டவரிடம் தங்குவதாலும் அவர்கள் உணவைச் சாப்பிடுவதாலும் உங்களுக்குக் கீழ் இருக்கும் கலெக்டரும், சப்-கலெக்டரும், அவர்களுக்குக் கீழ் இருக்கிறவர்களும் அப்படியே செய்கிறார்கள். எனக்குத் தெரியும் ஒரு கலெக்டர் அவர் ரொம்பவும் நல்லவர், நியாயமானவர், நாணயம் உள்ளவர். அவர் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்யும் போது அவர் தனிப்பட்டவர் வீட்டில் உணவு அருந்துவதும் தங்குவதும் இருக்கிறார். இப்படிப்பட்ட கலெக்டர் தன்கீழுள்ள உத்தியோகஸ்தர்களுடைய Personal file-ல் அவருடைய அபிப்பிராயத்தை எழுதி வைக்கிறார். இந்த Personal file-ல் அதிகாரிகள் என்ன எழுதுகிறார்களோ அது தான் கடைசி வரையில் கீழ் அதிகாரிகளுடைய தீர்மான விதியை நிர்ணயிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. ஆகவே கீழ்த்தர உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு நியாயமான சலுகை கிடைக்கவேண்டும். தங்களுடைய உரிமையைப் பெறுவதற்கு அவர்களுக்கு உரிமை உண்டு. உத்தியோகஸ்தர்களிடம் அதிருப்தி ஏற்பட்டால் நிர்வாகம் கெட்டு விடும். நிர்வாகம் கெட்டால் மக்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள். ஆகையினால் நீங்கள் வழி காட்டியாக இருந்தால் கீழே இருக்கும் உத்தியோகஸ்தர்கள் அப்படியே நடப்பார்கள். இப்பொழுது கீழ் உத்தியோகஸ்தர்களுடைய மனப்பான்மை கொஞ்சம் கூட மாறவே இல்லை. இப்பொழுது சமீபத்தில் நடந்த ஒரு சம்பவத்தைச் சொல்ல நினைக்கிறேன். ஒரு உத்தியோகஸ்தர் ஒரு தவறை செய்தவிட்டு செய்த தவறை கடைசி வரையில் உண்மை என்றே சாதித்து வருகிறார். அவர்கள் செய்த தவறை எடுத்துக்காட்டினாலும் அதை அவர் ஏற்றுக்கொள்வது இல்லை. அதற்குப் புரம்பாக தவறை ஒப்புக்கொண்டால் பரஸ்டீஜ் போய்விடும் என்று சொல்லுகிறார். பரஸ்டீஜ் என்ன பிரஸ்டீஜ், மாயியார் பிரஸ்டீஜ் மக்களுக்குச் தொண்டுசெய்தவற்கு என்று வந்த பிறகு, தவறாக ஏதாவது செய்தால், அவ்வாறு செய்வது தவறு என்று யாராவது எடுத்துச் சொன்னால் அதை உணர்ந்து தன்னைத் திருத்திக் கொள்ளவேண்டும். அவ்விதம் திருத்திக்கொள்ளவில்லை என்றால் அவர் உத்தியோகத்திற்கே லாயக்கு இல்லை. கனம் மந்திரிகள் சுற்றுப்பிரயாணம் வந்தாலும் நண்பர்கள் வீடுகளில் தங்குகிறார்கள். இது சரியல்ல.”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI:—“ The suggestion of the hon. Member that Ministers should think and judge for themselves and not simply sign is totally unnecessary. I feel the Ministers are not so bad as the hon. Member is thinking.” 11-20 a.m.

SRI V. BALAKRISHNAN:—“ I am glad to be corrected. I wish that were realised by the subordinate officers also.”

[6th March 1954]

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“ I may also add with reference to the long lecture of the hon. Member that Ministers should not go to private houses, that they are not doing so.”

SRI V. BALAKRISHNAN :—“ Sir, I do not wish to carry on a controversy with the Hon. Chief Minister. I can give a few instances of particular individuals. They are conniving at the actions of and hobnobbing with certain individuals . . .”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“ The essence of democracy is that ordinary men become Ministers and when ordinary men become Ministers, they cannot throw off the existence of ordinary life. They remain what they are. That is the beauty of democracy.” (Here, hear.)

SRI V. BALAKRISHNAN :—“ Yes, Sir. They should remain what they are and they should also set an example to their subordinates down below. But, I am prepared to substantiate every little statement of mine for I feel that it is only such actions on the part of Superior Officers that spoil the purity of administrative life which the Chief Minister wants, we yearn for and all of us have wish to have.”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“ Purity of life is to be maintained by detachment and not by purdah system. Men should meet one another. We may meet anybody anywhere and still we may retain our purity.”

SRI V. BALAKRISHNAN :—“ Well, Sir. There are Government Rest Houses. It is unnecessary for Ministers to stay in or rest in private houses. When Ministers stay in private house, the whole house is put under police protection . . .”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“ We must drop our suspicious attitude, we must drop our doubts. Then all will be well.”

SRI A. RAMASAMY TEVAR :—“ On a point of order, Sir. With due deference to the Chief Minister, I may say I have got some experience in this line . . .”

DEPUTY SPEAKER :—“ It is not a point of order.”

SRI A. RAMASAMY TEVAR :—“ Now, Sir . . .”

DEPUTY SPEAKER :—“ Order, order. Mr. Balakrishnan had better continue his speech.”

*SRI V. BALAKRISHNAN :—“கனம் மந்திரிமார்கள் ஜில்லாக்களில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்யும்போது தனிப்பட்டவர்களின் வீடுகளுக்குச் செல்ல தாலும், நண்பர்களுடன் தனித்து விருந்து உண்பதாலும் மக்கள் அவர்களைச் சந்தேகிக்கிறார்கள். மக்களுடைய மனதில் தப்பு அபிப்பிராயம் விழாமலிருப்பதற்காக அவர்கள் சர்க்காருக்குச் சொந்தமான இடங்களில் இருந்துகொண்டு மற்றவர்களுக்குப் பேட்டியளிப்பது நல்லதாக இருக்கும். இவர்களது பெருமையையும், கௌரவத்தையும் உயர்த்தக்கூடியதாக

6th March 1954] [Sri V. Balakrishnan]

இருக்கும் என்றுதான் நான் சொன்னேனே தவிர தற்போதுள்ள மந்திரிகளா தவறாக நடந்து கொள்ளுகிறார்கள் என்று நான் சொல்லவில்லை. இதற்கு முன்பு இருந்த மந்திரி சபையைவிட இம்மந்திரி சபை நல்ல முறையில் நடந்து வருகிறது என்று நான் அடிக்கடி சொல்லியிருக்கிறேன். ஆகவே மக்களுடைய மனதில் தப்பான அபிப்பிராயம் உண்டாகாத முறையில் நடந்து கொள்வதுதான் நல்லது என்றுதான் நான் சொன்னேன்.”

DEPUTY SPEAKER :—“ The hon. Member's time is up.”

* SRI P. T. RAJAN :—“ Mr. Deputy Speaker, we had the House sitting last night here. I like the novelty. I say novelty, because during the time when I was a Member of Legislature when it was then styled as ‘ Council ’, we never had that practice. I like it for two reasons—one is the atmosphere is rather good. When I say atmosphere, I mean both literally and metaphorically. As a matter of fact, the dignity of the House was maintained in such a way that I was tempted to make a suggestion to hon. Members of this House that we should hereafter have meetings in the nights. (Cheers). I mentioned that to the Hon. Chief Minister, the Hon. the Leader of the House, the Hon. the Speaker and other colleagues whom I met them this morning. I commend this suggestion to hon. Members for their consideration and acceptance. (Interruption.) We are not here for the sake of tea. If hon. Member is very particular, I am prepared to give him tea.

“ Coming to the Budget itself, Sir, the Budget has been described as a Feast of Tongues. This Budget has been verily a feast of tongues. In a feast, one is tempted to eat indiscriminately, especially if the feast is at the expense of another. Likewise, in a feast of tongues, one is inclined to use his tongue freely. Supposing the feast is at one's own expense, one will be more careful. Likewise, if speeches are made not in the Budget Session, one might be inclined to be more careful.

“ This Budget has been presented to this House after our Andhra friends left us and there were hon. Members who said, that the Hon. the Finance Minister has not produced anything novel, has not come out with a suggestion which will be acceptable to the people. All Budgets, I venture to say, have been alive. I have heard Budget speeches for the last 20 years. There can be nothing novel, especially when you are taking money from the people. Nobody would like it. The deeper the Hon. the Finance Minister puts his hands into the pockets of others, the greater will be the feeling against the Minister. If there was any break in the tradition, it was during the time when Mr. Bracken was the Finance Member. Instead of making a set speech as is usual, he made a speech with notes prepared by himself. It was indeed a very good speech. It was listened to by Members with rapt attention. That indicated that the Finance Minister had clear thinking and he told the House how exactly he was going to deal with the Budget. As far as this Budget is concerned, the Honourable the Finance Minister has done his best in the circumstances. He cannot do more.

[Sri P. T. Rajan] [6th March 1954]

“ Sir, some hon. Members have said that unless there is a revolution, unless blood flows from one end to the other, no new thing can take place. I quite agree. There is the possibility that something new might come, and an equal possibility that we might also disappear altogether. From the dawn of ages, people have been getting on somehow or other. Unfortunately in this country, we have changed but not for the better. So, if something happens, people are tempted to throw the blame on the Government and say that they are responsible for everything that goes wrong. If the hon. Members, who are criticising the Members of the Treasury Benches, were to occupy the Bench, I know what they would do. Whether they would bring about a different atmosphere or not remains to be seen. I leave it to the Hon. the Finance Minister to deal with the criticisms offered by various hon. Members, because he can look at it himself. I need not say anything more on that.

“ Leaving the Budget there, I would like to address myself to the Hon. the Chief Minister of this State. There are important problems, such as the problem of beggars, unemployment—both educated and uneducated—and increase of population. Never in any other country, except in this country, one comes across beggars, beggars who are youngsters—and one can see them anywhere and everywhere. Unless one catches them and puts them to better use, they will become potential criminals, and a time may come when it will not be possible for the Home Minister, whatever the Police Force there might be, to tackle the situation. I would, therefore, like to bring to the notice of the Hon. the Chief Minister that his problem requires immediate attention. Wherever one goes, whether it be the Railway station or whether it be the bus stop, one comes across youngsters begging and I do not know what happened to their parents. I can understand the case of beggars who have got some disease and who, being old and infirm, cannot do any work. They must live on the charity of private persons or of the State. But in the case of youngsters, it is up to the State Government to see that they are not allowed to go about in the streets and later become criminals.

11-30
a.m.

“ About unemployment, everyday one comes across people in great numbers who are without work and without food. Things cannot be allowed to go on like this day after day, month after month and year after year. We come across people who say : ‘ Give us work and if you cannot give us work, give us something to eat ’. That is the unfortunate position in which many people live in our country to-day. Government must tackle this problem. It is not an easy problem. It is a very difficult problem. In the solution of that very difficult problem the whole House must offer its co-operation to the Government and whichever party may be in power, this problem has got to be solved. Sometimes I feel I am guilty in having been responsible for opening more schools and colleges. As soon as the students leave the schools and colleges,

6th March 1954]

[Sri P. T. Rajan]

and take a degree they feel they must get a job under the Government. That is a difficult thing. Government cannot give jobs for all those who come out of the schools and colleges. It is impossible. But this is a problem which certainly requires consideration by such an eminent person as our Hon. the Chief Minister.

" Sir, the third point is with regard to the increase in the population of the country. There are countries which pay a premium on children. They want more and more children. But in this country we have got too many children, children who are deformed, ill-formed and more often than not, born with some disease which cannot be cured. They are just like cattle which is better destroyed than kept going in their present miserable existence. Government are unable to look after them.

" These three problems require the immediate and earnest attention of the Government of the day.

" Sir, with regard to taxation measures, they are necessary because every Government want money, every Finance Minister wants money and brings in some measure or other for obtaining that money. Whether we are rich or poor, we have got to face that and pay taxes and pay them cheerfully even if we find it extremely difficult to pay those taxes. Life is such that if we have got to pay; we must pay and be cheerful. If you cannot feel cheerful, sing 'Bajagovindam' and be done with it. The philosophy of the East is: 'Whatever be the outcome of life, whether it be happiness, sorrow or misery, take it cheerfully, take it philosophically'; with that philosophy in mind, let us try to help one another in trying to make life better than what it is to-day.

" Sir, during the discussion of the Budget, it was suggested that land reforms might bring about the panacea for all our ills. We are very fond of slogans and catch words. We want to get at the electorate and so give them promises and get returned to the Assembly. You may get returned on that basis once or twice, but some time or other, the electorate would find out that you are only trying to fool them. It is not promises that will get you into the Assembly. It is your desire to help others, it is your desire not to cheat others, it is your desire not to depend upon positions, that will ultimately make you popular with the people and enable you to get returned to the Assembly. After all, we are all here to find out how best we can shape the policies of the Government, how best we can shape the social and economic problems of the people and make the country better than what it is to-day. We feel that by making speeches, by criticising the Government of the day and by running down the Minister we shall be achieving our objectives. No. For over thirty years I have seen members belonging to the Opposition running down the Government of the day, and drawing a picture that they will make the land flow with milk and honey if they get into power. When that Government

[Sri P. T. Rajan]

[6th March 1954]

was replaced by the party which made all these promises, that party was not able to do anything better. I dare say, my hon. Friends of the Communist party might do the same thing, unless they take away the lands, houses and properties of others and say they have achieved something. By robbing the rich people of their lands, by robbing them of their money, by robbing them of their properties. By that means, they are not going to solve the problem of poverty permanently. It is not a question of pleasing the tenants alone. You may put the tenants in possession of the lands they cultivate but they are very very small in number. If you want to establish a Welfare State, do not think who possesses what lands, how many acres one possesses and all that. You better think of producing enough to give to all people and make the State a self-sufficient one. Let me make my position clear. Rich people will have to pay more to the coffers of the Government. Those who cannot afford to pay money, they must make their contribution to the State either by offering their labour or by some other way, so that the State is helped by all the citizens, rich or poor. By merely repeating slogans and saying that you are going to bring about this reform and that reform, you are not really going to achieve anything real. So, I would like to warn my Friends who think that land reform contemplated by them is really going to solve the economic problem of our country. They are making a mistake. No solution based on the desire to get votes or based on the hatred of other sections of the community is really going to solve the problem. I could venture to suggest to them to think carefully and then do the thing if they are convinced that a certain course of action proposed to be taken by them, irrespective of popular vote, irrespective of popular applause, is going to really serve the purpose.

“ Having said that, Sir, there are one or two things which I would like to bring to the notice of the Government. During this season people in Periar delta were told by the local officials that for want of water in the lake, they should go in only for one crop. They accepted the suggestion of the local officials and went in only for one crop. They could not get enough yield even from that single crop because the crops were attacked by pests. An attempt is now being made by the local authorities, who made the suggestion to grow only a single crop, to collect *kist* for both the crops. This injustice was brought to the notice of the Collector. I believe he is taking a very sympathetic view. I dare say he will be making a reference to Government. It may be that the reference will be sent to my Hon. Friend, the Minister for Revenue and I do hope he will consider the case sympathetically. I know it is very easy to ask for remission. I also know that the Government has after all to be carried on but, if it is possible, the Government should see their way to lessen the troubles of the ryots who have been very badly hit firstly by lack of water and secondly by pests. I shall be very thankful if the Government will kindly consider the case sympathetically. I also

6th March 1954]

[Sri P. T. Rajan]

hope that the Government will direct the Department of Agriculture to take such steps as would prevent the recurrence of attacks by pests.

“ Secondly, the river Vaigai during freshes brings with it a lot of germs which spread cholera. I am told that the Public Health Department is taking steps, or rather, has been taking steps to tackle this problem. I believe they have succeeded to some extent.

“ Then coming to the old story that I have been repeating on the floor of this House, namely, supply of drinking water to the people in the Cumbum valley, I urge their case so often not because I represent that area but because it is an area which has not been attended to because of the fact that the river Periyar flows through it for nine months in the year. The people there, especially the womenfolk are put to serious difficulties and they easily get cholera and other diseases. I do hope the Government will be pleased to take pity on the womenfolk and pay some attention to this question, as the foremost need of the people is the supply of good drinking water. Water carries many diseases and, as I pointed out, in the Cumbum valley, people and cattle pollute the water and the same water is used for drinking purposes.

“ Sir, I do not wish to take up much of the time of the House but I should like to bring to the notice of the Hon. the Chief Minister one or two things which take place very often. Whenever there is a State function, there is always a flag-hoisting ceremony. I can understand flag-hoisting ceremonies by political parties. In order to attract attention and in order to give importance to some of its members, a political party hoists its flag. But, this sort of hoisting the National Flag is never done in any other country. The Flag goes up automatically in the morning and comes down automatically in the evening. Nobody comes and hoists the flag. But, in this country, I am speaking subject to correction by my Friend, the Hon. the Chief Minister, on the least provocation they hoist the National Flag. They do not mind as to who hoists the National Flag or at what hour of the day or night the Flag is hoisted. When the Flag is hoisted nobody pays any respect to that Flag. I should have thought that the National Flag is a thing to be respected by all people, irrespective of their party affiliations but in the course of these flag-hoisting ceremonies nobody pays any respect to the National Flag. These flag-hoisting ceremonies only serve the purpose of bringing the National Flag into disrepute. I would venture to submit to the Hon. the Chief Minister that he might even by an Ordinance put an end to these flag-hoisting ceremonies. When people hoist the Congress Flag or the Communist Flag or the Dravidian Flag, it is up to them to do what they like. But, in regard to the National Flag, if we have got any respect for the National Flag, I would very much like that these flag-hoisting ceremonies are given up. •

[Sri P. T. Rajan]

[6th March 1954]

" Another thing that I would like to mention is that at the end of public meetings, the National Anthem is sung. When the National Anthem is sung, it is expected that people would get up and stand to attention and see that orderliness is maintained. Orderliness can be maintained only by observing silence. What usually happens is that people do not take notice of these things but they go on talking or begin to disperse and the purpose for which the National Anthem is sung is lost. Here again, we bring the National Anthem into disrepute. I would like to bring it to the notice of the Hon. the Chief Minister that, if people are not going to respect the National Anthem, it is better that it is not sung at all.

" Sir, we start a meeting with a prayer. The prayer is meant to call the attention of the people to the duty on hand. The people should in a body resolve to attend to their duty when the prayer is offered. Generally, they start singing a prayer and at the end of the song, the people start clapping their hands. This is not the object of a prayer. I would again like the Hon. the Chief Minister to take notice of it. I do not want to say that he should do so through an Ordinance but whenever he makes a speech, let him devote some attention to this because, when we, as a free people, want to do certain things, let us do it in an orderly manner and let us do it in a manner which will reflect the discipline inherent in the people. We are a free people and to that extent it means that we have got a sense of responsibility and sense of discipline. If these two things are lacking, our own Government cannot help the country or the people. I have brought these things to the notice of the Hon. the Chief Minister so that he may use all his power, authority and influence to see that these things do not take place.

" Before I resume my seat, I would like to once again request the Hon. the Chief Minister to consider the problem of beggars, the problem of unemployment and the problem of excess population. These are the problems which, according to me, require immediate attention. The sooner these problems are tackled the better it will be for us.

11-50
a.m.

" Finally, I would like to reply to a criticism of my hon. Friend, Sri V. Balakrishnan. He said the Ministers should not go to the houses of private members and that Ministers should not be the guests of any individuals. If this suggestion is accepted, we will have a caste of Ministers and a caste of officials. If people see an officer talking to somebody, they will easily come to the conclusion that he must have taken bribes from him and that he is guilty of corruption. If we are going to suspect our own fellow-men, then life will become intolerable. After all, Sir, we had Englishmen ruling our country for over 200 years. Whatever an Englishman has done or has not done, he has set an example to us as to how we should behave towards each other. During office hours, an Englishman moved and discharged his duties as an officer

6th March 1954]

[Sri P. T. Rajan]

and out of office hours, he moved as an ordinary citizen. Unfortunately, our social conditions did not permit the two communities—the Englishmen and the Indians—moving together, but such people who had moved with them knew how an Englishman behaved during office hours and how he behaved during off-hours. If my Friend's suggestion is to be considered and if the Hon. Chief Minister is going to consider that seriously, then, in addition to the four castes which we have got now and which we are trying to get rid of, we are going to have a fifth caste—a caste of officers and a sixth caste—a caste of Ministers. My hon. Friend himself was a Minister once upon a time and by talking to people or accepting hospitality, he did not lose his balance."

SRI V. BALAKRISHNAN :—" The hon. Member need not drag me to that absurd length. I did not say that officers or Ministers should not talk to people. I only wanted Ministers to set an example by not accepting invitations from friends when they go out on tours in their official capacities."

* SRI P. T. RAJAN :—" I was taken by surprise coming as it does from an ex-Minister. All that I said logically flows from what he has stated. I, therefore, venture to request hon. Members of the House and Members on the Treasury Benches, not to pay heed to that gentleman's suggestion. He has been a Minister himself. Yes, it is possible for anybody to be a Minister but to be a Minister with a sense of responsibility and to be an example to others is a very difficult thing. I do not want to misrepresent him. He has only given expression to the feelings of people who are semi-educated or uneducated, and it is nothing new. That is why I want to warn hon. Members and also tell the people of this country, not suspect their own officers. If they do so, life will become impossible. You cannot even live with your own family if you begin to suspect your men-folk or suspect your women-folk. After all, the world is carried on on the one thing 'trust'. That is the blessed virtue that is lacking in this country. We suspect everybody. The moment the Hon. Chief Minister opens his mouth, there are a number of people ready to suspect him. If another Hon. Minister opens his mouth, people suspect him and attribute to him motives. We want to be free men but we cannot be free men if we are going to suspect others. You have got to be above suspicion. I have got to be above suspicion. We, as Members of the Legislative Assembly who have got to set an example to others have got to be above suspicion. If we are going to think in the manner suggested by hon. Member Sri Balakrishnan, a stage will come when we have got to suspect ourselves. Sir, I did not mean to get vehement. Unfortunately circumstances forced me to that. I attach more importance to these things than to many Bills which may be introduced by my hon. Friends. These are things which count in life, and there cannot be more important problems than that." I am thankful to you, Sir, and thankful to hon. Members of the House for the courtesy shown to me in having listened to my speech patiently."

[6th March 1954]

11-55
a.m. * SRI P. G. KARUTHIRUMAN :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, சபை முன்பு சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் வரவு செலவுத் திட்டத்தை நான் ஆதரிக்கிறேன். வரவு செலவுத் திட்டத்தைப்பற்றி விவாதிக்கும் கடைசி நாள் இன்று தான். இந்த வரவு செலவுத்திட்டம் பற்றாக்குறைத் திட்டமாகத் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பற்றாக்குறையை ஈடு செய்ய சில புது வரிப் பிரேரணைகளும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பற்றாக்குறை வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் பற்றி ஒரு சமயம் ஒரு பெரிய நிபுணர் சொன்னார். ‘பற்றாக்குறை வரவு செலவுத் திட்டம் தான் சரியான திட்டம். பணமில்லாத காரணத்தால் சம்பாதித்தே பிழைக்கவேண்டுமென்ற ஒரு நல்ல கொள்கை அதனால் உண்டாகும். சம்பாதித்து வைத்திருப்பதைச் செலவு செய்வதைக்காட்டிலும் நாமே சம்பாதித்து செலவு செய்து கொள்ளவேண்டுமென்ற ஒருபழக்கத்தை அது உண்டு பண்ணும்.’ என்று அவர் சொல்லியிருப்பது ரொம்பவும் உண்மையாகும். அதைப் போலவே சர்க்கார் இந்த ஆண்டு பற்றாக்குறை வரவு செலவுத்திட்டத்தை தயார் செய்திருக்கிறது. இந்த நாட்டு மக்களும் தங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்ற பொறுப்புக்களையும், கடமைகளையும் உணர்ந்து நடந்து கொள்வார்கள் என்றே நம்புகிறேன். சர்க்கார் நாட்டு மக்களின் நன்மையை உத்தேசித்து பாசன வசதிக்காக 6 கோடி ரூபாயும், மின்சாரவசதிக்காக 4 கோடி ரூபாயும் வரவு செலவுத்திட்டத்தில் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். மேலும் மதுவிலக்குத் திட்டத்தை இன்னும் வெற்றிகரமாக நடத்துவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது குறித்து நான் சந்தோஷப்படுகிறேன்.

“குடிமக்களின் நன்மையைக் கருதி எந்தச் சர்க்கார் பல நல்ல காரியங்களைச் செய்கிறதோ அந்தச் சர்க்காருக்கு தெய்வமும் உதவி செய்யும் என்ற கருத்தில் வான்மறை எழுதியுள்ள தெய்வ வள்ளுவனார்,

‘குடி செய்வ லென்னு மொருவற்குத் தெய்வம்
மடிதற்றுத் தான் முந் துறும்,’ என்று சொல்லியிருக்கிறார்.”

அதைப்போலவே கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் தனது பிரசங்கத்தில் ‘இவ்வாண்டு பருவ மழை சரியாகப் பெய்திருக்கிறது. அடுத்த ஆண்டும் நம் நாட்டில் இயற்கை வளம் சரியாக இருந்து, நம் சர்க்காருக்கும் அதிகப் பணம் கிடைத்தால் நல்ல புதிய புதிய திட்டங்களை நாம் கொண்டு வரமுடியும்,’ என்று சொல்லியிருக்கிறார். மக்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டுமென்ற மனப்பான்மையை, கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு பலநல்ல காரியங்களை இந்தச் சர்க்கார் செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். வரவுசெலவுத் திட்டத்தையும் ரொம்பவும் சிரத்தையோடு தயாரித்திருக்கிறார்கள். ஆகவே தெய்வமும் இவர்களுக்கு உதவி செய்ய தானே முன் வருமென்று தான் நிச்சயமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

“சபையில் பேசிய பல அங்கத்தினர்கள் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். வேலையில்லாத திண்டாட்டம் என்பதே கிடையாது. வேலை செய்யத் தான் திண்டாட்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். மதுவிலக்குத் திட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டு வந்தாலும், கீழ்பவானி திட்டத்தை அமுல் நடத்தியதாலும், ஏழை விவசாய மக்களுக்கு மாதம் ஒன்றுக்கு 30 ரூபாய்க்கு மேல் சேமிப்பாக இருந்தது. இன்றையதினம் அவர்கள் தங்கள் கையில் ஐந்து ஆயிரம் ரூபாய்கள் சேமித்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது அமுலுக்குக் கொண்டு வந்திருக்கும் கீழ்பவானி அணைக்கட்டு திட்டத்தினால் சுமார் 12 லட்சம் ஏக்கராவுக்குப் புதியதாகத் தண்ணீர் பாய்வதற்கு வேண்டிய வசதி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றால் இந்தப் பிரதேசத்தில் வாழும் விவசாயக் காலிகளுக்கு எப்படி வேலை கிடைக்கவில்லையென்று நாம் சொல்ல முடியும். அவர்கள் எல்லோரும் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தினால் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல முடியும். பொதுவாக சர்க்காரைக் குற்றம் சொல்லவேண்டுமென்பதற்காக இம்மாதிரி பேசுவது சரியல்ல.”

“மிஸ் மோயோ இந்தியாவைப் பார்த்த கண்ணோட்டத்தில்தான் நம் அங்கத்தினர்கள் இந்த பட்ஜெட்டைப் பார்க்கிறார்கள். மிஸ் மோயோ

6th March 1954]

[Sri P. G. Karuthiruman]

இந்தியாவிலுள்ள நந்தவனங்களையும், பூந் தோட்டங்களையும் பார்க்க வில்லை சாககடைகளை மட்டும் பார்த்தார் என்று மகாத்மா சொன்னார். ஆகவே மோடியோவின் கண்ணோட்டத்தை விட்டு நல்ல மனப்பான்மையில் நாம் கவனிக்க வேண்டும். அதை விடுத்து நம் சர்க்கார் அதைச்செய்ய வில்லை. இதைச் செய்யவில்லை யென்று குறை தான் சொல்லுகிறோம். ஆனால் சர்க்காரிடம் பணமில்லை. ஆகவே பணத்திற்கு அவர்கள் வரி போடுகிறார்கள் என்றால் உடனே அதை நாம் எதிர்கின்றோம். உரிமை களைப் பெறவேண்டுமென அவர்களை வற்புறுத்துகிறோமே தவிர நமது கடமையை நாம் செய்வதற்கு முன் வருவதில்லை. சர்க்கார் இப்பொழுது 500 ரூபாய்க்கு மேல் கந்தாயம் கட்டுபவர்களுக்கு வரி போட உத்தேசித் திருக்கிறார்கள். நான் 500 ரூபாய்க்கு மேல் கந்தாயம் கட்டும் ஒரு விவசாயி. இருந்தும் அந்த வரிப்பிரேணையை நான் ஆதரிக்கின்றேன். என்போன்ற குடியானவர்கள் எல்லோரும் இதை வரவேற்கவேண்டு மென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக கனம் ராமமூர்த்தி அவர்கள் இந்தச் சர்க்காரின் பேரில் பல குறைகளைச் சாட்டுகிறார்கள். திருவாங்கூர் கொச்சியில் அவர் கள் அதிகமான இடங்களை ஜெயித்திருப்பது போலப் பேசினார். நான் அவருக்கு ஒரு விஷயத்தை ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். ஒரு நூறு கஜம் ஒட்டப்பந்தயத்தை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். ஒருவன் இருபது கஜம் தான் ஓடுகிறான் மற்றொருவன் முப்பது கஜம் ஓடுகின்றான். வேறொருவன் நாற்பது கஜம் ஓடுகின்றான். நாலாவதாக வந்தவன் எழுபது கஜம் ஓடிவந் தான். மொத்தம் ஓடியவர்களில் நாலாவதாக வந்தவன் எழுபது கஜம் ஓடினான் என்றால் அதற்காக அவனைப் பாராட்டாமல் தோற்றுப்போன மற்றவர்கள் நாங்கள் தான் ஆளுக்கு இருபது கஜம், முப்பது கஜம், நாற் பது கஜமாக மொத்தம் தொண்ணூறு கஜம் ஓடினோம் என்று சொன்னால் அது நியாயமாகுமா? அதைப் போலவே தான் காங்கிரஸ்காரர்கள் திரு- கொச்சி தேர்தலில் 117 ஸ்தானங்களுக்கு 45 ஸ்தானங்களில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆனால் கம்யூனிஸ்டுகள் 23 ஸ்தானங்களைத்தான் பெற்றிருக்கிறார்கள். திருவாங்கூர் கொச்சி மக்களில் பதினேழு லட்சத்து அறுபத்துலாயிரம் பேர்களுக்கு மேல் காங்கிரஸ் கட்சியிடம் நம்பிக்கை இருக்கிறது என்ற முறையில் தங்கள் வோட்டுகளைக் கொடுத்து ஆதரித்திருக் கிறார்கள். ஆனால் இவர்களுக்கு ஆறு லட்சத்து நாலாயிரம் பேர்கள் தான் ஆதரவு தந்திருக்கிறார்கள். உண்மையை மறைத்து வீணை வாதம் செய்வதில் ஒருவிதமான பிரயோஜனமும் கிடையாது. நமது சர்க்கார் நல்ல நல்ல திட்டங்களை எல்லாம் செய்து கொண்டு வருகிறார்கள் என்பதில் ஆட்சேபணை எதுவும் கிடையாது. விவசாயித்திற்கு மின்சார சக்தியை அதிக மாகக் கொடுத்து விவசாயிகளுக்கு நன்மை செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். முக்கியமாக விவசாயிகளுக்கு மிகவும் உதவியானது கால்நடைச் செல்வம் தான். கால் நடைகள் இந்த நாட்டில் அதிகமாக முன்னேற்றம் அடைய வேண்டும். நல்ல பால் கொடுக்கும் பசுக்களுக்கு இப்பொழுது சரியான பாதகாப்பு கொடுப்பதில்லை யென்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். காளை களுக்கு தான் அதிகச் சலுகை காட்டப்படுகிறது. அதைப் போலவே நல்ல ஜாதிப் பசுமாடுகளுக்கும் அதிகச் சலுகை கொடுக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக மிக முக்கிய பிரச்சனை செஸ்பேனியா பசுந்தான் உர மாகும். இதைப்போலி வரப்புக்களில் பயிர் செய்வதைப் பற்றி எனக்கு ஒன்றும் ஆட்சேபணையில்லை. வரப்புக்களில் பயிர் செய்வது வேறு. நெற்பயி ருடன் பயிர் செய்வது வேறு. நிலத்தில் பயிர்களோடு பயிரிடுவதால் பயிர்கள் அழிந்துவிடுகின்றன. சர்க்கார் மீண்டும் மீண்டும் இந்த செஸ்பேனியா பசுந் தான் உரத்தைப் பயிரிடவேண்டுமென்று விவசாய இலாக்காக்கள் மூலம் பிரசாரம் செய்து வருவது சரியல்ல. என்னுடைய சொந்த அனுபவத்தின் பேரில்தான் சொல்லுகின்றேன். ஆகையால் பொலி வரப்புக்களில் வேண்டு மானால் பயிர்செய்யச்சொல்லலாமே தவிர நிலத்தில் நெற்பயிரில்பயிரிடும் படியாக சொல்லக்கூடாது என்று மட்டும் கேட்டுக்கொண்டு என் பிரசங் கத்தை நான் முடித்துக்கொள்கிறேன்.”

[6th March 1954]

DEPUTY SPEAKER:—"The hon. Member has spoken about all these in the last Budget discussion. What is the use of repeating the same. The hon. Member Sri K. P. Gopalan may now speak."

12 noon. * SRI K. P. GOPALAN:—"Mr. Deputy Speaker, Sir, first of all, one has to view this Budget in the context of the present economic crisis, through which this country is passing. The first question that comes to my mind is whether this Budget has sought in any way to help the poor in tiding over the present economic crisis. What will be the reaction of the common man to this Budget? That is the question. How far the common man stands to benefit by the present Budget is the attitude which we as representatives of the people should bring to bear on the Budget. But what is it that is provided for in the Budget to raise the present economic condition of the masses? What is it that I can go and say to the people in my constituency after the present Budget discussion is over? Of course, the Hon. Chief Minister has stated yesterday that we should not attach too much importance to our constituencies. The Hon. Chief Minister being a man who never represents any constituency in this House can talk in that vein. But I cannot do so. I have to plead for the redressal of grievances of the people of my constituency. What is then the reason why the people have elected me? Looking at the Budget from that angle, viz., how far the Budget is going to help the people, I am sorry to observe I am very disappointed. To fill up the present deficit, the Government have come forward with proposals of taxation on tea estates and plantations. To that extent, I welcome it. But what is the use of going on taxing the rich without at the same time not spending the money for the poor. The salaries of the Governor, the salaries of officers of this Government who draw more than Rs. 3,500 per mensem are not changed. Why not this Government reduce their salaries? Why should they go on paying compensation to the Zamindars? Have the Government stopped giving pension to the officers in England? The answer is a blank 'no'. When such is the case and when the Government are going on with their bureaucratic policy, how can the common man expect at the hands of this Government that his lot would be improved? What is the condition of the people to-day? Their sufferings are untold. Their economic condition is miserable. Whenever I return from an Assembly session, people in my constituency approach me and put a barrage of questions to me. 'What is it that you have done for our welfare? What did you say to Government? Did you express our grievances? If so, what action have the Government taken to redress our grievances'. What have I to reply to them, when the Budget is, what it is to-day? How can the poor man in the street expect salvation at the hands of this Government?

"The plight of our handloom weavers is pitiable. The Hon. Minister for Labour and the Hon. Finance Minister have said

6th March 1954]

[Sri K. P. Gopalan]

that the peculiar conditions existing in Malabar are such that the handloom industry there is run on a factory basis. I am very sorry to note that not a word is said in the Budget about affording amenities to the unfortunate handloom weavers of Malabar. I want to place before this House a number of suggestions for the betterment of the lot of the handloom weavers in Malabar. Firstly, Government should see to it that a centre is opened for dying, finishing, weaving and calendering in Cannanore. Secondly Government should start a Design Institute in Cannanore for the benefit of handloom industry. In the third place, out of the cess fund allotted to this State, the Government should take steps to open a spinning mill in Malabar. Fourthly, the Government should take steps to open marketing bureaux in foreign countries for the sale of the handloom goods produced in our State. Fifthly, the Government should give subsidy to handloom weavers' societies and also to small handloom factory owners. The Government should take steps to see that yarn is distributed at cheaper rates so that handloom products can be sold at cheaper rates. The Government should see that involuntary unemployment allowance is given to handloom workers whenever they are faced with unemployment. I placed these suggestions before this Government so far as the handloom industry in Malabar is concerned. 12-10 P.M.

“ Sir, in my own constituency—of course, I have to speak with reference to the Budget—for the last twenty-five years, the people have been requesting the Government to provide a playground for the use of the students of the District Board High School, Payyanur. There are more than 800 students studying in that school. Even now the Government have not cared to provide a playground for the students of this high school. Sir, there is a hospital in our place; which is intended for three lakhs of people. Every year a sum of Rs. 3,000 is allotted to hospital for the purchase of medicines. Out of this sum of about Rs. 1,000 will go towards freight charges and other expenses. On an average, about 100 to 200 people are coming to this hospital daily for treatment as out-patients. We have requested the Hon. the Minister for Health to take up this Local Fund hospital and run it as a Government hospital. But nothing has been done so far. Then, Sir, there is a bridge in the Payyanur Constituency. I have spoken about this bridge previously on the floor of this House. I would like to mention in this connexion that a sum of about Rs. 40,000 was allotted for the construction of this bridge. But, as soon as it was built, it gave way within one week. I once raised this question in this Assembly and the Hon. the Minister for Local Administration said that the bridge would be reconstructed within a week. I went to the spot and examined. To my surprise there was no bridge there. The condition of roads in our place is very bad. It is impossible for any vehicles to pass through these roads. As an instance, I may mention the road from Payyanur to Padichal. These bridges and roads are being damaged

[Sri K. P. Gopalan]

[6th March 1954]

one by one and people are suffering a lot due to the negligence on the part of the Government. So far as Karivallur is concerned, we have made a suggestion that the people of this locality are prepared to place a building at the disposal of the Government for the opening of a high school. Not only that. The people are also willing to make some contribution to the Government. But the Government are not prepared to open a high school there. Sir, we have been agitating for a long time and requesting the Government to open a District Munsif's Court at Payyanur. Cases arising within the jurisdiction of Payyanur Constituency are now tried at Talliparamba, which is about ten miles away. These cases contribute to about 68 per cent of the cases tried there."

DEPUTY SPEAKER :—" The hon. Member's time is up."

SRI K. P. GOPALAN :—" I may be allotted two minutes more, Sir."

DEPUTY SPEAKER :—" I can't help it. I call upon the hon. Member Sri K. R. Viswanathan to speak."

12-15 *SRI K. R. VISWANATHAN :—" கனம் உதவி அமைச்சர் அவர்
p.m. களே, 1954-55-ம் வருஷ வரவு செலவுத் திட்டத்தின் மேல் பேசுகையில் நிதி மந்திரி அவர்கள் ஓரளவுக்கு தங்களுடைய கட்சிக் கொள்கையை அனுசரித்தும், சர்க்காருக்கு வரக்கூடிய வருமானத்திற்குட்பட்ட முறையிலும், இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தை நல்ல முறையில் தயாரித்து சமர்ப்பித்திருக்கிறார்கள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. செய்யப் படவேண்டிய வேலைகள் பல இந்த திட்டத்தில் சேர்ப்பதற்கு மறந்துவிடப் பட்டிருக்கின்றன. இருந்தாலும் செய்திருக்கும் சில ஏற்பாடுகளுக்காக அவரைப் பாராட்ட வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது.

"கைத்தறி நெசவாளர்களுடைய நிலைமையை உயர்த்துவதற்குத் தம்மாலியன்ற அளவு சில சலுகைகளை அவர்களுக்குக் காட்ட சர்க்கார் முன்வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய நிலையைப் பூராவாக உயர்த்தாவிட்டாலும் கூட சலுகைகள் ஓரளவு தற்காலத்தில் அவர்கள் படுகின்ற அவதிகளைக் குறைக்க உதவுமென்று உறுதியாக நம்புகின்றேன்.

"வரவு செலவுத்திட்டத்தில் துண்டு விழுகின்ற தொகையை ஈடு செய்வதற்காக சில புதிய வரிக்களைப்போட சர்க்கார் உத்தேசித்திருக்கிறார்கள். பெரும் நிலச்சுவாந்தார் மீது நிலவரி சர்சார்ஜ் போடப்படுகிறது; அதை நான் வரவேற்கிறேன். தோட்ட முதலாளிகள் மீது அதிகமான வரி போடப்பட்டிருக்கிறது; அதை நான் வரவேற்கிறேன். புதிய நீர்ப்பாணத் திட்டங்களால் நன்மை அடையப்போகிறவர்கள் அபிவிருத்தி வரி கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது; அதையும் நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால், அம்மாதிரி அபிவிருத்தி வரி போடும் போது சில சில்லரை மிராசு தாரர்களை அப்படிப்பட்ட வரி விதிப்பிலிருந்து நீக்கவேண்டும். அதற்கான மசோதா வரும்போது, இந்த யோசனையும் சர்க்கார் கவனிப்பார்கள் என்று நம்புகின்றேன்.

"சர்க்கார் செய்யவேண்டிய காரியங்களைப் பற்றி பல அங்கத்தினர்கள் ஏற்கனவே பேசிவிட்டார்கள். அவர்கள் ஏற்கனவே பேசிவிட்ட கருத்துக்களை நான் இப்பொழுது பேச விரும்பவில்லை. இருந்தாலும் சில முக்கியமான விஷயங்களை மாதிரம் இப்பொழுது சர்க்காரின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

"பிற்பட்ட மக்களுடைய நலத்திற்காக சர்க்கார் எண்ணென்ன செய்திருக்கிறார்கள் என்று பார்ப்போம். அதற்கென இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்

6th March 1954] [Sri K. R. Viswanathan].

திலே 90 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். அதில் பத்து லட்ச ரூபாய் தான் பிற்பட்ட வகுப்பினர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதை நாம் அறிவோம். பத்து லட்ச ரூபாய் எதற்காகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது? சர்க்கார் பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்காக இரண்டு வகைகளில் சலுகை காட்டுவதாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகின்றார்கள். பிற்பட்ட வகுப்பு மக்களின் கல்விக்காகவும், அவர்களை உத்தியோகத்தில் அமர்த்துவதற்காகவும், தனிச் சலுகை காட்டப்படும் என்று சொல்லப்படுகிறது. கல்விக்காகவும், உணவு விடுதிகள் வைத்து நடத்துவதற்காகவும் பத்து லட்ச ரூபாய் செலவிடப்படும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதை ஓரளவு பாராட்டுகின்றோம். ஆனால் பிற்பட்ட இனத்தவர்களின் ஜனத்தொகைக்குத் தக்கவாறு இந்தத் தொகை ஒதுக்கப்படவில்லை. இது மிகவும் குறைந்த தொகையாக இருக்கிறது. இதற்கென பத்து லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கியிருப்பது போதாது. ஆகவே, அந்தத் தொகையை இன்னும் அதிகப்படுத்தவேண்டுமென்று முதலாவதாக சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“பிற்பட்ட வகுப்பினர்களுக்கு குறைந்தபட்சம் 25 சதவிகிதம் உத்தியோகத்தில் (இடங்கள் ஒதுக்கி) சலுகை அளிக்கப்படுகிறதாக சர்க்கார் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். அப்படி கொடுப்பதாகச் சொல்லப்படும் சலுகைகள் சரிவர பிற்பட்ட இனத்தார்களுக்கு கிடைக்கின்றனவா என்று பார்த்தால் இல்லையென்று நான் தைரியமாகக் கூற முடியும்.

“நாட்டிலே வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப்பற்றி பலமாகப் பேசப்படுகிறது. வேலையில்லாத திண்டாட்டமானது பிற்பட்ட இனத்தாரிடையே தான் அதிகமாக இருக்கிறது. கிராமங்களில்தான் பெரும்பான்மையான பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் வசிக்கிறார்கள். விவசாயிகளாய் இருந்தாலும் சரி, கைத்தறி நெசவுத் தொழிலாளராக இருந்தாலும் சரி, அவர்கள் யாவரும் பிற்பட்ட மக்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். வேலையில்லாத திண்டாட்டம் அங்கு நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக்கொண்டே இருக்கிறது.

“படித்தவர்களிடையேயும் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் எப்படியிருக்கிறதென்று பார்த்தால், அதிலும் பிற்பட்ட இனத்தவர்தான் படித்தும் கூட வேலை கிடைக்காமல் அல்லலு படுகிறார்கள். முற்போக்கு இனத்தவர்கள் என்று சொல்லப்படுகிற அந்தக் கூட்டத்தாரை வேலையில்லாத திண்டாட்டம் அதிகமாக பாதிப்பதில்லை. ஏனென்றால், முற்போக்கு இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஏற்கனவே வேலையில் அமர்ந்திருப்பதின் காரணத்தினால், மேலும் மேலும் படித்து வருபவர்களுக்கு ஓரளவு உதவி செய்து வேலை தேடிக்கொடுத்து விடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு அதற்கு வேண்டிய வசதி இருக்கிறது. ஆகவே படித்த முற்போக்கு கூட்டத்தாரை வேலையில்லாத திண்டாட்டம் அதிகமாக பாதிப்பதில்லை. பிற்பட்ட இனத்தாரைத்தான் இந்த பிரச்னை பெரிதும் பாதிக்கிறது. 25 பர் சென்ட் உத்தியோகஸ்தர்கள் பிற்பட்ட இனத்தவருக்கென சர்க்கார் ஒதுக்கியிருந்தும் அந்த விகிதாசாரம் நடைமுறையில் சரிவர அனுஷ்டிக்கப்படுகிறதா என்று பார்த்தால் கிடையவே கிடையாது. அந்த விகிதாசாரப்படி பிற்பட்ட இனத்தார் உத்தியோகங்களில் அமர்த்தப்படுகிறார்களா என்று சர்க்கார் கவனித்து தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. ஆகவேதான், படித்த பிற்பட்ட இனத்தவரிடையேயும் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் அதிகரித்து வருகிறது.

“உதாரணமாக, இந்தச் சர்க்காருக்குத் தலைமை வகித்து வரும் முதன் மந்திரி அவர்களே பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு உத்தியோகம் வழங்குவது சம்பந்தமாக இந்தக் கொள்கையை அனுஷ்டித்து வருகிறார்களா என்றால், சரிவர அனுஷ்டிப்பதில்லை யென்பதை முதலாவது குற்றச்சாட்டாக கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“இப்பொழுது மந்திரி சபையில் 12 மந்திரிகள் இருக்கின்றார்கள். இருபத்தைந்து பர் சென்ட் பிற்பட்ட இனத்தவருக்கு சலுகை அளிக்கப்படுகிறதென்று சொல்லும்போது, அந்த விகிதாசாரப்படி பிற்பட்ட வகுப்பினருக்கு மந்திரி சபையில் ஸ்தானங்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்று பார்த்தால் கிடையாது. அந்த விகிதாசாரப்படி பார்த்தால் மூன்று மந்திரி

[Sri K. R. Viswanathan] [6th March 1954]

கள்வரை பிற்பட்ட வகுப்பினரைச் சேர்ந்தவராக இருக்க வேண்டும். ஆனால், இரண்டு மந்திரிகள் தான் பிற்பட்ட வகுப்பினரைச் சேர்ந்தவராக இருக்கின்றார்கள். மூன்றாவது பிற்பட்ட வகுப்பினரைச் சேர்ந்த மந்திரியும் நியமிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். இந்தச் சட்ட சபையில் உள்ள 231 அங்கத்தினர்களில் மந்திரியாவதற்குத் தகுதி வாய்ந்த பிற்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த ஒரு அங்கத்தினர் கூட முதல் மந்திரி அவர்களுடைய கண்களுக்குத் தென்படவில்லையா என்று கேட்கின்றேன். அவருடைய கட்சியில் மந்திரியாவதற்குத் தகுதி வாய்ந்த ஒரு பிற்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த அங்கத்தினர் இல்லையென்று சொல்வார்களேயானால், வேறு கட்சியில் கூடவா தென்படவில்லையென்று கேட்கின்றேன். பிற்பட்ட சமூகத்தாருக்கு சரியான விகிதாசாரத்தில் உத்தியோகங்கள் ஒதுக்குகின்றோம் என்று இந்தச் சர்க்கார் சொல்வதெல்லாம் எட்டுச் சுரைக்காயாக இருக்கிறதேயல்லாமல், நடைமுறையில் அனுஷ்டிக்கப்படுவதில்லை யென்பதை இந்தச் சர்க்காரின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகின்றேன். அமைச்சர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கிற நிலை இப்படி யிருக்கிறது.

“தாழ்த்தப்பட்டவர்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு 15 பர் செண்ட் உத்தியோகச் சலுகை அளிக்கப்படுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால், தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த இரண்டு மந்திரிகளாவது மந்திரி சபையில் இடம் பெற வேண்டும். ஆனால், ஒரே ஒரு தாழ்த்தப்பட்டவர்தான் மந்திரியாக அமர்த்தப்பட்டிருக்கின்றார்.”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“பிற்பட்ட வகுப்பினர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய சலுகை மந்திரிகளை நியமிக்கும் விஷயத்திலும் அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டுமென்பதுதான் உங்களுடைய கருத்து? மந்திரிகளை அந்த மாதிரி விகிதாசாரத்தில் நியமிக்க முடியாமல் இருக்கிறது. முதல் மந்திரி பதவிக்கு ஒரு பிற்பட்ட வகுப்பினரையே போட்டுவிட்டால் சரியாகப் போய்விடும்.”

SRI K. R. VISWANATHAN :—“அந்த நிலைமை வர வேண்டுமென்பது தான் என்னுடைய ஆசை.”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“நான் Backward ஆகப் போகவேண்டுமா.”

*** SRI K. R. VISWANATHAN :—**“நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை. முதல் அமைச்சர் பிற்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவராக இருக்க வேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய ஆசை. நீங்கள் பிற்பட்டவராக ஆகி விடவேண்டுமென்பது என்னுடைய ஆசை அல்ல. முதல் அமைச்சர்தான் பிராம்மண வகுப்பைச் சேர்ந்தவராக இருந்தும், அவரைப் பிற்பட்டவராகப் போகும்படி நாங்கள் சொல்லுகிறோம், என்று அவர் செறுக்கோடு, மமதையோடு சொல்வார்களேயானால், நான் அதைக்கண்டு வருந்துகிறேன்.”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“பிற்பட்ட வகுப்பினர் என்று சொல்லப்படுபவர் உண்மையாகவே இருப்பதாகச் சொன்னால், அடியிலிருந்துதான் உயர்த்தவேண்டுமே யொழிய, முதலிலேயே முடியைப் பிடித்தால் முடியுமோ?”

*** SRI K. R. VISWANATHAN :—**“பிற்பட்டவர்கள் முன்னுக்கு வர முடியாமல்தான் அவர்கள் தலையின் மேல் நீங்கள் அழுத்திக்கொண்டிருக்கிறீர்களே! அவர்கள் முன்னுக்கு வர முடியாமல் அவர்கள் தலையின் மேல் நீங்கள் இப்படி அழுத்திக் கொண்டிருக்கும்போது, அவர்கள் எப்படி உயரமுடியுமென்று கேட்கின்றேன்?”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“இந்த விஷயங்களை நான் வரவேற்கின்றேன். ஏனென்றால், இது முக்கியமான விஷயம். கனம் அங்கத்தினருடைய வாதத்திலிருந்து, ‘பிற்பட்ட வகுப்பினர்’

6th March 1954] [Sri C. Rajagopalachari]

என்று இருப்பதாகத் தெரிகிறது. நான் விளக்கமாகக் கூறவேண்டுமென்றால், 'பிற்பட்ட வகுப்பினர்' என்று ஒரு சாரார் இருப்பதே உண்மையல்ல. பிற்பட்டவர்கள் என்று ஏதோ ஒரு சாரார் இருப்பதாக நினைத்துக் கொண்டு, அவர்களை முன்னுக்குக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருப்போமேயானால், இந்தக் கஷ்டந்தான் வரும். உண்மையிலேயே பிற்பட்ட வகுப்பினர் என்று ஒரு சாரார் இருந்துகொண்டிருந்தால் இந்த வாதமே வந்திருக்காது."

*SRI K. R. VISWANATHAN :—" உண்மையாகவே இதுவரை பிற்பட்ட இனத்தவராகிய நாங்கள் எமாந்திருந்து கொண்டிருந்த காரணத்தினாலே தான் நீங்கள் எங்களை அமுக்கி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். 'எங்களுக்கு வேண்டிய காரியங்களையெல்லாம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள், எங்களுக்கு நன்மை செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள்' என்று நம்பிக் கொண்டிருந்த காரணத்தினால் தான் நாங்கள் இது வரை கீழ் நிலையிலேயே இருந்து கொண்டிருக்கிறோம். நாங்கள் முன்னுக்கு வருவதற்கு எவ்வளவு தூரம் முயற்சி செய்தபோதிலுங் கூட, மேலே இருக்கின்றவர்களுக்கு எங்களை அமுத்திக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் இருந்து கொண்டிருக்கிறவரை, அவர்களை எதிர்த்துத் தான் தீரவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறோம்.

" பிற்பட்டவர்களும் சமூகத்தில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் முன்னுக்கு வர வேண்டுமென்று சொன்னால், மேல் நிலையில் இருப்பவர்கள் தம்மை ஒரு தாழ்த்தப்பட்டவராகக் கருதிக்கொண்டு அவர்களுக்கு வேண்டிய தொண்டைச் செய்து, அவர்களை முன்னுக்குக்கொண்டு வரவேண்டுமென்று மகாத்மா காந்தியடிகள் சொல்லியிருக்கின்றார். உண்மையிலேயே பிற்பட்டவர்களை உயர்த்துவதற்கு இந்தச் சர்க்கார் உத்தியோக விஷயத்தில் சரியான கொள்கையை அனுஷ்டிக்கவில்லை யென்று தான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

" முதல் மந்திரி அன்றொரு நாள் ஒரு கேள்விக்குப் பதில் கூறும் போது, இந்த மாகாணத்தில் கலெக்டர் உத்தியோகத்தில் ஒரு பிற்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த ஆசாமியும் இல்லையென்று கூறினார்கள். அவர் அதற்கு விளக்கம் கொள்ளபோது, கலெக்டர் பதவிக்கு சாதாரணமாக ஐ.சி.எஸ். அல்லது ஐ.எ.எஸ். படித்தவராக இருக்கவேண்டும் என்றும், கலெக்டர் உத்தியோகத்திற்கு யாரும் சும்மா வந்துவிட முடியாது என்றும் சொன்னார். அதை நான் ஒத்துக்கொள்ளுகின்றேன். இருநூறு வருஷ காலம் ஆங்கிலேயன் இந்த நாட்டை ஆண்டு விட்டுச் சென்று விட்டான். இப்பொழுது இந்த நாட்டுக்குச் சுகந்திரம் வந்திருக்கிறது. பிற்பட்ட வகுப்பினர்களுக்கு உத்தியோக விஷயத்தில் கலுவை காட்டப் படுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அப்படியிருந்தும் பிற்பட்ட இனத்தவர் வேலையில்லா திட்டாட்டத்தினால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். கலெக்டர் உத்தியோகத்திற்கு வர தகுதி வாய்ந்த ஒருவர் கூடவா பிற்பட்ட இனத்தில் இன்றைக்குக் கிடையாது என்று கேட்கின்றேன்? கலெக்டர் உத்தியோகத்திற்கு தகுதி வாய்ந்த பிற்பட்ட வகுப்பினர் இல்லையாதலால் என்னைக் குறை கூறுவதற்கில்லையென்று முதல் மந்திரி அவர்கள் சொன்னார்கள். ஏன் அம்மாதிரி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று நான் கேட்கின்றேன். ஜனத் தொகையில் 60 முதல் 70 சத விசீதம் வரை இருக்கக் கூடிய ஒரு சமூகத்தில் இந்த நாட்டை ஆளுவதற்கு தகுதியுள்ளவரே இல்லையென்று சொன்னால், கலெக்டர் உத்தியோகங்களுக்கு நீங்கள் வைத்திருக்கின்ற சட்ட திட்டங்கள் அப்படியிருக்கின்றன. சரியான விகிதாசாரத்தில் இந்தச் சமூகத்தாருக்கு உத்தியோகங்கள் கொடுக்காமலிருப்பதற்கு நீங்கள் எந்தச் சாக்குப்போக்கு வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம். முற்போக்கு இனத்தைச் சேர்ந்த நீங்கள் இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்கு ஆட்சியை விடாமல் பிடித்துக்கொண்டிருக்கின்றீர்களோ, அதுவரைக்கும் இந்த மாதிரிதான் இருக்கும். இனியும் நெடு நாட்களுக்கு இந்த மாதிரி சாக்குப் போக்கு நீங்கள் சொல்லிக் கொண்டிருக்க முடியாது. நாங்கள் கேட்கின்ற நியாயமான கேள்விக்கு நீங்கள் சரியான பதில் சொல்ல முடியாது என்று சொல்லிக்கொள்ளுகின்றேன்.

[Sri K. R. Viswanathan] [6th March 1954]

“தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டத்தின் கீழ் 28 பேர்கள் கெஜட் பதிவு உத்தியோகஸ்தர்களாக அமர்த்தப்பட்டார்கள். இதில் எத்தனை பேர் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்று கேட்டால் அதற்குச் சரியான பதில் கொடுக்கப் படுவதில்லை. தகுதியைப் பார்த்து அமர்த்துகின்றோம் என்று சொல்லப் படுகிறது. இது மாதிரியான பதில்கள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தால், எப்படி தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் நிலை உயர முடியும் என்று நான் கேட்கின்றேன். ஏற்கனவே ஒவ்வொரு வகை உத்தியோகத்திலும் குறித்த விகிதாசாரப்படி பிற்பட்ட இனத்தவர் இருந்தாலல்லவா பொறுக்குவதற்கு. ஆகவே ஏற்கனவே ஆள் இல்லாததால் இந்த உத்தியோகத்தில் வைக்கப்படவில்லை யென்றெல்லாம் சமாதானம் சொல்லுகிறீர்கள். நான் கேட்கின்றேன் ; 25 பர் செண்டு, 15 பர் செண்டு என்று நீங்கள் ஒத்துக் கொண்டிருக்கும்போது, 11 உத்தியோகங்கள் வரையில் பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் நீங்கள் உண்மையாகவே கொடுக்கவேண்டுமென்று நினைத்திருந்தால், கொடுத்திருக்க முடியும். ஆனால், அந்த விகிதாசாரப்படி அமர்த்தவில்லை. பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு உத்தியோக விஷயத்தில் சலுகை காட்டுகின்றோம் என்றெல்லாம் சொல்வது வெறும் கண் துடைப்பு வேலையாகத்தான் இருக்கின்றது. இதை விடுத்து ஒவ்வொரு வகை உத்தியோகத்திலும் குறைந்த பட்ச விகிதப்படியாவது பிற்பட்டவர்களுக்கு இடம் ஒதுக்கப்படவேண்டும்.

12-26
p.m.

“உத்தியோகத்தில் ஒரு நிலையிலிருந்து மற்றொரு நிலைக்கு உயர்த்துவதில் இந்த முறை அனுஷ்டிக்கப்படமாட்டாது. ஆனால், நேரடியாக உத்தியோகத்திற்கு அமர்த்தப்படும்போது இந்த விகிதாசாரம் அனுஷ்டிக்கப்படும் என்று சொல்லப்பட்டது. Promotion செய்வதிலும் ஏன் இந்த விகிதாசாரத்தை அனுஷ்டிக்க முடியாது என்று நான் கேட்கிறேன். ஆகவே promotion அளிப்பதிலும் இந்த முறையை அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஏன் அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டுமென்றால், கேந்திர ஸ்தானங்களில் (key posts) முற்பட்ட இனத்தவர்கள் தான் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தகுதியைப் பார்த்து உயர்வு அளிக்கிறோம் என்று சொல்லி பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு உத்தியோக உயர்வு அளிப்பதில்லை. இந்த நாட்டில் இன உணர்ச்சி இருக்கிற வரைக்கும் இந்த முற்பட்ட வகுப்பினருக்கே உத்தியோக உயர்வு கொடுப்பதற்கான ஒரு வாய்ப்பு இருந்து கொண்டே இருக்கிறது. ஆகையால்தான் பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு பதவி உயர்விலும் குறித்த சத விகிதம் ஒதுக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்கின்றேன்.

“ஒரு சின்ன உதாரணத்தை நான் எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் மாணவர்கள் சேர்க்கப்படுகிறார்கள். அப்பொழுது அவர்களுக்கு முதலிலே எ குரூப், பி குரூப்பில் சேரவேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். மாணவர்களுக்கு எ குரூப்பில் அல்லது பி குரூப்பில் சேருவதென்றால் ஒரு தனிப்பட்ட பிரியம் இருக்கிறது. அம்மாதிரி சேரப் போகும்பொழுது அங்கு இருக்கும் அதிகாரிகள், Vice Chancellor அல்லது ரிஜிஸ்தரார், என்பவர் முற்பட்ட இனத்தைச் சார்ந்தவராக இருக்கிறார். பிற்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் எ பிரிவில் சேரவேண்டுமென்று கேட்டால் ‘சி பிரிவில் சேர்ந்து நாட்டு வரலாறு களெல்லாம் தெரிந்து கொண்டு போய் சட்ட சபையில் நன்றாகப் பேசலாம்’ என்று எ பிரிவில் சேராமல்படிக்குச் செய்து விடுகிறார்கள். அங்கே இப்படி நடக்கிறது காரியங்கள். ரொம்ப சாதகமாகப் பையன் களிடம் பேசி அவர்களை ஏமாற்றி விடுகிறார்கள். பல்கலைக் கழகத்தில் மாணவர்களைச் சேர்க்கும் பெரும் பொறுப்பை உடையவர்கள் இம்மாதிரி நயவஞ்சகமாகப் பேசி பிற்பட்ட இனத்தவருக்கு தீமையான ஒரு காரியத்தைச் செய்கிறார்கள் என்று சொன்னால் மிகையாகாது. பிற்பட்ட வகுப்பினருக்கு உத்தியோகம் கொடுப்பதற்கும், உத்தியோக உயர்வு அளிப்பதற்கும் இத்தகைய ஊழல்கள் கையாளப்பட்டே வருகின்றன.

“அன்றைக்கு ஆங்கிலேயர்கள் இந்த நாட்டை ஆளும் போது இந்தியர்களுக்கு, கவர்னர் வேலை பார்க்கத் தெரியாது, முதலமைச்சர் வேலை பார்க்கத் தெரியாது. ஆங்கிலேயர்களுக்கு மட்டும் தான் தகுதி இருக்கிறது.

6th March 1954] [Sri K. R. Viswanathan]

மற்றவர்களுக்குத் தகுதி கிடையாது என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். அன்று ஆங்கிலேயர்கள் மேல் நம்பிக்கை வைத்துக் கொண்டிருந்த காலம். அவர்கள் இந்த நாட்டைச் சுரண்டிக் கொண்டு போகும்படியானக் காரியங்களைச் செய்துக் கொண்டு வந்தார்கள். இந்த நாட்டில் புத்துணர்ச்சி ஏற்பட்ட பிறகு நாம் என்ன செய்தோம்? அவர்களை இங்கிருந்து விரட்டுவதற்குப் போராடினோம். இன்றைக்கு இந்தியர்கள் கவர்னர்கள் ஆகவும், முதல் மந்திரிகளாகவும் ஜட்ஜ்களாகவும், இன்று பெரிய பதவிகளை வகிக்கக் கூடிய தகுதி வாய்ந்தவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். மிகத் திறமையுடன் தங்கள் காரியங்களைச் செய்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்திய நாடு பல நாடுகளைவிட உயர்ந்திருக்கிறது என்று பல நாடுகளால் போற்றப்படுகிறது. ஆகவே ‘முற்பட்ட இனத்தவர்கள் மட்டும் தான் பெரும்பதவியில் இருக்க வேண்டும். அவர்கள் தான் அந்த பதவிகளை வகிக்கத் தகுதியுடையவர்கள். மற்றவர்கள் அந்த பதவிகளை வகிக்கத் தகுதியற்றவர்கள்’ என்ற மனோபாவம் மாறி பிற்பட்ட இனத்தவர்களுடைய நிலையை உயர்த்துவதற்காக அவர்களுக்கு ஜனத் தொகை விகிதாசாரப்படி உத்தியோக உயர்வும் மற்ற சலுகைகளும் அவர்களுக்கு இருக்கும்படியான நடவடிக்கைகளைச் சர்க்கார் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

* DR. K. B. MENON :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, how we 12-31
Members see the budget is very much like the story of the four P.m.
blind men who tried to describe the elephant. As far as I am concerned, I say that the budget is a fair reflection of the conflict of ideologies and emotions in the mind of the Cabinet. The Cabinet is a cormorant and is never satisfied with what money it gets for expenses and has an insatiable capacity for consuming more. At the same time, Members of the Cabinet are very careful to assess public opinion and keep their fingers on the pulse of the public. The budget reflects the assessment of the public pulse by the Cabinet. They have realised that the saturation point is reached as far as taxation is concerned. Hence there is the policy of concession and conciliation on the one hand and of continued sponging on the other. The policy of concession and conciliation is represented by the lifting of taxes on meat, eggs, vegetables, etc. If this is an acceptance by the Government of the policy of lifting taxes on consumption goods, I would welcome it. But I do not believe it is so. For, if that is the accepted policy of the Government, I would have expected the lifting of sales tax on all consumption goods, a demand which has been often voiced on the floor of the Assembly by the Opposition Members.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Ultimately all goods are consumption goods.”

* DR. K. B. MENON :—“ I do not completely agree with that contention. By consumption goods I mean those essential food commodities which are used by the people and which even the Centre, I believe, has recommended should not be subject to sales tax. That being the case, I take it that this is only a sop for the Government to extract more from the public by way of taxes. The one silver-lining in the budget is that the taxes that the Cabinet proposes to levy are taxes on the rich. If the rich are taxed in order to relieve the burden of taxation on the poor, we of the

[Dr. K. B. Menon] [6th March 1954]

Opposition would welcome it. But a further analysis of the taxes does not support that stand. By the lifting of the sales tax now levied on meat, eggs, vegetables, etc., the Government are giving up about Rs. 9 lakhs, and by the lifting of the sales tax of $1\frac{1}{2}$ pies in the rupee now levied on handloom products, the Government are giving up about Rs. 12 lakhs. The total comes to Rs. 21 lakhs, which is a little more than 50 per cent of the total revenue that the Government propose to realise in the form of new taxes. If the remaining 50 per cent or so is also passed on to the poor by removing the sales tax on very essential commodities which are used by the poor, we certainly will have no objection to the new taxation. I would like to warn the Government that further taxation should stop. We had some hope of relief from taxation judging from the last interim budget that was presented by the Hon. Finance Minister. But in this budget, some new taxes are proposed, and this should not be made the spearhead of further taxation in the future.

" Let me proceed to Prohibition. I would like to invite the attention of the Government to the recommendations of the Committee that was appointed by the Andhra Government to study and report on the working of Prohibition. A similar attempt was made by the Opposition Members of the Assembly of the composite State, but that was a failure chiefly because of the opposition of the Chief Minister. Almost the same conditions as are pictured in the Andhra report are obtaining in the residuary Madras State which was the 'better half' of the composite State. The Committee condemns the way in which Prohibition is worked and recommends large-scale changes amounting almost to complete abolition of Prohibition. The picture painted by that Committee leads us to the inevitable conclusion that Prohibition has only deprived the Government of their revenue and the people of their health and morals. I, therefore, still suggest to the Government that, instead of adhering to a policy which the Government have accepted and which the Congress laid down some years ago, they should take a more realistic view of the whole problem and amend the law at least in such a way as not to deprive the Government of their revenue and breed corruption and lower public morals.

12-40
P.m.

" Analysing the expenditure side of the budget, out of the 45 crores of the income of the Madras State, I see that more than one-third is spent on security services. Less than one-third of the income is spent on constructive departments like education, public health, etc. Still less is spent on capital investments on irrigation and such other projects. I would like to see the process of expenditure reversed. I would like to see that much more is spent on constructive activities like education and public health. I am of the opinion that if and when we are able to spend more on these activities, we will be able to reduce the expenditure on security services. That should be the general accepted policy of the Government. Every effort should be made in that direction.

6th March 1954]

[Dr. K. B. Menon]

“ Nearly 2·7 per cent, if my calculation is correct, of the total income is spent on payment of interest on loans. I suppose that this interest is paid on loans that the Government have raised. We know very little of these loans, and we are not taken into confidence when loans are raised. We are not told how exactly the loans are utilized and on what they are invested. I have been urging on the floor of the Assembly that the Government should take the Opposition more into their confidence as far as the actual expenditure is concerned, and that the budget should not mean merely the passing of the items in the budget and that the work of the Opposition does not end there. In that connection, I drew the attention of the Treasury Bench again to the remarks that were made by the Auditor-General of India. I referred to this when I spoke on the budget presented last time. The scope of the Public Accounts Committee may be enlarged in such a way whereby some kind of control or, shall I say, co-ordination and co-operation of the Opposition can be effected.

“ Another way of approach to the budget is from the expenditure side, namely, the expenditure incurred by the Cabinet on the administrative side. The expenditure has been going on increasing and increasing. I believe that since we began as an independent people, there has been considerable increase in administrative expenditure. I have not been able to calculate the figures. If we scan the budget, it may be possible to gather the figures. But the fact remains that it takes a big chunk from the income of our State. If we analyse further and ask ourselves the question ‘What are we getting in return for this expenditure?’ the answer is not very satisfactory. I am of the opinion that we are not getting in return even 50 per cent of the expenditure that the State is incurring on the services. This applies as much to officials at the top as to the clerks at the bottom. The actual hours of work in a Government office, I believe, are not very satisfactory. The very fact that the offices commence at 11 in the morning means that the offices actually commence working only half an hour or one hour before midday. This means that the whole forenoon is practically wasted and is lost to the State. This applies equally to the Hon. Ministers. Very many hon. Members have voiced their protest against the number of Ministers. But that is a situation perhaps unavoidable in an undeveloped democracy where the political equilibrium is maintained by a dexterous distribution of favours. It is something that we may not immediately be able to solve. But I believe that there can be a better and saner approach to the problem. In this connection, I would like to say just one word about the point that was raised by one of the hon. Members about the visits of Hon. Ministers. I would like to draw the attention of the Cabinet to the Gorwalla Report on the efficiency of public administration. This report was published by the Central Government. Therein Shri Gorwalla draws pointed attention to the fact that the Ministers should be

[Dr. K. B. Menon] [6th March 1954]

very careful about the people with whom they associate. Association here does not mean the association in one's private capacity. Nobody can object to this at all. But when it comes to the question of public relations, one has to be a little careful. I wish to cite the example given in the Gorwalla Report. It will be very awkward for a Minister to address a meeting presided over by a confirmed and notorious black-marketeer. Such things should be avoided. Apart from this, I do not think there will be any objection to any other personal relation between the public and a Minister. It is very necessary that we should be able to dissociate public life from private life. What we say in public life should not affect our private lives, and it is only after we have had some political training and political development that we will be able to effect this adjustment. In the meantime, Ministers, officials and even the Members of the Assembly have to be careful in their private lives and in their relations with the public.

“ Another subject that I would like to touch upon is unemployment. I have spoken about this while speaking on the Governor's Address. The attention of the Government has been drawn by many hon. Members to this question. Even this morning one hon. Member drew the attention of the Government to the far-reaching consequences resulting from unemployment. We have to take care both of the unemployed middle classes and the unemployed masses. The problem is fraught with very serious consequences. There is something radically wrong with our social system, economic structure, and educational institutions.

“ As far as our educational institutions are concerned, we have no definite policy. We are still groping in the dark, and that is why we see educational institutions giving theoretical education and the students coming out of the Universities after receiving theoretical education, later loiter round the streets without being able to make use of what they have learnt in the colleges. It was possible for the foreign Government to get away with the problem. But it is not so easy for a national Government to follow the same policy. I hope and believe that the Government will make an honest effort to frame a definite policy for the country and also to modify the educational policy and the economic structure in such a way that these evils may be eradicated.

“ Five years ago, the Government had a scheme for minor irrigation, involving huge sums. I do not now remember exactly the amount. But I think it amounted to several crores of rupees. This money was to be spread over a period of years. I do not know what has become of this money, whether the Government have spent it, whether they have done anything with it, how many wells have been dug, how many tanks have been repaired, and whether there is anything left out of that huge sum. I do not know what proposals the Government have in regard to this matter. The Government have not taken us into their confidence. I wish to say that that good scheme was wrecked by bad working.

6th March 1954]

[Dr. K. B. Menon]

I, therefore, commend that scheme to the Government. It would work very nicely in a place like Malabar where there is plenty of rain and where the problem is to preserve water for two months. If there is a well-planned scheme for minor irrigation schemes and improvement of tanks and wells, I think Malabar can be saved from starvation. If there is plenty of money, I would even suggest to the Government the implementation of a bigger scheme that I once suggested, namely, the preservation of water in creeks. Hills are plenty in Malabar, and we can conserve water in these days and divert it to both Malabar and Tamilnad. But that is a big scheme which is worth considering and which also I wish to commend to the Ministry.

12-50
p.m.

“ Before I resume my seat, I would like to invite the attention of the Hon. the Chief Minister to what has recently happened in Malabar in Mudadi, the home village of Sri Kelappan. There have been some Police excesses there. The whole incident started in a simple way, but it resulted in the setting up of almost a reign of terror by the Police, and I am not using a figure of speech in this respect. It has been reported that there has been considerable manhandling of the public by the Police and that the people are very much agitated over the matter. It seems public meetings and protest meetings have been held, resolutions and telegrams have been sent, and the matter has been brought to the notice of the Hon. the Chief Minister. I have no first-hand information on the subject. I would like to have more information. We are trying to gather more information. In the meanwhile, I wish to request the Hon. the Chief Minister to go into the matter and see that justice is done and that people are not put to unnecessary inconvenience or oppression.

“ Whatever I have to say with regard to particular items of the Budget, I shall reserve it for the discussion regarding voting on Demands for Grants.”

*SRI M. K. PADMAPRABHA GOUNDER :—“ മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ, 12-52
സർ, ഈ ബഡ്ജറ്റിനെ വിലയിരുത്താൻ ഈ സഭയുടെ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്ന ഗവണ്മെന്റ് p.m.
ജീവനക്കാരായ ശിപായിമാരെ മാത്രം എടുത്താൽ മതിയാകുന്നതാണ്. ഒരു ശിപായിക്കു
ഇന്നു കിട്ടിവരുന്ന ശമ്പളം പതിനെട്ടു ഉറപ്പിക മുതൽ ഇരുപത്തുറപ്പിക വരെയാണ്.
ഇന്നലെ ഇവിടെനിന്ന ഒരു ശിപായിയോട് ഞാൻ ചോദിച്ചു, അയാൾക്കു എത്ര കുട്ടി
കളുണ്ടെന്ന്. അഞ്ചു കുട്ടികളുണ്ടെന്ന് അയാൾ പറഞ്ഞു. ഒരു ഭാര്യയും അഞ്ചു കുട്ടി
കളും താൻ. ഈ ശമ്പളംകൊണ്ട് എങ്ങനെ ജീവിക്കുന്നുവെന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ
‘എല്ലാ ഇരപേരൻ നടത്തും, അല്ലാതെല്ലെ ചെമ്പാൻ?’ എന്നാണ് അയാൾ സങ്കടം
പറഞ്ഞത്. എത്രയോ ലക്ഷം രൂപ എല്ലാ കൊല്ലത്തിലും ഗവണ്മെന്റ് ചെലവാക്കുന്നുണ്ട്.
പുതിയ പുതിയ നികുതികളും ചുമത്തുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ താണു തരക്കാരായ ഗവണ്മെന്റ്
ജീവനക്കാർക്കു യാതൊരു നീതിയും ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നു കിട്ടുന്നില്ല. ഇരുപത്തുറപ്പിക
കൊണ്ടു വേണം സകല ചെലവും നിവൃത്തിക്കാൻ. ആഹാരം, വസ്ത്രം, വീടുവാടക
തുടങ്ങി എല്ലാം അതുകൊണ്ട് നിവൃത്തിക്കണം. *സ്ത്രീകൾ അല്പം പകുതിയുടെ കാര്യവും
വളരെ കഷ്ടത്തിലാണ്. രണ്ടു മൂന്നു മാസമായി അവർക്ക് ശമ്പളം കിട്ടുന്നില്ല. രോഗ
ത്തിലും പട്ടിണിയിലുമാണ് ഇന്നു അവർ ജീവിക്കുന്നത്. നാട്ടിലെ സ്ഥിതി ഇങ്ങനെ
ഇരിക്കുമ്പോൾ നാം മുന്നേറുന്നുണ്ടെന്നാണ് ഗവണ്മെന്റ് പറയുന്നത്. അത് ഒരു ജല
രേഖ മാത്രമാണെന്നാണ് എനിക്ക് പറയാനുള്ളത്.

[Sri M. K. Padmaprabha Gounder] [6th March 1954]

“ഗവണ്മെന്റ് നികുതികൾ പിരിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ അത് എങ്ങനെ ചെലവിടുന്നതെന്നുകുറിച്ച് പരിശോധിക്കേണ്ടതാണ്. Demand for Grants പുസ്തകത്തിന്റെ 78-ാം ഭാഗത്ത് വയനാട് കോളനൈസേഷൻ സ്റ്റീമിൻ വേണ്ടിയുള്ള ചെലവ് കൊടുത്തിട്ടുണ്ട് :—

	RS.
1 Pay of officers	6,400
2 Pay of establishments	43,200
3 Allowances	33,500
4 Other charges	21,500
5 Discretionary grants	500
Total ..	1,05,100

ഇതിൽ ഭൂരിഭാഗവും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളത്തിനാണ് ചെലവാകുന്നത്. വയനാട് കോളനൈസേഷൻ സ്റ്റീമിന്റെ ചെലവ് ഞാൻ ഉദാഹരണത്തിനുവേണ്ടി എടുത്തു എഴുതുകയുണ്ടു്. മറ്റെ സ്റ്റീമുകളുടെ സ്ഥിതിയും ഇതുതന്നെ. ഇങ്ങിനെ പൊതുതലമുറയ്ക്കുള്ള ചെലവുകൾക്ക് ഗവണ്മെന്റ് ചെയ്യുന്നത്. വയനാട് കോളനൈസേഷൻ സ്കീമിനു വേണ്ടി ഗവണ്മെന്റ് എത്രയോ ലക്ഷം ഉറപ്പികൾ ഇതിനകം ചെലവാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. ആയിരത്തിയിരുന്നൂറുകൾ ചിലപാലം ആളുകൾ ആ കോളനിയിലുണ്ട്. ആയിരം ചതുരശ്ര നാഴിക വിസ്തൃതിയുള്ള ഒരു ജില്ലയിൽ ഒരു സ്റ്റീമിനുവേണ്ടി മാത്രം ഇത്രയും വലിയ തുക ചെലവു ചെയ്യുന്നത് നീന്തിയാണോ എന്ന് ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. ബഡ്ജറ്റു മെമ്മോറാണ്ടത്തിന്റെ 69-ാമത്തെ പേജിൽ 287-ാമതു ക്ലോസിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു :—

‘Development Schemes.—The expenditure relating to the Schemes included in the Five Year Plan and other Development Schemes are debited to this head. The main items of expenditure under this head are the expenditure on Wynad Colonization Scheme, Land Colonization Scheme for ex-service personnel.

ഈ മട്ടിൽ പോവുകയാണെങ്കിൽ ഞാൻ ഗവണ്മെന്റോടു പറയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത് ഈ സ്റ്റീമുകൾ അനാവശ്യമാണെന്നാണ്. സ്റ്റേറ്റു ഗവണ്മെന്റിന്റെ റവന്യൂവിൽനിന്നും പി. ഡബ്ല്യു. എസ്. ആർ. ഫണ്ടിൽനിന്നും ധാരാളം ഉറപ്പികൾ അവിടെ ചെലവു ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഈ ബഡ്ജറ്റോടുകൂടി മുപ്പതു ലക്ഷത്തിലധികം ഉറപ്പികൾ ചെലവായിക്കുകയും പി. ഡബ്ല്യു. എസ്. ആർ. ഫണ്ടിൽനിന്നും അറുപതു ലക്ഷത്തോളം ഉറപ്പികൾ ചെലവായിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെ തൊണ്ണൂറു ലക്ഷത്തിലധികം ഉറപ്പികൾ ചെലവാക്കിയിട്ടു് 1,200 കുടുംബങ്ങളെത്തന്നെ കുടിയിരുത്താൻ സാധിച്ചില്ലെന്നുപറയുമ്പോൾ ഈ പദ്ധതി ഉടനെ ഉപേക്ഷിക്കുകയല്ലേ നല്ലതെന്ന് ഞാൻ ചോദിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഇപ്പോൾ ധാരാളം കുടുംബങ്ങൾ സ്വയം സഹായം ആ പണിയെടുത്തുകൊണ്ടു് ശരിതന്നെ. പക്ഷെ അധികം അവിടെ ജോലിപ്പെടുത്തണമെന്നാണ്. കോളനൈസേഷൻ സ്റ്റീമിൽ ജോലിക്കായിവന്ന തൊഴിലാളികൾ ഇന്ന് സുദൃഷ്ടമായിക്കഴിയാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടു് നന്നാകുകയല്ലാതെ പണക്കാരനാകാൻവേണ്ടി ആർക്കും പണം കൊടുത്താൽ പണക്കാരനാവുകയില്ല. ഗവണ്മെന്റ് ഈ പദ്ധതിക്കുവേണ്ടി ചെലവാക്കുന്ന പണം വ്യർത്ഥമാണു്. ആ പണം ആശുപത്രികൾ പണിയുന്നതിനോ, ടൈൻസ് ഇൻസ്പെക്ഷൻ പദ്ധതികൾക്കു വേണ്ടിയോ, വിദ്യാലയങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയോ ചെലവാക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കും. പ്രയോജനമുള്ള മറ്റെ പദ്ധതിയും ഈ പണംകൊണ്ടു് ഗവണ്മെന്റിന് ചെയ്യാൻ സാധിക്കും. മലബാർ ജില്ലയിൽ ഒരു പരസ്പരവിക്രയസമഹകരണസംഘമുണ്ടു്. മലബാറിലെ മറ്റേറു സംഘടനയെയും വെല്ലുവിളിക്കത്തക്ക ഒരു നില ഈ സംഘടനയുണ്ടു്. കൊല്ലത്തിൽ നാപ്പത്തഞ്ചു ലക്ഷം ഉറപ്പികൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള വ്യവസായം ഈ സംഘം നടത്തുന്നുണ്ടു്. എഴുപത്തഞ്ചു ലക്ഷത്തിലധികം ഉറപ്പികൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള ലാഭമുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടു് എന്നിട്ടും കോ-ഓപ്പറേറ്റീവ് റെസിഡൻസ് ഈ സംഘത്തെ അവഗണിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ‘രോട്ടകാക്കു കടം കൊടുക്കുന്ന ഒരു സംഘമാണു്. അതുകൊണ്ടു് അതിന് ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നു പണം

6th March 1954] [Sri M. K. Padmaprabha Gounder]

கொடுக்கையிலு' എന്നാണ് കോ-ഓപ്പറേറ്റീവ് റബ്ബറു പറയുന്നത്. അതുകൊണ്ടു സംഘം ആവശ്യപ്പെട്ട വായ്പ ഗവണ്മെണ്ടു ഇതേവരെ അനുവദിച്ചിട്ടില്ല. അതുമൂലം പതിനായിരക്കണക്കിന് തൊഴിലാളികൾക്കു പണിയില്ലാതായിട്ടുണ്ട്. പണി ചെയ്തിക്കാരും നന്നാക്കാരും നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അവിടത്തെ രോട്ടങ്ങളുടെ പുഷ്ടി നശിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. പ്രവൃത്തി എടുപ്പിക്കേണ്ടുന്ന സമയത്തു പണമില്ലാത്തതുകൊണ്ടും വച്ചരെ നഷ്ടമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കോളനൈസേഷൻ സ്റ്റീമിനു യാതൊരു പ്രയോജനവും മില്ലാതെ കോടിക്കണക്കിനു ചെലവാക്കുമ്പോൾ എന്തുകൊണ്ട് പ്രയോജനമുള്ള കായ്ക്കങ്ങൾക്കു (അതും മറിയായ ഉറപ്പിന്മേൽ, ഭൂപണയത്തിന്മേൽ) കടം കൊടുക്കാൻ ഗവണ്മെണ്ടു മടിക്കുന്നു? മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്തിനുകെത്തന്നെ മാതൃകയായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന, സഹകരണ പ്രസ്ഥാനത്തിന്മേൽ അഭിമാനിക്കുന്ന കമ്മ്യൂണിസത്തിൽ നടന്നുവരുന്ന, ജനഭാരംകൊണ്ട് കഷ്ടപ്പെടുന്ന കൃഷിക്കാരുടെ കഷ്ടതകൾ വിചിത്രമായ ഏറവും നല്ല പ്രവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മഹത്തായ ആ സ്ഥാപനത്തിനു ഗവണ്മെണ്ടു കടം നിഷേധിച്ചതിന്റെ ഫലമായി അത് ഇന്ന് ലിക്വിഡേഷനിലെത്തിയിരിക്കുന്നു.

“പനമം, മാനന്തവാടി എന്നിവയെ ബന്ധിക്കുന്ന ഒരു പാലത്തിനുവേണ്ടി പതിനായിരം ഉറപ്പിക 1953-54 ലെ ബഡ്ജറ്റിൽ നീക്കിവെച്ചിരുന്നു. 1954-55 ലേക്കു ഇരുപതിനായിരം ഉറപ്പിക വെച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രദേശങ്ങളുടെ സാമ്പത്തിക പുരോഗതിക്കു വളരെ ഉപകരിക്കുന്ന ഒരു പാലമാണിത്. അതിന്റെ പണി കഴിയുന്നതും വേഗം പൂർത്തിയാക്കാൻ ഗവണ്മെണ്ടു ശ്രമിക്കണം. തടിയോട്ട് പാലത്തിന്റെ കായ്വും ഗവണ്മെണ്ടു ശ്രദ്ധിക്കണം.”

DEPUTY SPEAKER:—“The House will now adjourn for lunch and meet again at 2-30 p.m.”

The House then adjourned for lunch.

(After—lunch 2 30 p.m.)

* SRI S. R. ARUMUGAM :—“கனம் உதவி சபா நாயகர் அவர்களே ! கனம் நிதி மந்திரி அவர்களால் கொண்டுവരப்பட்ட 1954-55-ம் வருஷத்திய വരവു செலவு திட்டத்தை ஆதரித்துப் பேச விரும்புகின்றேன். இந்த வருஷத்திய വരവു செலவு திட்டத்தில் குறிப்பிட்ட தகுந்த அம்சம் எதுவும் இல்லையென்று சொல்லுகின்றார்கள். இந்த வருஷத்திய വരவும் செலவும் சரி கட்டக்கூடிய വരவு செலவு திட்டம் யிருந்தாலும் புதிய 230 அபிவிருத்தி திட்டங்கள் 214 லக்ஷம் ரூபாய் சிலவில் நிறைவேற்றப் போவது, குறிப்பிட்ட தகுந்த அம்சமாகும். ரெவின்யூ வருமானத்திலிருந்து இந்தப் புதிய அபிவிருத்தி திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு துண்டு விழும் துகை 40 லக்ஷம் ரூபாயாகும். இந்த துண்டு விழும் துகையை வரி மூலம் வசூலிக்க சர்க்கார் உத்தேசித்திருக்கின்றார்கள். உத்தேச புதிய வரிகள் யாரிடமிருந்து வசூலிக்கப் படுகின்றன என்பதையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும். எல்லாம் பணக்காரர்களிடமிருந்துதான் வசூலிக்கப்படுகின்றன. பணக்காரர்களிடம் அதிக வரி வசூலித்து ஏழைகளின் நலனில் பங்கெடுத்து வேலை செய்வதுதான் ஜனநாயக முறையாகும். ஆடம்பர பொருளாகிய Snow, face powder, lip sticks முதலிய பொருள்களுக்கும் வரி விதிக்க சர்க்காருக்கு சிபார்சு செய்கின்றேன். ஆடம்பரப் பொருள்களை வாங்குவது பணக்காரர்களே தவிர ஏழைகள் அல்ல.

“புதிய அபிவிருத்தி திட்டங்களை எடுத்துக்கொண்டால் கிராமங்களுக்குத் தான் அதிக சலுகை கூட்டப்பட்டிருக்கின்றது. Irrigation சம்பந்தமாக குளம் குட்டைகளை ரிப்பேர் செய்தல் முதலிய திட்டங்களுக்கு 90 லக்ஷம் ரூபாய் ஒதுக்கப் பட்டிருப்பது போற்றத்தகுந்தது. மேற்படி துகையானது நீர்பாசனத்திற்கே உபயோகப்படும்படியாக இருக்கவேண்டும். Minor Irrigation ரொம்ப முக்கியமான அயிட்டமாகும். கோயமுத்தூர் ஜில்லாவில் பல்லடம், அவினசி முதலிய தாலுகாக்கள் பஞ்சத்தால் அடிக்கடி பாதிக்கப்படுகின்றன.

[Sri S. R. Arumugam] [6th March 1954]

மேற்படி தாலுகாக்களில் பெரிய நீர் பாசன திட்டங்களுக்கு ஒருவிதமான வசதியும் இல்லை. ஆகையால் ஷே இரண்டு தாலுகாக்களிலுமுள்ள குளம் குட்டைகளை அதிகமாக வெட்டினால் மழை பெய்யும்பொழுது தண்ணீர் தேக்கி விவசாயத்திற்கு உபயோகித்து அதிக உணவு உற்பத்தி செய்ய ஏதுவாகும். சிறுவாணித்திட்டம் ஏற்கனவே சர்க்காருடைய பரிசீலனையில் இருப்பதாகத் தெரிகின்றது. மழை காலங்களில் சிறுவாணி நீர்தேக்கத்திலுள்ள அதிகத்தண்ணீரை நொய்யல் நதியில் விட்டால் திருப்பூர்வரையிலுமுள்ள குளங்களில் தண்ணீர் வர சந்தர்ப்பம் இருக்கின்றது. ஏற்கனவே இவ்வாறு நொய்யலில் பரீக்ஷார்த்தமாக தண்ணீர் விட்டார்கள். அங்குள்ள டன்னலிலுள்ள கோளாரினால் தண்ணீர் மண்ணோடு கலங்கி வந்ததால் குடி தண்ணீர் கெட்டு விடுகின்றதென்று கோயமுத்தூர் முனிசிபாலிட்டியார் ஆட்சேபித்ததுடன் சிறுவாணித் தண்ணீரை தங்களுடைய உடனடியாகவே கொண்டாடுகின்றார்கள். தண்ணீர் சர்க்காருக்கு சொந்தமானதே தவிர ஒரு சிலருக்கு சொந்தமானது அல்ல. ஆகையால் சிறுவாணித்தண்ணீரை நொய்யல் ஆற்றில் விடுவதற்கு சர்க்கார் சீக்கரம் நடவடிக்கையெடுக்க கோருகிறேன்.

“கிராமங்களில் ரோடு வசதிகளும், மருத்துவ, வைத்திய வசதிகளும் மிகவும் குறைந்த அளவில் இருக்கின்றன. மதுரையில் Medical College ஒன்று ஆரம்பிக்கப்படவிருக்கின்றது. அந்த வைத்திய கல்லூரியில் சேர்க்கப்படும் மாணவர்கள் குறைந்தது இரண்டு வருடங்கள் கிராமங்களில் வேலை செய்வதற்கு தயாராயிருக்கக் கூடியவர்களாயிருக்க வேண்டும் என்ற நிபந்தனையின்பேரில் மாணவர்களை மேற்படி வைத்தியக் கல்லூரிகளில் சேர்த்தால் கிராமங்களின் வைத்திய தேவைகளை பூர்த்தி செய்வதற்கு சந்தர்ப்பம் ஏற்படும். என்னுடைய தொகுதியை எடுத்துக்கொண்டால் பாட்டர்கள் கிடையாமல் மூடப்பட்டிருக்கும் அநேக ஆஸ்பத்திரிகள் இருக்கின்றன.

2-40
P.m.

“புதியதாக 1,270 எலிமெண்டரி பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கவிருப்பது மிகவும் போற்றத்தகுந்தது. தேயிலை தோட்டங்களில் பாடசாலைகள் மிகவும் குறைந்த அளவில் இருக்கின்றன. ஆகையால் தேயிலைத்தோட்டங்களில் வேலை செய்பவர்களுடைய குழந்தைகளுக்கு கல்வி வாசனையே கிடையாது. அங்கு அதிக பாடசாலைகள் ஏற்படுத்த கோருகிறேன். அத்துடன் அங்குள்ள எஸ்டேட் முதலாவிகளிடமும் பணம் வசூலித்து கட்டடங்கள் கட்டிக் கொள்ளலாம். ஆனமேல் நீலகிரி முதலிய டி, காப்பி, எஸ்டேடுகளில் அதிகப் பள்ளிக்கூடங்களை ஆரம்பிக்கக் கோருகிறேன்.

“விவசாயங்களுக்கு தக்காவிடன் காலா காலத்தில் கொடுப்பதற்காக ஸ்பெஷல் தாசில்தார்கள் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அப்படி நடப்பதில்லை. ஸ்பெஷல் தாசில்தார்கள் கண்டிப்பாக 100க்கு இவ்வளவு ரூபாய் என்று லஞ்சம் கொடுத்தால்தான் கடன் Sanction செய்கிறார்கள். இதைச் சர்க்காரிடம் சொன்னால், அவர்கள் Proof கொண்டு வந்தால் விசாரிப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். நாங்கள் விவசாயிகளிடம் சென்று ‘எந்த அதிகாரி கேட்டார், எவ்வளவு கேட்டார்’ விவரங்கள் கொடுத்து சாகசியங்கள் கொடுத்தால் சர்க்கார் விசாரிப்பார்களென்று சொன்னால் ‘அதற்கு அவர்கள் விபரங்கள் சொல்ல சொங்குகிறார்கள்.’ இன்றைக்கு உங்களுடன் ஸ்பெஷல் தாசில்தார்களைப்பற்றி புகார் சொல்லிவிடலாம். ஆனால் திரும்பவும் கடன் வாங்குவதற்கு நாங்கள் அவர்களிடம்தான் போக வேண்டும். அப்பொழுது எங்களுக்கு இடைஞ்சலாக இருக்கும்’ என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆதலால் விவசாயிகள் சாகசியம் சொல்லவில்லையென்றால் அவர்கள் சொல்லுவது முழுவதும் பொய் என்று அர்த்தமில்லை. ஆகையால் விவசாயிகளுக்கு எந்த விதமான காலதாமதமின்றியும் கடன்கள் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தயவுசெய்து சர்க்கார் இது சம்மந்தப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு கடுமையான (எச்சரிக்கை) உத்தரவும் பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“பல்லடத்தில் ஒரு விவசாய Demonstrator ஆபீஸ் இருந்தது. அங்கு இருக்கக்கூடிய 30, 40 கிராமவாசிகள் தங்களுக்கு வேண்டிய விவசாயக்

கருவிகளையும் மற்ற சாமான்களையும் வாங்கிக்கொள்வதற்கு அது வசதியாக இருந்தது. ஆனால் அந்த ஆபிஸை இப்பொழுது திருப்பூருக்கு மாற்றி விட்டார்கள். மாற்றுவதற்குக் காரணம் ஒன்றுமில்லை. ஏதோ அதிகாரிகள் நினைத்தார்கள் : மாற்றி விட்டார்கள். அவ்வளவுதான். யாரையாவது கஷ்டப்பார்களா? அதுவுமில்லை. அதனால் பல்லடத்திலிருக்கும் விவசாயிகளுக்கு மிகவும் இடைஞ்சலாயிருக்கிறது. ஆதலால் ஒரு ஆபிஸை ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்துக்கு மாற்றுவதற்குமுன் அங்குள்ள மக்களை கலந்துகொண்டு அவர்களையும் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அவர்களுக்கு கஷ்டம் ஏற்படுமா இடைஞ்சல் ஏற்படுமா என்று அறிந்து கொள்ளவேண்டும். அப்படிச்செய்தால் விவசாயிகள் கஷ்டப்பட நேரிடாது. இந்த தேசிய விஸ்தரிப்பு திட்டம் இருக்கிறதே, அது ஓர் அளவுக்கு நன்மை செய்துவருகிறது. ஆனால் அதற்காக ஒதுக்கப் பட்ட பணத்தில் அதிகாரிகளின் சம்பளத்துக்கும், நிர்வாகச் செலவுக்கும் 3-ல் ஒரு பங்கு, அதாவது 33½ பர்செண்ட் செலவிடப்படுகிறது. இது கொஞ்சம் அதிகம். தேசிய விஸ்தரிப்பு திட்டம் தேச நன்மைக்காக ஏற்பட்டது. இதை சர்க்கார் அதிகாரிகள் உணர்ந்து தங்கள் சம்பளத்தை இன்னும் குறைத்துக்கொண்டால், அதன் மூலம் அவர்களின் தேவைக்தி வெளிப்படும். இந்த திட்டத்திற்கான நிர்வாகச்செலவுகளையும் அவர்கள் கூடியமட்டும் குறைக்கப்பாடுவேண்டும். இந்தத் தேசிய விஸ்தரிப்பு திட்டத்தின்மூலம் ஆரம்ப பாடசாலை மாணவர்களுக்கு மத்தியான உணவு கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தால் அதிக மாணவர்கள் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வருவார்கள். இதைப்பற்றி கோயம்பத்தூரில் ஒரு கூட்டம் போட்டு அந்தக் கூட்டத்தில் ஒரு தீர்மானத்தையும் நிறைவேற்றி சர்க்காருக்கு அனுப்பியிருக்கிறோம். Labour Welfare Department—ஐச் சேர்ந்த Labour School-களில் மத்தியான உணவு கொடுக்கப்படுகிறது. ஆகையால் அங்கு மாணவர்கள் அதிகமாக வருகிறார்கள். அதேபோல் ஆரம்பப்பாடசாலைகளிலும் மத்தியான உணவு கொடுத்தால் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வரும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகரிக்கும். மாணவர்களும் ஓரளவு திடீர்த் திரமுள்ளவர்களாகவும் இருப்பார்கள். ஆகையால் ஆரம்ப பாடசாலைகளிலும், மாணவர்களுக்கும் மத்தியான உணவு கொடுப்பது அவசியம்.

[illegible]

“എന്നാൽ ഒരു സംഗതി വ്യക്തമാക്കി പറയണമെന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം. നമ്മുടെ വലിയൊരു ഭാഗം ജനങ്ങൾക്ക് പുതിയ പുതിയ ഉപജീവനമാർഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയുടെ ഒരു സംഘടനയിലെ പോപ്പുലേഷൻ സ്റ്റഡീസ് വിഭാഗത്തിന്റെ ഡയറക്ടറായ ഡോക്ടർ ചന്ദ്രശേഖരൻ ഇതു സംബന്ധിച്ചു പറയുകയുണ്ടായിട്ടുള്ള അഭിപ്രായം ശ്രദ്ധേയമാണ്. ജനപ്പെരുപ്പമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു ജനവാസം കുറഞ്ഞ undeveloped and under-developed പ്രദേശങ്ങളിലേക്കു കുടിയേറി പാകുന്നതിനുള്ള സാദ്ധ്യതകൾ ആരായുകയാണ് അതിനുള്ള ഒരു പോലുമായിട്ടുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ നമ്മുടെ സ്റ്റേറ്റിനെ സംബന്ധിച്ചുകേൾക്കുമ്പോൾ ഈ മാർഗ്ഗം ഇന്നു ചുരുങ്ങിയതായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. ധാരാളം ജനങ്ങൾക്ക് തൊഴിൽ നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്ന സിമോൺ, ബർ, സിംഗപ്പൂർ, സ്ത്രീയിൻ

[Sri Kunhi Mohamed Shafee] [6th March 1954]

സെനിൽമാൻ്റെ തുടങ്ങിയുള്ള സ്ഥലങ്ങളെല്ലാം നമുക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. എന്നു തന്നെയുമല്ല നേരത്തെ ആ പ്രദേശങ്ങളിലേക്കു പോയിട്ടുള്ളവർക്കുതന്നെ രക്ഷയില്ലെന്നാണ് വന്നിരിക്കുന്നത്. സിലോണിൽനിന്നു അനവധി ഇന്ത്യക്കാരെ തിരിച്ചയയ്ക്കാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഇങ്ങിനെ ദിനംപ്രതി വഷളായി കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജനപ്പെരുപ്പപ്രശ്നത്തിന്നു പരിഹാരമായി നോത്ത് ബോർ്നിയോ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു കുടിയേറിക്കൊണ്ടുള്ള സൗകര്യമുണ്ടോ എന്നു ആരായേണ്ടതാണെന്നു ഞാൻ ഗവണ്മെന്റിനോട് പേക്ഷിക്കുന്നു. തൊഴിലില്ലായ്മ പരിഹരിക്കുന്നതിനുള്ള മറ്റൊരു മാർഗ്ഗം ഇവിടുത്തെ കൃഷിയേയും വ്യവസായത്തേയും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുകയാണ്. അക്ഷാതത്തിൽ നമുക്കു ഗവണ്മെന്റ് പരിശ്രമിച്ചുവരുന്നുണ്ടെന്നു രീതിതന്നെ. റോഡുകൾ പുതുതായി വെട്ടുകയും ഉള്ളവയെത്തന്നെ നന്നാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു വളരെ പേർ പ്രവൃത്തി നൽകാൻ സാധിക്കും. ഇറീഗേഷൻ പദ്ധതികളിലും വളരെ പേർ പണി നൽകാൻ സാധിക്കും.

“ബഡ്ജറ്റു നിരൂപണം നടത്തുമ്പോൾ മൂപ്പറിനെ കണ്ടായി കണ്ടുകൊണ്ട് അഭിപ്രായങ്ങൾ പറഞ്ഞുവെക്കേണ്ടതാണെന്നു ഇവിടെ പറയുകയുണ്ടായി. ആ അഭിപ്രായത്തോട് ഞാനും പൂർണ്ണമായി യോജിക്കുന്നു. എങ്കിലും സ്വന്തം നിരോധകമണ്ഡലങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളെപ്പറ്റി പറയാനുള്ള ശരിയായ സമർത്ഥവും ഇതുതന്നെയാണെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. തങ്ങളുടെ ജില്ലയെ സംബന്ധിച്ചും താലൂക്കിനെ സംബന്ധിച്ചും നിരോധകമണ്ഡലത്തെ സംബന്ധിച്ചും ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തേണ്ട പലതു മുണ്ടാകും. അവിടത്തെ ആവശ്യങ്ങളും അവശതകളും ഗവണ്മെന്റിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു പരിഹാരം നേടേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർമാർ അവയെ പരാമർശിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതുകൊണ്ട് ആർക്കും അലോസം തോന്നേണ്ട കാര്യമില്ല.

“മലബാറിലെ പല പദ്ധതികൾക്കും പണം വകയിരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കോട്ടിക്കോട്ട് ഹെഡ് ക്വാർട്ടേഴ്സ് ഫാസ്റ്റിററൽ കെട്ടിടത്തിന്റെ പണിക്ക് 3,35,000 രൂ. നീക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ബ്രണ്ണൻ കോളേജിന് ഒരു ലക്ഷം രൂപയിൽ വെച്ചിട്ടുണ്ട്. മണ്ണാക്കാട്-ചിന്നത്തടാകം റോഡിനുവേണ്ടി അഞ്ചു ലക്ഷം രൂപയിലും മലബാറിൽ രണ്ടു ബേസിക് ടെഡിനിങ്ങ് സ്കൂളുകൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്നു 1,90,000 രൂപയിലും, 1,20,000 രൂപയിലും ചേർത്തിട്ടുള്ളതിന്നു പുറമെ നിലമ്പൂർ-മഞ്ചേരി-തിരൂർ വഴി പൊന്നാനി വരെ എലക്ട്രിസിറ്റി നീട്ടുന്നതിന്നു 5,72,000 രൂപയിലും, ലക്ടി-ചൊറണ്ണൂർ-കററപ്പാലം വഴി എലക്ട്രിസിറ്റി നീട്ടുന്നതിന്നു 3,82,000 രൂപയിലും വകയിരുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് ചാരിതാത്മ്യജനകമാണ്. എങ്കിലും മലബാറിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും പൂർത്തിയാകാൻ പോകുന്നില്ല. മലബാറിലെ കൃഷിയെ സംബന്ധിച്ചു പറയുകയാണെങ്കിൽ, അവിടെ മഴയുണ്ടാകുന്നുണ്ടെങ്കിലും ആ വെള്ളം മുഴുവൻ കഞ്ഞിയോലിച്ചു അറബിക്ടടിയിലേക്കു കഴുകുകയാണ്. ആ വെള്ളം വേണ്ടുന്ന സ്ഥലത്തു കെട്ടിനിൽക്കാൻ ഒരു പദ്ധതിയുണ്ടായെങ്കിലല്ലാതെ കൃഷി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താൻ മലബാറിൽ സാധ്യമല്ല. അനേകമനേകം മൈൻ ഇറീഗേഷൻ പദ്ധതികളും കെട്ടിനെ മേജർ ഇറീഗേഷൻ പദ്ധതികളും നടപ്പിൽ വരുത്താനുള്ള സൗകര്യവും അവിടെയുണ്ട്. അതിനെപ്പറ്റി അനേകപ്പിച്ചു ഗവണ്മെന്റ് വേണ്ടുന്ന നടപടികളെടുക്കേണ്ടതാണ്. ആ അനേകപ്പണത്തിൽ പ്രയോജനകരമായ നിശ്ചേദങ്ങൾ സമർപ്പിക്കാൻ ഞങ്ങൾക്കും ഒരു വശം തരണമെന്നു എനിക്ക് അപേക്ഷയുണ്ട്. ഞങ്ങൾക്കു ഇപ്പോൾ ഒരു ഡിസ്ട്രിക്ട് പ്ലാനിങ്ങ് കമ്മിറ്റി ഇല്ല. അതുകൊണ്ട് ഒരു ഡിസ്ട്രിക്ട് പ്ലാനിങ്ങ് കമ്മിറ്റി രൂപീകരിക്കുന്ന കാര്യം ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്താനും ഞാൻ ഈ അവസരം ഉപയോഗിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ചെറുകിട പദ്ധതികൾ മാത്രമല്ല, വലുതുകിട പദ്ധതികളും അവിടെ സാദ്ധ്യമാണ്. ചില കാര്യങ്ങളിൽ അധികൃതർ മലബാറിനോട് അത്ര അനുയോജ്യമായ ഒരു നിലയാണ് സ്വീകരിക്കുന്നതെന്നു പറയാതെ തരമില്ല. അട്ടപ്പാടിയിൽ കൃഷി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താനുള്ള സൗകര്യം വളരെയുണ്ട്. അവിടെയുള്ള വരൾച്ച, സരവാനി എന്നീ പുഴകളിലെ വെള്ളം കെട്ടുകൾ കെട്ടി കൃഷിക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുത്താനുള്ള ഒരു നിശ്ചേദം ആലോചനയിലുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അത് ഇൻവെസ്റ്റിഗേറ്റർ ചെയ്ത ഇഞ്ചിനീയർമാരുടെ പ്രതിരൂപാഭിപ്രായംമൂലം തള്ളിക്കളഞ്ഞതായിട്ടാണറിവ്. വളരെ ദയോക്രന്യമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയായിട്ടാണ് ഇതിനെ ഞങ്ങൾ കണക്കാക്കുന്നത്.

6th March 1954] [Sri Kunhi Mohamed Shafee]

കുറയ്ക്കുക. ആ കെട്ടുകൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിന്റെ സാധ്യതയെ സംബന്ധിച്ച കൃപയോടെയുള്ള ഒരു അന്വേഷണം നടത്തി അനുക്രമമായ ഒരു നീക്കമെടുക്കണമെന്നും ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. ആ കെട്ടുകൾ ഉപയോഗിച്ച് ഭവാനി പ്രോജക്റ്റിലേക്കു വെള്ളം വരുന്നതിനു തടസ്സമുണ്ടാകുമെന്നാണ് പറയുന്നതെങ്കിൽ അങ്ങനെയൊരു തടസ്സം വരാനിടയില്ലെന്നും ഞാൻ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു. ആ പ്രദേശത്തെ കൃഷി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടണമെന്ന ഉദ്ദേശമേ ഞങ്ങൾക്കുള്ളൂ. മഴക്കാലത്ത് കത്തിയൊലിച്ചു കടലിൽ പോകുന്ന വെള്ളത്തെ സംഭരിച്ചു കൃഷിയിലേക്കു കൈമാറണമെന്നും മാത്രമാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭ്യർത്ഥന. ഭവാനി പ്രോജക്റ്റിലേക്കു വെള്ളം കിട്ടാതാകണമെന്നും ഞങ്ങൾക്കു ഉദ്ദേശമില്ല.

“മലബാറിന്റെ പുനർസംഘടനയെ സംബന്ധിച്ചു ചെറുതെല്ലാ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർമാർ പലരും ഇവിടെ പറയുകയുണ്ടായി. വാസ്തവത്തിൽ കടലാസ്സുനിർമ്മാണത്തിനു പറ്റിയ അസംസ്കൃതസാധനങ്ങൾ സുലഭമായി അട്ടിപ്പാടിയിട്ടുണ്ടെന്നും നിലവിലുള്ളതും കിട്ടാത്തതുമുള്ളതും ഒരു കടലാസ്സു പുറംതൊലിയോടുകൂടിയതും ആ പ്രദേശത്തെ തൊഴിലില്ലായ്മയ്ക്കു കൂറെ പരിഹാരമുണ്ടാകുന്നതാണ്. അതുപോലെ, മലബാറിൽ വയനാട് താലൂക്കിലും നീലഗിരിയിലെ ഗുരുവായൂർ താലൂക്കിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും മൈക്കോ ഉണ്ട്. അതു ചുരുക്കം ചെറുതെല്ലാകുന്നതിന്റെ സാധ്യതയെപ്പറ്റിയും ഗവണ്മെന്റ് അന്വേഷണം നടത്തേണ്ടതാണ്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഞങ്ങൾ ഗവണ്മെന്റിന്റെ അനുഭാവങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. രാജ്യത്തിന്റെ ധനസ്ഥിതിയും മറ്റു പ്രദേശങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളും മനസ്സിലാക്കുന്ന അതുമിതുമെല്ലാം ഞങ്ങൾക്കു വേണമെന്നു പറയുന്നതെന്നു ധരിക്കരുത്. ഒരു പ്രത്യേക (peculiar) പരിതഃസ്ഥിതിയാണ് മലബാറിലുള്ളതു എന്നു ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രിമാർക്കെന്നു പറയുന്നതാണ്. ആ പ്രത്യേകത അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ട്, അതിനനുയോജ്യമായ ഒരു പ്രത്യേക നയം (special policy) ഗവണ്മെന്റ് സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് മലബാറിനെ സ്വയംപര്യാപ്തമാക്കാൻ സഹായിക്കണമെന്നും അതിനെ എല്ലാ പ്രകാരത്തിലും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണമെന്നുമാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭ്യർത്ഥന. സ്വയംപര്യാപ്തത കൈവരുന്നതുമുള്ള സൗകര്യങ്ങളും വിഭവങ്ങളും അവിടെയുണ്ട്. ഇക്കാര്യങ്ങൾ അനുക്രമമായി പരിഗണിച്ച് ഞങ്ങളെ സഹായിക്കുമായി ജീവിക്കാൻ അനുവദിക്കുകയും സഹായിക്കുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നു അഭ്യർത്ഥിക്കുകയാണ് ഞാൻ അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നത്.”

* SRI S. C. C. ANTHONY PILLAI :—“ Mr. Deputy Speaker, 2-55
Sir, the Budget discussion provides an opportunity to take stock P.m.
of the past and to analyse the measures and policies enunciated for the coming year. Two years ago, almost all Congressmen sang songs of praise about the wise leadership of the Hon. Sri C. Rajagopalachari and urged that he was an indispensable man to pilot the affairs of the State. Now, two years later, many of those same people who sang songs of praise are now of the opinion that his removal from leadership is an essential condition precedent for the better governance, advancement and prosperity of the State. We were told that the present Ministry under the wise leadership of the superstatesman, the Hon. Sri Rajagopalachari, would be able to do wonders. Two years have elapsed since these vague promises were made. But I would like to ask, ‘What has this superstatesman done which no other Congress Ministry in any other State has not been able to do? What are the present Ministry’s legislative enactments? What kind of monument can it present to the people?’ Sir, the major social and economic changes that have been brought about within these two years comprise only a minor tenancy legislation as far as one district, Tanjore district, is concerned, a slight modification of the Malabar Tenancy Legislation and a scope to the agricultural population through the Mortuarium legislation. Other than these three, what is the major

[Sri S. C. C. Anthony Pillai] [6th March 1954]

social change which this superstatesman has been able to bring about? What is the picture, that is presented of Tamil Nad, or the residuary State of Madras? It is a most depressing picture. Trade is depressed; industry is in the doldrums; crime has increased; education is disorganized, and the twin spectres of unemployment and trade recession stalk the lands. Absence of open agrarian and industrial strife gives a false impression that, as far as the department of law and order is concerned, there is a certain amount of efficiency in administration. But I submit that the reality is exactly the reverse. I have not known any period during which there has been so much illegal betting going on as is happening now under the Rajaji Ministry. Every single betel-nut shopkeeper in the City is a receiver of illegal bets. This sort of illegal betting is being carried on under the organized patronage of the Police. The Andhra Ministry set up a committee to inquire into the question whether the Prohibition policy was being strictly enforced. That committee, consisting of impartial and competent men, has come to the sober finding that the enforcement of Prohibition has been a colossal and gigantic failure. The Andhra districts were till recently administered by the same Rajaji Ministry. If the enforcement of Prohibition in the Andhra districts was a colossal failure, then it is the most devastating indictment of the inefficiency with which the same Rajaji Ministry carried on the administration of the districts of Andhra.

3 p.m. " Sir, that is with regard to the past. My time is limited and so let me get down to the precise Budget proposals and measures that are being suggested. Even after two years, this Ministry has been unable to come to any firm conclusions in regard to the mode of raising the standard of living of the people. That this Ministry is incapable of coming to proper conclusions even after two years in power is, I say, an admission and confession of their political bankruptcy, and nothing else. The Budget speech goes on to state that money has to be found to implement schemes so as to reach the targets set in the National Plan. No one can quarrel with them in their attempt to find money to implement schemes which have been adumbrated in the National Plan. But the question is 'from whom is this money to be obtained? Is it to be found from the rich or from the poor who cannot afford to pay?' That is the question. No one is going to object to their collecting money from those who have the capacity to pay. Of course, we welcome, Sir, the tax on plantations. The surcharge on land revenue is some kind of a substitute, though perhaps a bad substitute for agricultural income-tax. We would have liked if there had been an agricultural income-tax. Nevertheless it is a welcome measure with the proviso 'that there should be a steeper grading of the tax.' But, Sir, to placate the wounded feeling of the rich, an attempt has been made to find the extra money from the poor consumers, from the general public and from the pauperized workers and agriculturists. That is where we take exception to the taxation proposals.

6th March 1954] [Sri S. C. C. Anthony Pillai]

"A heavy tax is sought to be imposed on mill-made cloth. This is partly supposed to be a revenue measure and partly supposed to be a measure to provide some kind of a sheltered market for the depressed handloom industry. Any man with an ounce of the milk of human kindness, will sympathise with the pauperised state of the handloom weavers. But, Sir, the question which I would like to ask, is, 'will this measure in fact help the handloom weaver?' I submit, Sir, that it is not likely to do so. The raising of the prices on mill-made cloth will naturally tend towards an increase in the price of handloom cloth as well. To-day, we live in a stage where the textile industry is decontrolled. When the textile industry is decontrolled and when the price of handloom cloth goes up, there is nothing to prevent the spinning mill-owners from charging higher prices for yarn. Therefore, in the guise of helping the depressed handloom weaver, the real and actual beneficiary of this taxation measure will be the spinning mill-owners and no one else. If the Government is really interested in reducing the unfair competition between the textile factory industry and the handloom industry, there are other methods by which an assured market can be ensured. The cost of production in the factory is relatively lower than the cost of production in the handloom industry. What prevents the Government from arming themselves with powers to implement the recommendations of the Textile Tripartite Committee which will increase the wages of the textile factory worker by nine rupees and thus try to equalize the cost of production? They would rather not do it but would allow the mill owner to have the benefit of the proposed taxation measure.

"In the speech made by the Hon. the Finance Minister, he himself admits that this particular measure may not in fact help the handloom weaver, because he apprehends that the textile industry can, by rationalisation, obviate and get over this particular hurdle which the Government seeks to introduce. Sir, I submit that this Ministry far from making any attempt to find out the basic causes as to why the handloom weaving industry is depressed, seeks to utilize the miserable condition of the weavers to gain cheap political support, through meretricious means. In 1939, the per capita consumption of cloth was 18 yards per annum. To-day, the per capita consumption of cloth is in the neighbourhood of 12 yards per annum. If the handloom industry is depressed, is it because the factory industry has taken unfairly to manufacturing dhoties and saris or is it because people have been pauperised as a result of inflation during the war and as a result of the policies and programmes which the Congress has been pursuing? Before long, the handloom weaver, when he becomes dissatisfied and disappointed with the proposals for his betterment, when the sheltered market for his produce cannot be obtained, will naturally come to the logical conclusion that he should demand for the setting up of an 'Independent Madras State' so that the State can ban the import of mill-made, factory-manufactured cloth. In other words, this is likely to go against the basic principle of the Congress,

[Sri S. C. C. Anthony Pillai] [6th March 1954]

namely, 'Preserving the Unity of India'. But the Hon. Sri Rajagopalachari who perhaps thinks that his term of office will not be long"

DEPUTY SPEAKER :—"One minute more for the hon. Member."

* SRI S. C. C. ANTHONY PILLAI :—" . . . is ready to say, 'After me the deluge; any other Chief Minister who comes after me will look after the difficulties which I have created.' I submit that by this type of argument, there is going to be no radical solution of the difficulties of the handloom industry.

"Sir, the genuine method of helping the handloom weavers is to raise the purchasing power of the people. That can only be done by a radical agrarian reform. Sir, speaking yesterday, the Hon. Chief Minister said, 'Well, what is the use of improved Tenancy Legislation? We have got the major problem of landless labourers. They cannot be satisfied by providing for the tenants' security of tenure or better conditions.' I submit that it is useless to say, 'What about this problem, what about that problem and what about the other problems?' We must start at some point. Let us start with providing a greater share to the tenant. If his standard is improved, naturally that prosperity will be passed on to the landless labourers also."

DEPUTY SPEAKER :—"The hon. Member's time is up."

* SRI S. C. C. ANTHONY PILLAI :—"One minute, Sir.. The Government should be either on the side of the handloom weaver or on the side of the mill-owners and the rich landlords. If Government are for one, they are essentially and basically against the other. These two questions cannot be mixed up. If we want to help the handloom weavers, it cannot be done by a mere taxation measure of this kind. It can only benefit the mill-owners and none else."

(At this stage the Speaker occupied the Chair)..

3-10
p.m.

* SRI P. JEEVANANDAM :—"கனம் அவைத்தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் கனம் ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் இந்தச் சபையில் நான்கு நாளாக நடந்து கொண்டிருக்கும் விவாதத்தைக் கேட்டு, அதனால் தன்னுள்ளத்தில் ஏற்பட்ட பிரதிபலிப்பையும் எடுத்துத் தெரிவித்தார்கள். 'இன்றையதினம் நடைபெறுகின்ற சர்க்கார் ஆட்சியின் போக்கு எப்படியிருக்கிறது? எப்படியிருக்கும்?' என்று அவர் சொல்லி, 'சபையில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் பட்ஜெட் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியது. அதைக் கண்டு யாரும் வெட்கப்படவேண்டியதில்லை. இருந்தாலும் சபையிலுள்ள அங்கத்தினர்கள் யாரும் இதை ஆதரிக்கவில்லை யென்றால் அவர்கள் எல்லோருக்கும் தொகுதிக் கண்ணோட்டம் தான் இருக்கின்றது. ராஜ்யக் கண்ணோட்டமோ, தேசியக் கண்ணோட்டமோ அவர்களுக்கு இல்லை,' என்றெல்லாம் எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

6th March 1954] [Sri P. Jeevanandam]

‘மரத்தை மறைத்தது மாமதயானை
மரத்தின் மறைந்தது மாமதயானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்
பரத்தின் மறைந்தது பார் முதற் பூதமே’

“என்ற தத்துவம் கனம் ராஜாஜியைப் போன்ற மேதாவிக்குத் தெரியாதது இல்லை.

“தொகுதிக் கண்ணோட்டத்தோடு அங்கத்தினர்கள் பேசக் கூடாது. பொதுவாக ராஜ்ய நலனைக் கருதிப் பேசவேண்டும். நாம் வாழும் இடம் பெரிது. இதிலுள்ள மக்கள் எல்லோரின் நலனையும் பொதுப்படையாகக் கருதிப் பேசவேண்டியது தான் முக்கியம். ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளீர்’ என்று உலகத்தத்துவம் பேசுவதும், ‘முப்பது கோடி முகமுடையாளுயிர் மொய் புறவொன்றுடையான்—இவன் செப்பு மொழி பதினெட்டுடையான் எனிற சிந்தனை யொன்றுடையான்’ என்று பாரதியத் தத்துவத்தைப் பேசுவதும் சரியாகாது.

“நாம் எல்லோரும் தொகுதிக் கண்ணோட்டத்தோடு தான் பேசுகின்றோம். தொகுதிக் கண்ணோட்டத்தோடு தாம் பேசவும் முடியும். ஆனால் கனம் ராஜாஜியைப் போன்றவர்கள் ராஜ்ய நலனையே முழுவதுமாகப் பார்க்கும் பண்பு படைத்தவர் என்பதிலும் கொஞ்சம் கூடச் சந்தேகமில்லை. அவர் ஒரு காரியத்தைச் செய்தால் அது எல்லா மக்களுக்கும் நன்மை அளிப்பதாக இருக்கவேண்டுமென்றும் அவர் விரும்புவார்.”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“இது ஒன்றே எனக்குப் போதும்.”

* SRI P. JEEVANANDAM :—“ஸ்ரீமான் ராஜகோபாலாச்சாரியாரின் ராஜதந்திரம் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். பின்னால் கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் பேசப் போகிறார். அவர் தமது கருத்தை தெரிவிக்க வாய்ப்பு இருக்கிறது. உண்மையில் கனம் ராஜாஜி அவர்கள் எந்தத் தொகுதிக் கண்ணோட்டத்தோடும் பேசுவதில்லை. எந்தத் தனித்தொகுதி கண்ணோட்டமும் அவர் பேச்சில் காணப்பட முடியாது. அதற்குக் காரணம் அவர் எந்தத் தொகுதியிலும் தேர்தலுக்கு நின்று மக்களின் வோட்டுக்களைப் பெற்று வரவில்லை. அவர் ஜனநாயக ரீதியாக சட்டசபை அங்கத்தினராக வரவில்லை. இதை நாம் இல்லையென்று சொல்லிவிடமுடியாது. இது யாதார்த்தம். சொல்வதற்கு மனக் கசப்பாக இருந்தாலும் கூட யாதார்த்தத்தை யதார்த்தமாகவே எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும். கனம் ராஜாஜி அவர்கள் எந்தத் தொகுதியிலும் தேர்தலுக்கு நிற்காமல், எந்தத் தொகுதி மக்களின் வோட்டுக்களை பெற்று வராமல் ஜனநாயகத்திற்கே புறம்பான வழியில் சட்டசபைக்கு வந்த பிறகு சர்க்காரின் தலைவராகவும் ஆகி, சர்க்காரின் அதிகாரப் பொறுப்பு எல்லாவற்றையும் தன் கையில் வைத்துக் கொண்டு, தனக்கே உரிய அதிமேதாவித் தனத்தின் மூலம் ஆட்சியை நடத்திவிடலாம் என்று எண்ணி நடத்திக் கொண்டும் வருகிறார். அதற்கு உதைகள் விழும்போது அவர்களால் தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை. அதற்குக் குறுக்கீடுகள் ஏற்படும்போது ஆத்திரம் அடைகிறார். அதற்குத் தடைகள் ஏற்படும்போது உள்ளம் தவித்துப் போகிறார். இதைத்தான் அவரது பலவீனமான பேச்சிலிருந்து நம்மால் உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது.

“எனக்கு முப்பது ஆண்டுகளாக கனம் ராஜாஜி அவர்களைத் தெரியும். 1930, 1937, 1938, 1939 ஆகிய வருஷங்களில் கனம் ராஜாஜி அவர்களது பிரசங்கங்களை நிறையக் கேட்டிருக்கிறேன். முப்பத்தெட்டு, முப்பத்தொம்பதாம் ஆண்டு அவர் முதல் அமைச்சராக இருந்தபோது எப்படி எப்படி பேசியிருக்கிறார்கள் என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். இன்றைக்கு அவர் பேசும் பேச்சு எப்படியிருக்கிறது என்பதையும் ஓரளவு என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. அன்றைக்கு அவர் தொழிலாளிகளின் மத்தியிலிருந்து, பாட்டாளிகளின் மத்தியிலிருந்து, விவசாயிகளின்

[Sri P. Jeevanandam] [6th March 1954]

மத்தியிலிருந்து பேசிய பேச்சுக்கள் விழுப்புண்ணிலிருந்து சிந்துகின்ற செந்நிற இரத்தமாக இருந்தது. ஆனால் இன்றைக்கு அவரது பேச்சுக்கள் தொழுப்புண்ணிலிருந்து கசிகின்ற சீழாக இருக்கிறது என்று நான் சொல்லத் துணிகின்றேன்.

“கனம் ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் இன்றையதினம் சபை நடவடிக்கையில் குறுக்கிட்டுப் பேசும்போது சகிக்க முடியாத மனவேதனையோடு, ‘புத்திசாலிகளான, நம்பிக்கையும் ஆர்வமும் நிறைந்தவர்களான இளைஞர்கள் பேசும்போது எதிரில் உட்கார்ந்து கேட்பதற்கே எனக்கு மனச் சோர்வு உண்டாகின்றது’ என்று அவர் சொல்லுகின்றார். அதாவது ‘என்னுடைய இஷ்டம் போல் என்னை அதிகாரம் செய்ய அனுமதிக்க மாட்டேன்’ என்கிறீர்கள். என்னுடைய இஷ்டம் போல் ராஜ்ய நிர்வாகத்தைச் செய்வதோடு, நான் இஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு வரும் எந்தச் சீர்திருத்தத்தையும், நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமெனத் தவிர எதிர்த்துப் பேசக் கூடாது’, என்று விரும்பும் ஸ்ரீமான் ராஜாஜி அவர்கள் சட்டசபையில் அவர் கொண்டு வரும் திட்டங்களையெல்லாம் எல்லோரும் எதிர்த்துப் பேசினால் மனச் சோர்வு ஏன் கொள்ள மாட்டார்கள்? காங்கிரஸ் கட்சியிலுள்ள அங்கத்தினராக இருந்தாலும் சரி, கம்யூனிஸ்டு கட்சியிலுள்ள அங்கத்தினராக இருந்தாலும், சோஷலிஸ்டுக் கட்சி அங்கத்தினராக இருந்தாலும் சரி, எதிர்க்கட்சியிலுள்ள எந்த அங்கத்தினராக இருந்தாலும் சரி பொதுவாக சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் இந்த பட்ஜெட்டை விமர்சனம் செய்யும்போது ஆதரித்தே பேசுமாட்டேன் என்கிறார்கள். ஆகவே அவருக்கு மனச் சோர்வு எப்படி ஏற்படாமலிருக்க முடியும். ஸ்ரீமான் ராஜாஜியை ஜனநாயகத்தில் கொஞ்சம்கூட நம்பிக்கையில்லாத ஜனநாயக விரோதிகளாகிய கம்யூனிஸ்டுகளின் கட்சியைச் சேர்ந்த தோழர் கலியாண சுந்தரம் ஆதரிக்கவில்லையென்றால் பாலாயில்லையென்றாலும், ஸ்ரீமான் ராஜாஜியைப் போலவே அவர் பின்பற்றும் ஜனநாயகக் கொள்கையில் மிகவும் நம்பிக்கையுள்ள ஸ்ரீமதி செளந்தரம் ராமச்சத்திரன் ஆதரிக்கவில்லை, ஸ்ரீமான் ஆர். எஸ். ஆறுமுகம் ஆதரிக்கவில்லை. ஏன்? இவர்களும் எதிர்க் கட்சியோடு சேர்ந்து விட்டார்களா? சேர்ந்து விட்டார்கள் என்று ஸ்ரீமான் ராஜாஜி சொல்ல மாட்டார். ஆனால் ஆதரிக்கவில்லை யென்றால் ஆதரிக்காததற்கு காரணம் தான் கடைபிடிக்கும் யதேச்சாதி காரக் கொள்கைதான், ஜனநாயகத்திற்கு விரோதமான கொள்கைதான் என்பதை அவர் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார். ஆனால் மற்றவர்கள் எல்லோரும் தப்பாக, தொகுதி கண்ணோட்டத்தோடு, தங்கள் பெயர்கள் பத்திரிகைகளில் வரவேண்டுமென்ற சுயநலத்தோடு தான் பேசுகிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார் ஸ்ரீமான் ராஜாஜி. ஆகவே தான் மந்திரி சபையிலுள்ள துரதிஷ்டமானவர்களே அரசாங்கம் என்றும், மீதமுள்ள மொத்த சபையே எதிர்ப்பில் இருப்பது போலவும் தோன்றுகிறது. ஆகவே எனக்கு மனச் சோர்வு ஏற்படுகிறது. என்று பட்டவர்த்தனமாக மிகப் பலவீனமாக ஸ்ரீமான் ராஜாஜி அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். காங்கிரஸ் கட்சிக்கு எதிராக ஒன்று திரண்ட ஐக்கிய முன்னணி கட்சியை கொஞ்சகாலத் திற்கு முன் உடைத்து விட்டார் என்று சொல்லி பெரும்பாலார் பெருமைப்பட்டார்கள். உருவத்தில், எண்ணிக்கையில் அவர் ஐக்கிய முன்னணி கட்சியை தனது சாதாரியமான பேச்சுக்களாலும், ராஜதந்திர முறையினாலும் உடைத்தார் என்பதை நாம் ஒப்புக் கொள்ளுகிறோம். இது யதார்த்தம். இதை இல்லையென்கவில்லை. ஆனால் அதன் உள்உடக்கக் கொள்கையை அவரால் உடைக்க முடியவில்லை. அதன் எதிர்ப்புச் சக்தி நாளுக்கு நாள் மிகவும் அதிகமாகவே வளர்ந்து கொண்டு வருகிறது. பெருகிக் கொண்டு வருகிறது என்பதை இன்றையதினம் ஸ்ரீமான் ராஜாஜி அவர்களே ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். அவருக்கு அன்றைக்கு ஆதரவு கொடுத்தவர்களெல்லாம், இன்றைக்கு அவரை எதிர்க்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். பொதுவாக அன்றைக்கு அவருக்கு இருந்த ஆதரவு ‘இஞ்சி மஞ்சளாகி, மஞ்சள் உள்ளியாகி, உள்ளி தோலியாகிப் போவதை போல’, தேய்ந்து கொண்டே வந்துவிட்டது. மந்திரிகளைத் தவிர வேறு யாரும் அரசாங்கத்தை ஆதரிக்க முன்வராத துரதிருஷ்டமான நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டது என்ற உண்மையை பகிரங்கமாக, மிகவும் பலவீனமான, சோர்வடைந்த

6th March 1954] [Sri P. Jeevanandam]

உள்ளத்தோடு கனம் ராஜாஜி ஒப்புக்கொள்ளுகிறார். ஐக்கிய முன்னணி கட்சியின் எண்ணிக்கையை உடைத்தாலும் கூட, அதன் உள்ளடக்கக் கொள்கையை இவரால் உடைக்க முடியவில்லை. வட சென்னையிலிருந்து, மலபார், வடக்கஞ்சேரி, ஊத்துக்குடி, அரியலூர் போன்ற எல்லாயிடங்க ளிலும் எழும்பிக்கொண்டிருக்கும் எதிர்ப்பை நியாயமான முறையில், நேர் மையான உள்ளத்தோடு ஒப்புக்கொள்ளத்தயாராக இல்லை. ராஜ்யத்தில் பல்வேறு பகுதியிலிருந்து இந்தச் சபைக்கு வந்திருக்கும் அங்கத்தினர் களின் விமர்சனத்தை சரியான கண்ணோட்டத்தோடு பார்த்து ஏற்றுக் கொள்ளவும் தயாராக இல்லை.

“அவைகள் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு, கீதையிலே 18-ம் அத்தியாயம் நிஷ்காமய உழைப்போடு முடிந்துவிடுகிறது என்றால் இவர் 19-ம் அத்தியாயமாக கடும உழைப்பு என்று ஒன்றைச் சொல்ல முன்வருவதைக் கண்டு தான் பரிதாபப்படவேண்டியிருக்கிறது. மக்களின் எதிர்ப்பை சரியான முறையில் புரிந்து கொள்ளாமல், ராஜ்யத்திலுள்ள வருமானம் 45 கோடி ரூபாய் வருமானத்தையும் 230 அங்கத்தினர் களுக்கும் பிரித்துக் கொடுத்து அவரவர்களை அவரவர்களுடைய தொகுதி யில் சர்வதிகாரம் செய்யச் சொன்னால் தான் நல்லதாக இருக்கும்போல் இருக்கிறது என்று மிகவும் பலவீனமான முறையில், மிகவும் சோர்வடைந்த மனப்பான்மையோடு அவர் சொல்வது மிகவும் பரிதாபகமானதாகும். வெட்கப்பட்டத்தக்கதும் கூட.

“யந்திர உபயோகம் நாட்டில் அதிகமானால் அதனால் ஏராளமான பேர்களுக்கு மிகவும் கஷ்டம் ஏற்படும் என்று இருபத்தைந்து வருஷங் களுக்கு முன்பாகவே சொன்ன காந்திஜியைப் போல, அவரது சீடர் ஸ்ரீ வினோபாவைப் போல அதில் அதிகமான நம்பிக்கையை வைத்திருந்த ஸ்ரீமான் ராஜாஜி அவர்கள் எப்படி இயந்திர உபயோகத்தை நாம் புறக் கணிக்க முடியாது என்று இன்று சொல்கிறார்களோ அதைப் போலவே இவர் அன்றைக்கு ஒரு கொள்கையை, அன்றைக்கு ஒரு நடத்தையைக் கொண்டு பின்னர் சமயத்திற்கு ஏற்றும்போல் மாற்றிக் கொண்டும் வருகிறார்.

“இன்றைய தினம் தன் மனத்திலுள்ள சோர்வை, துன்பத்தை எடுத்துச் சொல்லியதோடு நிற்காமல் வழக்கமான முறையில் கம்யூனிஸ்டு களை எதிர்ப்பது போல ஸ்ரீமான் கலியாணசுந்தரம் மாஸ்கோ சென்ற விஷயங்கள் எல்லாம் பற்றி எடுத்துச் சொல்லி சபையில் நேரத்தை வீணா கியதும், குழம்பிய மனத்தோடு இன்ன செய்திகளும் என்று தெரியாமல் கண்டபடி பேசுவதும் சரியாகாது. நியாயமும் ஆகாது. அது இவரது மேதாவித் தனத்தையும் காட்டாது.

“இவர்கள் இது மாதிரியாகப் பேச எப்பொழுது உரிமை உண்டு. இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள மூன்று கோடி தமிழர்களுக்கும் மேலாக இருந்து கொண்டு, இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள எல்லாக் கட்சிகளுக்கும் மேலாக இருந்து கொண்டு, பண்பட்ட தமிழர், பண்பட்ட அனுவத்தோடு கூட அரசியல் ஞானி என்ற முறையில் இதுமாதிரியாக வெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லி யிருந்தால் அவைகள் எல்லாம் வரவேற்கக் கூடியதாகும். ஆனால் இன் னைக்கு அவர் தன் கௌரவத்தை இறக்கிக் கொண்டு, தன் ஸ்தா னத்தை விட்டு இறங்க பச்சை கட்சி மனப்பான்மையோடு மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்ய முன் வந்தால் அதைப்பற்றி என்ன சொல்வது என்று தான் எனக்குப் புரியவில்லை. அது போகட்டும்.

“ஒரு பாலதண்டாயுதம் மதுரை ஜெயிலிலிருந்தால், மதுரைமாநகரே அழிந்துபோகும். அங்குள்ள முதத்தமிழ் அழிந்துபோகும். மதுரை யைக் கடல் கொண்டு போய்விடும் என்ற எண்ணத்தான் என்னவோ மதுரை ஜெயிலிலிருந்து நாகபுரி ஜெயிலுக்கு கொண்டு போகப்பட்டார். கம்யூனிஸ்டுக் கைதிகள் மட்டுமல்ல, எந்த அரசியல் கைதிகளையும், அரசியல் கைதிகளாக அவர்களை பாவிக்காமல் “கிரிமினல்” குற்ற கைதிகளைப் போல் நடத்துகிறார்கள். கனம் ராஜாஜி அவர்களும் அரசியல் கைதியாக 3-25 p.m.

[Sri P. Jeevanandam] [6th March 1954]

ஜெயிலில் இருந்தவர், பண்டித ஜவஹர்லால் நேருவும் அரசியல் கைதியாக ஜெயிலில் இருந்தவராக இருந்தம்கூட அதை மறந்து போய் இன்றைக்கு அரசியல் கைதிகளை மிகவும் கேவலமாக நடத்தச் செய்கிறார்கள். கட்சிக் கண்ணோட்டத்தோடு அரசியல் கைதிகளை நடத்துவது அவருடைய பண்பாட்டுக்கு உகந்ததல்ல. இவர்கள் கட்சிக் கண்ணோட்டத்தோடு பார்க்கிறார்கள். ஸ்ரீமதி செளந்தரம் ராமச்சந்திரன் அவர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள்; ஸ்ரீமான் ஆறுமுகம்கூட பேசியிருக்கிறார். அவர்களும் சில யோசனைகளைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அவர்களும் இந்த சர்க்காருக்கு விரோதமாக இருப்பதைப்போல் பேசியிருக்கிறார்கள்.

“ஸ்ரீமான் ராஜகோபாலாச்சாரி சொல்லுகிற காலத்தில், மந்திரி சபையில் இருக்கக்கூடிய அங்கத்தினர்கள் அவரவருடைய தொகுதியிலுள்ள குறைகளை எடுத்துச் சொல்லுகிறார்களென்றும், தொகுதிக் கண்ணோட்டத்தோடு மட்டும் பார்க்கக்கூடாதென்றும் தெரிவித்தார்கள். எதிர்க் கட்சி அங்கத்தினர்கள் மட்டுமல்ல; சர்க்கார்த் தரப்பு அங்கத்தினர்களும் கூட நாங்கள் இந்தத் திட்டத்தை வரவேற்கிறோம் என்று சொல்லிவிட்டு பிறகு ஒவ்வொரு குறையாக எடுத்துச் சொல்லுகிறார்கள். இந்தத் திட்டம் ரதியைப்போல் அழகாக இருக்கிறது, ஆனால் மூக்கு மட்டும் சப்பையாக இருக்கிறது என்பதுபோலவும், இந்தத் திட்டம் சந்தரவதியாக இருக்கிறது, ஆனால், கண்ணில் மட்டும் பூ விழுந்திருக்கிறது என்பதுபோலவும் இருக்கிறது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

“அங்கத்தினர்கள் குறைப்பாட்டைச் சொல்லும் போது, அவைகளுக்கு உண்மையாகப் பரிசாரம் தோடமல் கட்சிக் கண்ணோட்டத்தோடு பார்த்து சர்க்காருக்கு எதிராக சர்க்கார்த் தரப்பு அங்கத்தினர்கள் சொல்லக் கூடாது என்று அவர்களை நிர்ப்பந்தப்படுத்தக் கூடாது.

“அங்கத்தினர்கள் தங்களுடைய கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லும் போது, உள்ளத்தை உள்ளபடி வாங்கிக் கொள்ளாமல், கட்சிக் கண்ணோட்டத்தோடு பார்த்து, அவர்கள் தொகுதிக் கண்ணோட்டத்தோடு பேசுவதாக விஷயத்தைக் குழப்பி, நியாயத்திற்கு மாறாக நடப்பதில் எவ்வித பிரயோஜனமுமில்லை. அவர்களுடைய திருத்தங்களை யதார்த்த ரீதியாக எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். விமர்சனத்தில் கூடுதல் இருக்கலாம், குறைவு இருக்கலாம். திட்டத்தைப்பற்றி அங்கத்தினர்கள் புகழ்ந்திருக்கலாம் அல்லது இகழ்ந்தும் இருக்கலாம். அவைகளையெல்லாம் கட்சி விமர்சனமாக எடுத்துக்கொள்ளாமல், யதார்த்தமாக மக்கள் நலனை முன்னிறுத்தி ஜனநாயக ரீதியாக எடுத்துக் கொள்வவேண்டும். அங்கத்தினர்கள் கொடுத்துள்ள எல்லாத் திருத்தங்களையும் யதார்த்தமாக எடுத்துக்கொள்ளக் கூடிய மனோபாவம் சர்க்காருக்கு வரவேண்டும். நிதி மந்திரி அவர்களுடைய பேச்சில் அந்தப் போக்கு வரவேண்டும் என்பதை நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பிடுவதற்கு விரும்புகிறேன்.

“இன்னும் இரண்டொரு கருத்துக்களைப் பற்றி நான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. நம் நாட்டிலே இன்றைக்கு குடியிருப்போருடைய திண்டாட்டம் எவ்வளவு அதிகரித்திருக்கிறது என்பது சர்க்கார் கவனத்திற்கு வந்ததாய் தெரியவில்லை. வட சென்னையிலிருந்து—வட சென்னை என்னுடைய தொகுதியாதலால், நான்—தொகுதிக் கண்ணோட்டத்தோடு பேசுவதாக எண்ணிவிடக்கூடாது—தாம்பரம் வரையில் ராஜ்யத்தின் பற்பல இடங்களிலும் மக்கள் குடியிருப்பதற்கு வசதியின்றி கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சென்னை நகரத்தில் மாத்திரம் சுமார் 4 லட்சத்திற்கு மேற்பட்டவர்கள் குடியிருக்க வசதியின்றி திண்டாடுகிறார்களென்பதை இந்தச் சபையின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகின்றேன். இந்தப் பிரச்சனை சென்னை நகரத்தில் மட்டுமல்ல; மதுரை, திருச்சி, கோயமுத்தூர் போன்ற எல்லா நகரங்களிலும் குடியிருப்போர் திண்டாடக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. சர்க்காருடைய புறம்போக்கு நிலங்களிலோ, இனம் நிலங்களிலோ அல்லது தனிப்பட்ட வர்களுக்குச் சொந்தமாகவுள்ள நிலங்களிலோ பெரும் பாலானவர்கள் குடியிருக்கிறார்கள். நடைபாதைகளிலே மக்கள் வசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாற்பது ஆண்டுகளாக குடியிருந்தவர்கள் இப்

6th March 1954] [Sri P. Jeevanandam]

பொழுது துரத்தப்பட்டு வருகிறார்கள். ஆனால், இதைப்பற்றி நிதி மந்திரி அவர்களுடைய பட்ஜெட் பிரசங்கத்திலோ, அல்லது ராஜாஜியினுடைய பேச்சிலோ ஒரு பிரஸ்தாபமும் கிடையாது என்பது வருத்தமாக இருக்கிறது. நார்பது ஆண்டுகளாக குடியிருந்து வந்தவர்கள் இப்பொழுது துரத்தப்படுகிறார்கள். இதைத் தடுப்பதற்கு தகுந்த நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இதற்கென ஒரு சட்டத்தையும் கொண்டு வந்து வெளிப்பற்றத் தைத் தடுக்கவேண்டும். நிலமில்லாத ஏழை மக்களுக்கு, அம்மாதிரி நிலங்கள் பகிர்ந்து கொடுக்கப்பட்டு, அவர்கள் நிரந்தரமாக வசிப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாட்டையும் செய்யவேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“அடுத்தபடியாக, நிலச் சீர்த்திருத்தத்தைப்பற்றி நாங்கள் குறிப்பிட்டோம். நிதி மந்திரி அவர்களுடைய முன்னுரை பிரசங்கத்தில் சொல்லும்போது விவசாய மக்களுடைய வாங்கும் சக்தி தாழ்ந்திருப்பதையே அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார். ‘வாங்கும் சக்தி வீழ்ந்திருக்கிறது; ஆகவே நிலச் சீர்த்திருத்தம் வேண்டும்; அப்பொழுதுதான் மக்களுடைய வாங்கும் சக்தி பெருகும்’ என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். ஆனால், மற்றொருபுறம் லேவாதாவிக்காரர்கள்—அவர்கள் செட்டியார்களாக இருந்தாலும் சரி, முதலியார்களாக இருந்தாலும் சரி, பின்னையார்களாக இருந்தாலும் சரி, ஐயராக இருந்தாலும் சரி எந்த லேவாதேவிக்காரர்களாக இருந்தாலும் சாகுபடி காலத்தில் 100-க்கு 100 விவசாயிகளிடமிருந்து கொள்ளையடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். லேவாதேவிக்காரர்கள் விவசாயிகளுடைய வாங்கும் சக்திகளைக் குலைத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

“பட்ஜெட் மெமொராண்டத்தின் முன்னுரை அனுபந்தத்தில், சர்க்கார் எவ்வப்போது கடன் வாங்கியிருக்கிறார்கள் என்றும், 1953-ம் வருஷத்தில் 4 சதவிகித வட்டிக்கு 10 கோடி ரூபாய் கடன் கேட்டதாகச் சொன்னார்கள். இந்த மாதிரி கடனை இப்பொழுது 4 சதவிகித வட்டிக்கு வாங்கி, 6 சதவிகித வட்டிக்கு விவசாயிகளுக்கு கடன் கொடுத்து உதவினால், அவர்களுக்கு நலமாக இருக்கும். இந்த மாதிரி திருத்தங்களையும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

“கடைசியாக ஒரு விஷயத்தை மட்டும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அங்கத்தினர்கள் யதார்த்தமாக எடுத்துக்கொள்ள யோசனைகளை யதார்த்தமாக ராஜாஜி அவர்கள் உணர்ந்து கொண்டால் அவருக்கு இந்தச் சோர்வு மனப்பான்மை இருக்காது என்று நினைக்கின்றேன். சோர்வும் கூடாதென்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன். நான்கைந்து நாட்களாக இந்தச் சபையில் நிதி மந்திரி அவர்கள் சமர்ப்பித்திருக்கும் வரவு செலவுத் திட்டத்தின் மீது எல்லாத்தரப்பு அங்கத்தினர்களும் விமர்சனம் செய்வதைக் கேட்டு ராஜாஜி மனச்சோர்வு அடைந்து அதனால் ஆத்திரப்பட்டு, அங்கத்தினர்கள் தேசிய நலனுக்காக, ராஜ்ய பொது நலனுக்காக ஒத்து வர மாட்டோம் என்று சொல்லுகிறார்கள் என்று சொல்வதை விட்டு விட்டு இந்தத் திட்டத்தின் மீது சகலவிதமான அங்கத்தினர்களும் கொடுத்திருத்தங்களை ஏற்றுக்கொண்டு, அதன்படி வரவு செலவுத் திட்டத்தை மாற்றியமைப்பதற்கு அவர்கள் முன் வந்தால், அங்கத்தினர்களெல்லோரும் அதை ஆதரிப்பார்கள். அப்பொழுதுதான் இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் உண்மையான நன்மை நாட்டுக்கு ஏற்படும். ஆகவே, மக்களுடைய நலனை உத்தேசித்து, அவர்கள் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன். அப்படிச் செய்வார் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது. அப்படிச் செய்யாவிட்டாலும் அவரை அப்படிச் செய்யுமாறு ஜனசக்தி கட்டுப் படுத்தும் என்று சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.”

MR. SPEAKER :—“The Hon. Minister for Finance will now reply.”

[6th March 1954]

3-30
P.m.

SRI A. RATNAM :—“ On a point of order, Sir, ஐந்து நாட்கள் பட்ஜெட் மீது விவாதம் நடந்திருக்கிறது. ஆனால், நாட்டிலே நலிவுற்று மிகவும் கேவலமாகக் கருதப்பட்டு வருகின்ற தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரின் பிரதிநிதியும், ஷெட்யூல்ட் வகுப்பினர் சம்மேனை அங்கத்தினருமான எனக்கு இந்த விவாதத்தில் பேசுவதற்கு அவகாசம் அளிக்கப்படவில்லை. கனம் சபாநாயகரைப் பல முறை நான் கேட்டுக் கொண்டிருந்த போதிலும், பேசுவதற்கு எனக்குச் சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்படவில்லை. இதுசரியா ? ”

MR. SPEAKER :—“ இன்னும் எத்தனையோ அங்கத்தினர்கள் பேச வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறார்கள். அத்தனை பேருக்கும் சந்தர்ப்பம் கொடுப்பதற்கு முடியுமா ? கொடுப்பதானால் அவகாசம் இல்லை. இதில் உரிமையொன்றும் பாதிக்கப்படவில்லை.”

SRI A. RATNAM :—“ I protest against this and therefore I stage a walk-out.” (The hon. Member then walked out of the House.)

* **THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—**“ Mr. Speaker, Sir, for the last five or six days we had a very exhaustive and an almost exhausting debate on the Budget proposals. I am thankful to hon. Members for the kind reception they have given to the Budget proposals on the whole. Many hon. Members were good enough to pass on a bouquet to me. Some others threw a few brickbats at me. Still other hon. Members tried to pass on bouquets with a few brickbats concealed in them. I can understand all these, because it is all common in the game of politics. Therefore, I do not grudge nor have I any grievance against any particular hon. Member for passing any criticism or remark in respect of the Budget proposals. Without these remarks, I am afraid, the debate would have become burdensome and uninteresting for most of the hon. Members.

“ But, Sir, I could not understand the speech of the hon. the Leader of the Opposition which he made last night—a unique occasion when we had a night session. Sir, the hon. the Leader of the Opposition was very angry and he poured forth his wrath and fury on the Hon. the Chief Minister. Why? Not because this stupid Finance Minister has brought before the House a Budget proposal not acceptable to the House or the people. Busy as he was, I knew he had no time to go through the Budget proposals. He had no occasion to study those proposals. But that was not the thing that worried him. Then why was he so much excited yesterday? I would request hon. Members to think for a while and to understand the background of the speech. To do this, we have to go back by two years, to the condition that prevailed in the State in March 1952. The Communists were hopeful that power was almost within their grasp. But an obstacle came in their way. They slowly got reconciled to it. Then the question of Andhra partition came. Hope dawned again even though in a slightly lesser degree.

6th March 1954] [Sri C. Subramaniam]

The Communists thought that it might be possible for them to capture power at least in the Andhra State. But unfortunately for them, Sri Prakasam, the erstwhile leader of theirs, joined hands with the Congress and a Ministry was formed there. And everybody knows that our Hon. the Chief Minister played no little part in that. This was another disappointment. Then again, the hon. the Leader of the Opposition did not come here yesterday to participate in the Budget debate. He was on his way to Trivandrum on a political mission and by chance he could not get a seat in the plane. Therefore, he had to stay on and hear the speech of the Hon. the Chief Minister. Hearing his (the Hon. Chief Minister's) speech the Leader of the Opposition felt, what was thought by him to be within his grasp was being spoiled by the Hon. the Chief Minister by his clear warning to the people as to what would be the result of the Communist rule in this country. It was only in that background that the Hon. the Leader of the Opposition began his attack on the Hon. the Chief Minister last night and nothing else. I would have been happy if he was angry with the Budget, that it had not gone far enough. I would have been happy if he had been angry at the slow pace of progress we have been making. Nothing of that sort was in his mind. It was only these disappointments, the two earlier disappointments and the other possible disappointment that is likely to occur, that infuriated him and made him pour forth almost poison, I should say, last night. Sir, in spite of the fact that he occupies the responsible position of the Leader of the Opposition, I am bound to say with all sense of responsibility that he almost crossed the bounds of decorum, decency and dignity. (Hear, hear.) Sir, I do not want to deal with the speech of the hon. the Leader of the Opposition any further than this. What I have said is more than enough. It is enough in my view to say that he made his speech not only with a political purpose, but with political malice and political motives.

“Then, Sir, the Hon. the Leader of the Opposition in his speech said that we are passing through a very grave crisis in the country and therefore it is necessary that we all should stand united. I reciprocate that feeling. But we know also the sort of unity which the Communists always advocate. In the name of that unity he was appealing that no hindrance should be placed in the path of any party—that is perhaps what he wants in the State of Travancore-Cochin and he is there now. Even though he has gone there on a mission with which I am unable to agree, still let me wish him success in his mission. Because then, we will be able to demonstrate that even though it be the Communist party or the Communist-sponsored Ministry that is in power there, the problems that we have to face are common to all and everywhere and that they cannot be solved in a day or two by a miracle. At least, to have a disillusionment, I would even wish that catastrophe should overtake that State and a Communist-sponsored Ministry should be formed there even though it be a neighbouring State of ours.

[Sri C. Subramaniam] [6th March 1954]

“ Sir, the hon. the Leader of the Opposition was good enough to quote Mr. Jawaharlal Nehru for his own purpose. While he spoke on the Governor's Address he was also good enough to quote from the speech of Mr. Jawaharlal Nehru for the benefit of the hon. Members of this House and he gave us the opinion expressed by Mr. Jawaharlal Nehru about Soviet Russia. Yes, Sir. The Hon. Jawaharlal Nehru said all that when there was no Communist party, no organised Communist party in India, when we had no experience about Communist party activities in India. We have become wiser now. For the benefit of the hon. the Leader of the Opposition and his party men, let me quote to them the recent opinion which the Hon. Jawaharlal Nehru has expressed about the Communists in India. ‘ If you follow the Communist Party, I am sure the unity of India will be disrupted.’ If you are good enough to take the certificate he had given to Soviet Russia, he had given a certificate to the Communist party of India, kindly take this certificate also which he has given to you. Mr. Speaker, when I say ‘ you ’, I mean the Communist party.

3-40
p.m.

“ Before I deal with the various matters referred to during the course of the debate, I would like to refer to one particular matter about which reference has been made not only during this debate but also on other occasions, especially by the hon. Member Sri Govindasami Nayagar. He seems to specialise in his references to the Governor. After all, the institution of Governorship has been included in the Constitution framed by the representatives of the people of India and I hope even the hon. Member Sri A. Govindaswamy Nayagar has taken his oath of allegiance—and that too, I hope, quite sincerely—to the Constitution of India. Of course, it is open to anybody to work for and have the Constitution changed but, as long as the Constitution stands as it is, we have to respect it and especially the Head of the State who symbolises the State in himself. If there is anything wrong that has been done by the Governor or if there has been anything extravagant in the expenditure on the Governor, perhaps, we will be within our bounds to point out these mistakes and extravagances and that too can be done in a respectable manner. But, utterly false and wrong statements are made not only on the floor of this House but certain sections of the Press also take it up stating that the Governor's salary is Rs. 9.93 lakhs. Sir, for the benefit of the hon. Members of this House we have supplied the Budget Memorandum which explains the details of all expenditure. This statement is just like saying that the salaries of the Ministers should include the salaries of the entire establishment in the Secretariat. At this rate, we can say that the twelve Ministers are drawing salaries and allowances to the extent of Rs. 60 lakhs! The Governorship is an institution which we have recognised and for him we have provided a salary of Rs. 5,500 per mensem and nothing more than that. But, I would request the hon. Member, Sri A. Govindaswamy Nayagar, to know that the

6th March 1954] [Sri C. Subramaniam]

Governor has made a voluntary cut of Rs. 10,000 per annum and that is why a reduced provision has been made in the Budget as far as his salary is concerned. It will not be taken notice of by the hon. Member, Sri A. Govindaswamy Nayagar, and even if it is pointed out, I do not know how far he is going to agree with that. Anyhow, I shall not attempt the impossible, but still the hon. Members of the Legislature and the public should know the actual state of affairs. As Governor a certain establishment has to be maintained not only for himself but also for the purpose of playing the host to the very distinguished visitors who visit our State. Even very recently—I do not know how far hon. Member, Sri A. Govindaswamy Nayagar, would like it, but I am sure other hon. Members belonging to the Communist party would appreciate it—when the Deputy Minister from Russia came he was the honoured guest of our Governor at Raj Bhavan. All such expenditure is included under this head. So let there be no wrong or false impression that the Governor is walking away with nine or ten lakhs of rupees. His salary is limited by the Constitution and even within that limited salary he has made a voluntary cut and we should be thankful to him. Instead of that, to make disrespectful references to the Head of the State is not a habit which should be encouraged even in our own interests. If we do not like an institution we can scrap it but as long as we have got it we have to respect it as honourable men."

SRI A. GOVINDASWAMY NAYAGAR:—"Sir, I want to make a personal explanation."

MR. SPEAKER:—"I see that the Hon. the Finance Minister is not yielding. I cannot make him yield."

* SRI A. GOVINDASWAMY NAYAGAR:—"On a point of order, Sir . . ."

"நான் ஒரு ஒழுங்குப் பிரச்சினையை (point of order) எழுப்புகிறேன்.

"நான் கவர்னர் அவர்களைப் பற்றி அவமரியாதையாக ஒரு வார்த்தை கூட பேசவில்லை. கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் உண்மையை மறைத்துப் பேசுகிறார். சர்க்கார் ரிப்போர்டர்கள் என்னுடைய பேச்சை எடுத்திருக்கிறார்கள். அதைப் பார்க்கட்டும். அதில் நான் கவர்னர் அவர்களைப்பற்றி அகௌரவமாகச் சொல்லியிருந்தால், என் பேச்சை வாபஸ் பெற்றுக்கொள்ளுவதோடு மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளவும் தயாராயிருக்கிறேன். நான் அப்படிச் சொல்லவில்லையென்றால் கனம் நிதி மந்திரி தான் சொன்னதை வாபஸ் வாங்கவேண்டும்." (எதிர்க்கட்சி ஆரவாரம்.)

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM:—"Sir, I am glad the hon. Member is applauded; but may I bring to his notice the statement he made with reference to the incident which happened at Tiruvarur. Is he now satisfied that he made a false statement or a wrong statement and having known it to be false has he made any amends now? In spite of this, if hon. Members would applaud him, I have no objection to it. I was referring not only to his speech during the Budget Debate but also to the other references he has been making about the Governor."

[6th March 1954]

SRI A. GOVINDASWAMY NAYAGAR :—“ Sir, I again rise on a point of order.”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“ Sir, is it enough that an hon. Member says that it is a point of order? By saying so, the hon. Member is only stating what he originally wanted to say.”

MR. SPEAKER :—“ How am I to decide whether it is a point of order or a point of explanation unless I hear him? ”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“ *Prima facie*, the hon. Member's statement is accepted. We were thinking that a point of order had to be clearly formulated. This is really just an answer or an interruption.”

MR. SPEAKER :—“ Only when I hear the hon. Member I will be able to say whether it is a point of order or not.”

* SRI A. GOVINDASWAMY NAYAGAR :—“ நான் மறுபடியும் ஒரு ஒழுங்குப் பிரச்சனையை (point of order) எழுப்புகிறேன். சென்ற கூட்டத்தில் கவர்னர் அவர்கள் திருவாரூரில் தடி கொண்டு அடித்தார்கள் என்று சொன்னேன். கவர்னர் செய்கையைப் பற்றி பேசுவது சட்டத்துக்கு விரோதமென்று அன்றைய தினம் தலைமை வகித்த கனம் உதவி சபாநாயகர் எனக்கு ஞாபகப்படுத்தவில்லை. பிறகு கனம் சபாநாயகர் அவர்கள் தன்னுடைய அறையில் என்னை வரவழைத்து கவர்னர் அவர்கள் செய்கையைப்பற்றி அப்படி பேசக்கூடாது என்று சொல்லி அதை சர்க்கார் ரிபோர்ட்டிலிருந்து எடுத்து விடப்போவதாகச் சொன்னார். அதை நானும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறேனென்று சொன்னேன். இவையெல்லாம் கனம் நிதி மந்திரி அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். திருவாரூரில் இந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றி விசாரணை செய்ய ஒரு கமிட்டி நிறுவப்படவேண்டும். அந்தக்கமிட்டியிடமிருந்து உண்மை தெரிந்து கொள்ள முடியும் . . . இதைச் செய்ய நிதி மந்திரி முன் வருவாரா ? ”

MR. SPEAKER :—“ It is not a point of order.”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“ Is the Chair satisfied that it is not a point of order? ”

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Sir, the hon. Member has only made things worse. Certain parts of the proceedings were expunged not because hon. Member Sri A. Govindaswami Nayagar was pleased to give permission to do so but because the Hon. the Speaker thought that they were unparliamentary and it was not proper that it should remain part of the proceedings of this honourable House. Anyhow, I will request even the hon. Member, Sri A. Govindaswami Nayagar, to think twice before speaking like this. After all the hon. Member was not present there.”

SRI A. GOVINDASWAMY NAYAGAR :—“ The Hon. the Finance Minister too was not present there.”

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ I do not know whether the hon. Member has seen the Governor's letter about this

6th March 1954] [Sri C. Subramaniam]

incident and also the Collector's report regarding it. If he had not seen them, I would request him to do so and after doing so, if he feels that he has made a wrong statement and as a gentleman wants to make amends let him do so. Otherwise, it is none of my concern. He may do whatever he likes about it.

" Sir, during the debate it has been stated with reference to the prevailing conditions, particularly in our State, that there is a good deal of unemployment. In my speech I have also admitted the existence of this problem of unemployment in our State. I have also stated therein that it is not a problem of recent origin but that it is a long existing chronic problem and that we are attempting to solve that problem. I would only request hon. Members of this House to think for a while whether we are making any attempt to solve this problem of unemployment, whether we have made any progress in that direction and whether the schemes we have formulated for that purpose are in the right direction? If only hon. Members will devote some attention to this aspect, I have absolutely no doubt that their verdict will be that 'we have made an honest attempt to solve the problem of unemployment and not only that, we have made some progress also which cannot be said to be inconsiderable'. In this connection, you will permit me, Sir, to refer to certain figures. After all, as it has been pointed out by the Hon. Chief Minister, ours is largely an agricultural country, especially our State and the majority of the population depend upon agriculture. Has our position deteriorated in this agricultural sector or has there been an improvement in this sector? For the last four or five years, we have had continuous drought conditions prevailing in our State and we had a normal monsoon this year. Can it be said that conditions this year have deteriorated when compared to the conditions prevailing during the last four or five years? People should be happy about the conditions prevailing now though the Communists might say, 'you cannot take credit for Nature's kindness'. I do not want to take credit for it and if the Communists want they may take credit for it. Anyhow, Nature has been kind enough and because of that, there has been a good deal of improvement in the agricultural sector. Therefore, when hon. Members say that particularly this year there has been greater unemployment in the State, I am not prepared to accept that statement. As far as the agricultural sector is concerned, leave alone Nature's kindness, comparatively we are in a much better position.

3-50
p.m.

" What have the Government done in the agricultural sector? As far as the major irrigation projects are concerned and this I have already pointed out in my Budget speech, with the completion of the schemes which are being executed now, within the next 12 or 18 months, five lakhs of acres, that is 25 per cent more, will be getting channel irrigation facilities. That is a good deal. This additional acreage is certainly with reference to major irrigation projects. We have, within the last five years, spent Rs. 3½ crores by way of well subsidies for the purpose of digging 71,000

[Sri C. Subramaniam]

[6th March 1954]

wells out of which, according to our accounts till the end of last year, 34,000 wells have been completed and accounts have been regularised. There have been other wells also which have been completed since then and I will take a very moderate estimate of the number so completed—another 6,000—to make a total of 40,000 wells and this is with reference to the Madras State alone as it exists to-day without taking into account the Andhra State. With reference to minor irrigation schemes and tank improvement schemes, if the hon. Members go through the figures they will find that within the last five years Rs. 10 crores have been spent and nearly 3,000 tanks have been renovated. There had been a complaint from hon. Member Sri Muthuramalinga Thevar that Ramanathapuram district had been neglected in this respect. Out of these 3,000 minor irrigation works that have been carried out in the whole of the State, 780 minor irrigation works have been carried out in Ramanathapuram district alone. But apart from particular localities, taking the State as a whole, we have spent Rs. 10 crores in addition to the Budget provision which we have made this year to the extent of nearly Rs. 1½ crores.

“ With reference to the supply of electricity for agriculture, about five years back there were about 5,000 connections and to-day it has increased to 20,000 connections. Sir, I do not say I am satisfied with the progress made, but can it be said that we have not made any progress in this agriculture sector at all? In addition to all these irrigational facilities, the Agricultural Department has been supplying improved seeds and fertilizers so that production may be increased. I have absolutely no doubt that if a normal monsoon is taken into account and if natural afflictions like pests do not happen, we have increased our food production to the extent of at least 20 per cent between the last four or five years. That is not an inconsiderable progress, I respectfully submit.

“ Then, Sir, let us examine the figures with reference to the industrial sector to see how far we have made progress and whether we are going forward or backward. The textile industry is the main industry in our State. In that industry, five years back, the total established spindlage was 1,500,000 and to-day it is 1,950,000, i.e., an increase by 450,000—nearly 33-1/3 per cent. With regard to cement, in 1947 the production was 260,000 tons. In 1953, it has increased to 542,000 tons. In addition to these, during the last four or five years, many other industries have sprung up even though we might not have noticed them. Hon. Members will be glad to hear that in the Madras State, two out of the five automobile plants in the country have been established and that a third plant is on its way to Madras from Bombay. When that is also located here, out of the five automobile plants in the country we will be having three plants. In respect of the manufacture of spare parts, Madras has already given a lead in the manufacture of diesel engines, besides wheel rims, paints, batteries, etc. A motor cycle factory—the only one of its kind in India—

6th March 1954] [Sri C. Subramaniam]

has recently been sanctioned and is being established here. Hon. Members would have read in the newspapers that the cycle factory already established here is manufacturing now 40,000 cycles and that it will be reaching a target of 1,00,000 cycles within the next 12 or 18 months. Then there are other factories also, small no doubt, but still which have gone a long way to relieve the unemployment problem.

“ Another way of testing whether we have made any progress is with reference to the utilisation of power and thanks to the pioneering effort made here electricity has become a major source of power available for our industries, and also agriculture. If we look into that also, I am sure, hon. Members will express a feeling of satisfaction that we have made quite a good deal of progress. In 1947, the installed capacity of power plants was to the extent of 104,000 K.W. and up to the end of 1952-53 (I have not got with me the figures for 1953-54) it was 220,000 K.W. The number of miles of transmission and distribution lines which stood at 4,806 miles has increased to 9,949 miles. The power demand which stood at 65,550 K.W. in 1947 had increased to 1,43,620 K.W. in 1952-53, i.e., it had more than doubled itself. So also, the number of units generated which stood at 298 millions in 1947 rose to 792 millions in 1952-53, and hon. Members would notice from this that the consumption of electrical energy by the people had more than doubled itself during this period of five years.

“ We find that the utilization of electricity has not been confined 4 p.m. only to urban areas. Village electrification has gone apace and about 2,000 villages are being supplied with electrical energy now and when compared to the whole country, we find that in the entire country there are 3,500 villages enjoying the benefit of electricity and out of that number 2,000 villages are situated in our Madras State, I mean the residuary Madras State. Sir, I have already referred to the number of agricultural connections in electricity having increased from 5,000 to 20,000. That is with reference to pumpsets. Electric connections to industries also have been stepped up from 826 in 1947 to 2,038 in 1953. With reference specifically to industrial concerns, the supply of electricity was 1,22,500 K.W. in 1947. It has increased to 2,33,000 K.W. in the year 1952-53. As far as medium-scale industries are concerned, it has gone up by about 3,000 K.W. We have also given electric connections to small-scale industries. Hon. Members are aware that we have an ambitious programme to increase the power production in our State still further. We have already sanctioned the Periyar Hydro-Electric Project. When the ‘ Neiveli ’ scheme is put into operation, we are proposing to have a thermal station with an immediate capacity of 100,000 K.W. the ultimate capacity being 200,000 K.W. I would leave it to the judgment of hon. Members to see for themselves now whether we have progressed or not. Even though we might not have progressed as rapidly as hon. Members might wish, it cannot be denied that at least to a certain extent we have progressed.

[Sri C. Subramaniam]

[6th March 1954]

“ Apart from the agricultural and industrial sector we have to take into account the public expenditure incurred so far when we look into the question of what we have done in regard to tackling the problem of ‘unemployment’. During the last two years we have had a difficult period. We were having a large revenue deficit and our ways and means position was precarious. Thanks to the assistance given by the Centre we were able to maintain public expenditure at the same level as we were having during the days when we had large revenue reserves to fall back upon. As a matter of fact, I am prepared to say we had increased the tempo of public expenditure during the last two years because we realised that since scarcity conditions were prevailing throughout the State, it was necessary to incur greater expenditure in the public sector so that it may offer greater employment to the unemployed. If hon. Members want me to put it in terms of money in addition to our revenue and public loan resources, we have taken nearly Rs. 32 crores from the Government of India during the past eighteen months to maintain the level of expenditure in executing the various schemes here.

“ I want hon. Members to apply another test by which they could judge whether we have progressed or not during the last three years. Take communications. The total number of our road mileage has increased within the last three years from 22,000 to 24,500 miles. I am glad to say that out of this increase more than 2,000 miles were village roads connecting various villages. Hon. Members might see for themselves that we have progressed to some extent at least. Let us also see the figures relating to the number of passengers travelling in our motor vehicles and lorries. I am sorry, Sir, I do not have the figures for the residuary State. I am having the figures for the composite State. But this much I can say and that is, that there has been considerable increase in the number of buses and in the number of lorries and we have had more number of passengers travelling in them.

“ Therefore, I would request hon. Members not to be carried away by mere impressions. From the figures I have given, it is quite obvious and I have absolutely no doubt in my mind that the unprejudiced judgment will be that there has been some improvement even though it might not be to the extent we desire. One thing is clear. We have not definitely deteriorated. Talking for myself, I am not satisfied with the progress we have made. I am also impatient that our progress is slow. But mere impatience or mere anger is not going to improve the situation. On the other hand, these are things which retard progress, development and our onward march. Therefore, let us look at our problems calmly and patiently and without being angry about it. I have absolutely no doubt that if hon. Members look at what we have achieved calmly and with an unprejudiced mind they would appreciate our difficulties and they would agree that we have done well. Of course the hon. Members belonging to the Communist Party cannot agree to that. They are convinced of the stand they have taken, viz., to

6th March 1954] [Sri C. Subramaniam]

oppose what we do. But others could never fail to appreciate that we have done the best under the circumstances. I would request the co-operation of the entire House in our endeavour to increase the prosperity of our State.

“ Sir, with reference to the Budget proposals for the financial year 1954-55, there have been criticisms levelled against them from two angles. From the ideological point of view the Communists attacked this Budget. I do realize whatever I may be able to say to them, I may not be able to convince them of the fact that we have done the best under the circumstances. It is because the Communists do not believe in our methods. They believe in a different kind of ideology and unless they are able to achieve that ideology they will not be satisfied. They will try to achieve their object through their own methods. Even to them, I would submit respectfully that if they do not approach our problems with their own ideology but view it with an unprejudiced mind, they would admit that we have not done a bad job and that we have done the best that was possible under the circumstances. But I do not hope to convince them. Even though they may not say that we have done a good job, at least let them view things dispassionately and realize that we have not done a bad job.

“ But, Sir, there have been criticisms and complaints from others not from the ideological point of view, but from the point of view of what the Budget does not provide. Sir, we have to realize that what we have to do is much more than what hon. Members want us to do in respect of their respective constituencies. We have to realize that things which we have got to do and achieve yet are much more than what could be achieved in any one year's Budget. But, to whichever party we belong—we may belong to the Congress Party, we may belong to the Toilers' Party, we may belong to the Muslim League or we may be Independents—when we find that a large number of schemes, which are awaiting execution for a long time, have not been included in the Budget, naturally we feel disappointed and certainly we have to give expression to those feelings of disappointment. But, at the same time, I would request hon. Members to study the Budget figures a little more carefully. When we say that we are spending Rs. 45 crores for our Revenue Budget, hon. Members will find that 90 or 95 per cent of our revenues, that is to the extent of nearly Rs. 42 crores, is spent on schemes which have been already taken up. Therefore, there is very little scope for the introduction of new schemes. In spite of those difficulties, I have included a good number of new schemes costing about Rs. 214 lakhs both on the revenue and the capital sides taken together and if hon. Members realize the difficulties, I am sure they will agree that in spite of the difficult period, we have tried our best to include as many new schemes as possible. I would have liked to include many more schemes. As a matter of fact, proposals were put up, as far as Part II schemes were concerned, to the extent of Rs. 4 or 4½ crores.

4-10
P.M.

[Sri C. Subramaniam] [6th March 1954]

I would have liked to include all of them and I know that it would have given greater satisfaction to hon. Members. But, I have to take note of the resources available and I could admit proposals only to the extent the resources permitted. I hope hon. Members would be able to appreciate the difficulties I had to face in framing these Budget proposals.

"We have sat here for five days for the purpose of discussing the Budget. Of course, the time is limited, but within that time every one of us wants to participate in the discussion."

Mr. SPEAKER :—"Almost all."

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—"Yes, Sir, almost all the hon. Members want to participate and participate in the discussion not for a few minutes but to the fullest extent so that they may be able to say what they have got to say. But because the time is limited we have to cut short the speeches. We have to say 'No' to certain of the hon. Members thereby denying them the opportunity to speak because of the limited time available, with the result that there is a sense of dissatisfaction that all did not get the chance. Even those who got the chance think that sufficient time has not been allotted to them, but, as I have already said, the limiting factor is time. So, we have to put up with that inconvenience and even though for a moment we may feel dissatisfied, we have to satisfy ourselves. After all, we cannot go on eternally discussing these things. There should be a limit to that also. If with reference to the time factor, which we can adjust between ourselves to a certain extent, there are so many restrictions about which we feel so dissatisfied, then what about the financial and other resources which are limited by the very nature of the poverty existing in our country? How can we have unlimited Budget and unlimited resources and include all the schemes which have been awaiting for generations together? Can we satisfy all those wants immediately? I am sure hon. Members would appreciate the limitations which we have got to face in respect of the resources available.

"That is why I made an attempt to stretch our Budget a little so that it should be possible to include a few hundreds of these new proposals and I thought that even though it may be necessary to introduce a few new taxes, it should be done because we cannot say we have no resources and, therefore, all the schemes should be put aside. If I have proposed a few taxation proposals, it is not because I derive a sadist pleasure in taxing and harassing people by these measures of taxation. I would also like to go everywhere and say 'I have not imposed any new taxes' to that extent, take the credit for that and become popular. That would have been the easiest part for me. But, as Finance Minister, I thought I should take a long-range view, even though it may be that I become a little bit unpopular, and see that our financial position is properly safeguarded not only for the financial year 1954-55 but

6th-March 1954] [Sri C. Subramaniam]

for some years to come so that at least my successors will be in a better position to frame their Budget proposals without these very stringent limitations on resources. Therefore I can assure hon. Members that it is with no pleasure that I am making these taxation proposals. But in making them, the Government have taken care to see that taxes, which would affect the poorer sections of the people, are not taken up. If only the taxation proposals are examined, hon. Members would find that these would mainly affect the richer people, not the poorer sections of the people.

“ With reference to the surcharge on land revenue, while referring to it when initiating the debate, Sri Kalyanasundaram said ‘ This is no good. You should have agricultural income-tax ’. As a matter of fact, my opinion, which is contained in the Subramaniam Committee’s report, is that agricultural income-tax is no doubt a scientific form of taxation. But can we act on mere theory? Is it possible to introduce income-tax in the agricultural sector and expect our agriculturists to maintain proper accounts and, more than anything else, to have those accounts accepted by the officials? That is the main difficulty. Therefore, we introduced the income-tax in the sector where it would be easy for those people to maintain accounts—not only it would be easy but it would be necessary for them to maintain accounts—namely, the plantation sector. With reference to others, we thought that it should be a surcharge on the land revenue. Even this surcharge is likely to affect certain people prejudicially in some areas where the fertility of the land is not good or where there may be no assured water-supply. If even in such cases a surcharge is levied, it will cause hardship to those people who are in possession of the inferior quality of land. Sri Kalyanasundaram said that agricultural income-tax was the best. But when coming to the actual proposals regarding surcharge, he would suggest ‘ No. This is not enough. You should increase the rates, namely, 4 annas to 8 annas, 8 annas to 1 rupee and 1 rupee to 2 rupees and so on ’. If, as a matter of fact, even the present proposals would affect certain of the agriculturists—not all of them—in areas where there is no assured water-supply or where the fertility of the soil is not good enough, then in making proposals which are applicable to the entire agriculturists, we have to adopt rates which would not hit hard the marginal cases. So if we have reduced the slab from 1 rupee to 8 annas, 4 annas and 2 annas, it is not because we are not willing to raise the revenue of the State, but because we thought that these marginal cases should not be hit hard. Therefore, when we levy such a tax, we have to take into account the marginal cases also.

“ Now, coming to the General Sales Tax, I think that for the first time since the introduction of this tax, I have given some concessions and relief in that sector. If I remember aright, only the sales tax on newspapers was given up and that too not willingly but because of certain Constitutional provisions. Apart from that, this is the first time that we have given relief in respect of certain essential articles and for that Sri Kalyanasundaram took the credit,

[Sri C. Subramaniam] [6th March 1954]

not for himself personally but for the Opposition as a whole. I am prepared to give that credit to the Opposition, let me also mention, Sir, that long before I faced this Opposition, when I was electioneering in my own home town, I visited some of the vegetable markets and heard certain complaints from those vegetable vendors, poor ladies, as to how they were being harassed by the officials and then I had given the word that if it should lie within my power, I shall see that this is removed. (Sri A. Govindaswami Nayagar: 'Then, why there was delay, Sir.') Even Finance Ministers cannot act autocratically or, as the hon. Member put it, dictatorially. Therefore, I have no objection to give credit to the Opposition if they want it. Without reference to any other thing. I am prepared to give this credit, but let me take the other credit, namely, that I am able to take a good suggestion even from the Opposition.

4-20
p.m.

"Then, it is said that some more articles should be included in the list of exemptions from sales tax and given relief. It is not as if there are no other cases which require relief. But in respect of a tax on which we mainly rely for our resources, we cannot be making too much of an experiment in the same year. We have to take stock of the situation and, if possible, try to exempt some other articles also as time goes on. In the mean time, we may adjust our other revenues so that with the loss of revenue due to more exemptions from sales tax, our revenues may not be affected to a considerable extent. Let not the people be under the impression that we have exhausted the whole list of articles which deserve consideration; there might be other articles also. I will only say that the Government will be always watchful, will carefully examine each case and will not hesitate to give relief wherever it is necessary and unavoidable.

"As regards the introduction of the single-point tax in lieu of the present multi-point tax, the Chief Minister has already referred to the subject. Unfortunately this is a change which is likely to affect our revenues to a great extent. I wish I had the time to go into the figures of income from sales tax in the various other States of India. When the hon. Members take the revenue from sales tax in Calcutta, the biggest city in India and one of the biggest cities in the world, and compare it with the revenue derived in Madras, they will realize why it has not been possible for the Government to abolish the multi-point tax, introduce straightway the single-point tax and become popular with the merchant classes. But now I give an opportunity to the Opposition to agitate for this, to speak about this as if they alone care for the interests of the merchants and are interested in having this single-point tax and say that this devilish Government are interested in having only this multi-point tax and harassing the people to the maximum extent possible.

"Then I come to the proposal for levying sales tax on mill cloth. I know the dilemma of Communists and persons like Mr. S. C. C. Anthony Pillai with reference to this tax. I sympathise with them. In the course of his speech yesterday the Leader of

6th March 1954] [Sri C. Subramaniam]

the Opposition said : ' Increase the purchasing power of everybody. Then we will be able to consume not only the handloom products, but also the mill products and also the increased output of the mills if any.' Theoretically quite correct. When the purchasing power of the people is increased to a large extent, the handloom cloth as well as the mill cloth will find a market. But can we tell the handloom weavers : ' Wait. We intend taking measures to increase the purchasing power of the people. Then you can weave and sell cloth and eat and live '. Sir, this is an urgent and a human problem. Can we afford to wait in dealing with this problem? We have to take immediate steps which will give relief in the existing circumstances. There is no use of asking the handloom weavers to wait for the millennium. If this is accepted, then the question arises as to how we could encourage handloom products. What stands in the way of the sale of handloom products is the unfair competition from mills or machinery. How could we remove that competition? One way will be—and that is the course that this House suggested to the Government of India—the reservation of certain categories of cloth entirely for the handloom. But we did not succeed. Can we go on giving excuses and tell the handloom weavers : ' We have made our proposal. What are we to do? The Central Government are not yielding. Therefore you have to continue to starve.' We have certain powers and should we not act within that sphere to give protection to the handloom weavers? There is nothing novel in what we do. We have been giving protection to swadeshi industries by imposing protective import duties on foreign articles imported into this country and thereby increasing their price. Can we then plead : ' Should we not take into account the consumers' interests? Should not the middle classes, whose purchasing power is low, get the foreign goods cheap? How can the Government levy protective import duties and increase their price? ' The analogy holds good on all fours. It is only by increasing the price of mill cloth that we can give a certain amount of protection to the handloom industry. I know the Communist clients working in cloth mills (Interruption by Sri S. C. C. Anthony Pillai) and also Mr. Anthony Pillai's clients will be adversely affected to a certain extent. But we have to take into account the good of the major section of the people. In the interests of a few lakhs of people, we have to sacrifice to a certain extent the interests of a few thousands of people. Therefore we propose to introduce this sales tax. Even though this may not be as effective as reservation of certain categories exclusively for the handlooms, this will help the handloom weavers to a certain extent. So far as mill workers are concerned, I know their wages will not be affected. When sales fall down, to that extent production in the mills will fall down and they may be affected to a certain extent. But I am sure the organized factory labour is strong enough to fight and get compensation even when there is a fall in production or closure of factory. But here is a weaker section of the people engaged in the handloom industry who are large in number and who require protection. That is why this sales tax has been levied on mill cloth.

[Sri C. Subramaniam] [6th March 1954]

“ Hon. Members asked why the tax should be as much as $1\frac{1}{2}$ annas in the rupee. When we levy a tax, it should be effective enough. When we want to give protection, that protection should be adequate enough to give shelter to the handloom weavers. That is why we have taken care to see that the tax is stiff enough, so that the handloom products may gain a substantial margin per rupee over mill-made cloth. I would request the Communist Members of this House not to be carried away by their ideology, but to take into account the benefit we will be conferring on the lakhs of handloom weavers who are almost starving to-day and who have to be maintained through the gruel centres. Let us hope that this measure will provide them with a useful and profitable occupation and that they will find a market for the sale of their handloom products. Reference was made to the wages earned by the handloom weavers. How can they get a better wage if we want to lower the price of handloom cloth? It has to be sold at an economic price—economic to the weaver also. Therefore, taking that into consideration, I am sure, even though a few persons like factory labour leaders or factory owners, should object to the levy of the extra sales tax, the people as a whole, particularly the handloom weavers will welcome this levy, because they stand to benefit by this.

“ Various suggestions have been made that even without this additional taxation, it should have been possible for the Government to meet this small deficit of Rs. 58 lakhs. After all by the proposed measures of taxation the Government would be getting only Rs. 40 lakhs. A generous offer was made by the hon. Member the Raja of Chettinad that if a loan were to be raised, he would underwrite that loan to an extra extent of Rs. 40 lakhs so that the Government can give up the new taxation proposals. Unfortunately for us, our financial canons do not allow expenditure on the revenue side from loans raised by the Government. Revenue expenditure has to be met from current revenues, and, therefore, it would be bad policy not only for this Government but for any future Government to incur revenue expenditure from borrowings from the people or from any other quarter. Therefore, even though a generous offer was made, I am afraid it is not possible for us to accept that offer, and we cannot go on borrowing money and paying interest thereon to meet our revenue expenditure. Another suggestion—a very useful suggestion—was made, namely, ‘Here is expenditure on Community Projects to the extent of Rs. 68 lakhs. If only on paper this Rs. 68 lakhs is transferred to the capital account, the revenue side will balance itself, not only balance itself, but there will be a surplus to the extent of Rs. 10 lakhs.’ But, Sir, I would respectfully submit to the hon. Members of this House, particularly to the hon. Member who made this suggestion that for the purpose of working the Community Projects we are getting a grant of nearly Rs. 51 lakhs or Rs. 52 lakhs from the Government of India. If we debit this item to the capital account, then the grant of Rs. 52 lakhs by the Centre also will go to the capital account. We cannot debit

6th March 1954]

[Sri C. Subramaniam]

the expenditure incurred on Community Projects to the capital account and include the grant given by the Government of India, for working the Community Projects, in the revenue account. Therefore, I am sorry that that suggestion also is not worth consideration. It is only after a very, very careful consideration that we have decided that, in the interests of our State, we should resort to a few more taxation measures. After all, have there not been complaints that the present system of our taxation and the present incidence of taxation were falling heavily on the poorer sections of our people? The taxation system requires examination, and that is why a Taxation Commission has been appointed to go into the entire tax structure and to find out how our taxation structure stands with reference to the Centre and the State, allocation of powers of taxation, etc. If it is necessary later on to adjust the incidence of taxation in a more equitable way, should we not take steps even now to have these revenues collected from sources which have the capacity to pay? It is only those sources we have selected now, and from these sources only we would be collecting the additional taxes.

"I do not think it is necessary to deal further with the budget proposals as such. I would appeal to hon. Members to realise the limitations under which we have necessarily got to work limitations placed not only by law and Constitution but limitations which are inherent in the very nature of our country. That is why I made an appeal that we should all pull together so that it should be possible for us to move together towards the prosperity and development of our country.

"I shall now refer to some of the other matters referred to during the budget debate. Elementary school teachers were brought into the picture by very many hon. Members. Fortunately or unfortunately, I happen to hold the portfolio of Education and also the portfolio of Finance. While some people may think that it is an advantage to combine these two portfolios, I do realize the difficulties in combining these two portfolios. There is the conflict of interests. There is the conflict of personalities within oneself, namely, one as the Education Minister and the other as the Finance Minister. Instead of an external conflict between two Ministers, a still worse internal conflict goes on within one person, namely, one as the Finance Minister and the other as the Education Minister. I may assure hon. Members that it is not as if I am unaware of the difficulties of the elementary school teachers. Not only of the elementary school teachers, but also of the many more thousands and lakhs of people in our country. After all, when compared to the labourers toiling either on the field or in the factory, what is the position of the elementary school teacher? In a poor country like ours we can talk only in relative terms. But I do realize that persons, who are placed in charge of educating our children and giving training to our children, require certain necessities in life, and they should maintain certain standards of life. But in spite of the best efforts I have

[Sri C. Subramaniam] [6th March 1954]

made, it has not been possible to make any announcement about them in my speech. But that does not mean that consideration of this question is over, and a contra or negative decision has been taken. In this connexion I would like to remind hon. Members that if I take a decision favourable to the elementary school teachers our budget on the expenditure side is likely to increase to a large extent. This aspect also has to be borne in mind in examining the taxation proposals. Therefore, I would request hon. Members to leave me alone to resolve the conflict, and solve the problem of the teachers in the best manner possible taking into consideration our financial position and also the essential needs of the elementary school teachers. I hope, Sir, that further agitation and further *Jathas* coming over to Madras for this purpose would be given up. The hon. Member Sri Kal-yanasundaram, while talking about the handloom industry, mentioned 'If you are in favour of the handloom industry, why should you prohibit this demonstration and why should you prohibit *Jathas* coming to Madras.' I could very well understand him and appreciate his attitude also, because for him the result is not the end, but the agitation itself is the end. He is interested more in the agitation than in the ends. Once the agitation-end is achieved, there is no more interest for him and his party. If we say that demonstrations are not necessary, these agitations are not necessary, and these marches are not necessary, it is not because we do not sympathize with them, but it is because we are sure that we would be able to solve their problems in a much better way, in a calmer atmosphere and without agitation therefor. Therefore I would appeal to hon. Members and through them to the elementary school teachers not to think of agitation for this purpose. We are well aware of their difficulties and needs. The Government will try their best to alleviate their condition to the maximum extent possible, taking into consideration the financial stringency through which we are passing.

"Various other matters in regard to various constituencies and the works which have not been taken for execution in those constituencies were mentioned by hon. Members. If I am unable to refer to them individually, it is not because I consider them unimportant. For each of us what we say is more important than what we hear. Therefore, when we say a particular grievance or when we say that a particular scheme has not been executed (a scheme which is within our knowledge) we feel more about it than anything else. I do realize the very many difficulties which have been brought to the notice of the Government on the floor of this Assembly. As I have already mentioned our budget proposals for expenditure have gone a little farther than the revenues available to us. Therefore, it is not possible, and hon. Members should not expect that, simply because they expressed those grievances, it should be possible for the Government to take them up immediately and to rectify all the defects within the next financial year. But if our conditions improve, certainly we shall try to take up as many

6th March 1954] [Sri C. Subramaniam]

schemes as possible which would go a long way to satisfy as many people and as many hon. Members as possible. But, as was mentioned by the Hon. the Chief Minister, we should not look at it merely from the point of view of what we see and what we hear. We should take an overall picture of the State as a whole and if we take such a picture, I have no doubt that hon. Members would agree that the Government have done their best to meet the demands of the people.

“ There is one other matter to which I would like to refer before I close my speech. Very many hon. Members spoke about the Modified Scheme of Elementary Education. If I do not make any particular reference to it, it is not because I have nothing to say about it—I have very much to say about it—but because it won't serve any purpose to take up that matter now and discuss it. We have allotted almost a full day for the discussion of that Scheme during the voting on Demands for Grants, and I am sure the House will pay particular attention to the Scheme and arrive at a wise and just decision with regard to that question. I do not want to prejudge the issue or say anything now in anticipation with reference to that question. But let me assure the hon. Members that we are not interested in cooking up figures or in showing a thing which is not succeeding as if it is succeeding by giving false statistics. I assure all the hon. Members that whatever figures have been collected have been verified and checked and it is only after such verification and check that we are giving them as correct figures. It might be that in certain places attendance has gone down. I do not know about it and I see no reason why it should have gone down and that too when the hours of schooling have been reduced to three hours. But apart from that, when we give certain figures to show that there has been an increase in attendance, let not the hon. Members be under the impression that we have gone to the extent of asking our officers to cook up figures for that purpose. Does it serve our purpose? After all, we are interested in seeing that all our boys and girls get proper education. We are not interested in cooking up false figures and one cannot expect this Government, at any rate, to do that. With that assurance, I would request hon. Members to give up this idea of alleging that the Government are taking sides and that they are interested in showing what is a failure as a success by cooking up figures. After all, if there has not been an increase in attendance, we can give very good reason for it by giving credit to the Opposition that their agitation is bearing fruit. We can say that their agitation is successful to the extent of preventing the students from even going to school to study, if not for five hours, even for three hours. But it is not necessary and I can assure hon. Members that I am more than satisfied that there has been an increase in attendance. Now, it is not necessary to go into that question and when the time comes, it should be possible to take an unprejudiced view in regard to this matter. .

[Sri C. Subramaniam] [6th March 1954]

“ I do not think I should take any more time, but let me appeal to the hon. Members once again not to be carried away by what we see about things undone, because if we look at things undone, there are thousands of things which we have got to achieve and they could not be achieved within one financial year. As I have already said, we have to toil hard for that purpose and when I say that we should toil hard for that purpose, the hon. Member Sri Jeevanandam will say, ‘ It is the 19th Chapter in the Gita.’ Whether it is the 18th Chapter or the 19th Chapter or no chapter in the Gita, we have to make up our mind that without toiling, without patience, without wisely co-operating with each other, and without pulling our weight together casting aside party prejudices in respect of beneficent schemes, it will not be possible to make rapid progress in the path of prosperity. I thank you, Sir, for giving me this opportunity.”

MR. SPEAKER :—“ The House will now adjourn and meet again at 10 a.m. on Friday, the 12th March 1954.”

The House then adjourned.

